

КЪМ БЪЛГАРСКИТЕ КОРЕНИ

Из творческите изяви на учениците
в Българското училище в Страсбург

КЪМ БЪЛГАРСКИТЕ КОРЕНИ

Из творческите изяви на учениците в Българското училище в Страсбург.

Изданието е осъществено с финансовата подкрепа на Националната научна програма „Развитие и утвърждаване на българистиката в чужбина“.

© Съставител: Лидия Михова

Коректор: Борислава Иванова

© Дизайн на книжното тяло и прегпечат: Йоана Добрева

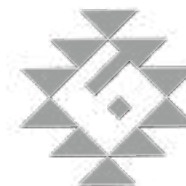
Подбор на рисунки и произведения на приложното изкуство: Силвия Домусчиева

© Рисунка на корицата: Колин Дюма (ученичка в Българското училище в Страсбург)

© Рисунка на задната корица: Батист Фишер Домусчиев (ученик в Българското училище в Страсбург)

© Издателски център "Боян Пенев"

ISBN 978-619-7372-86-1

С ъ р ж а н и е

Да събираш спомени в "кутия за мечти" 5

МОИТЕ БЪЛГАРСКИ КОРЕНИ 11

Спомени в "кутия за мечти" 13
С вкус и с мирис на България 32
Моята България 39

БЪЛГАРСКИТЕ ТРАДИЦИИ И ПРАЗНИЦИ 83

Коледните и новогодишни пожелания 2020 97
Коледа 2023 104
Какво е Коледа за мен 2023 108
Пожелания за новата 2024 година 122

В СВЕТА НА ЛЕГЕНДАРНОТО И ПРИКАЗНОТО 145

Героите 147
Нови легенди и приказки 156

ЛИТЕРАТУРНИ ПРЕВОДИ 179

Поезия и проза 182
Легенди 220
Гатанки 226

КОМИКСИ 229

РЕКЛАМИ 241

Българското училище и аз (Въпросник) 249

ДА СЪБИРАШ СПОМЕНИ В "КУТИЯ ЗА МЕЧТИ"

Авторите в тази книга, финансирана по Националната научна програма "Развитие и утвърждаване на българистиката в чужбина", не са утвърдени учени, нито млади изследователи (вероятно е обаче сред тях да има бъдещи проучватели и творци). Авторите в тази книга са учениците от Българското училище в Страсбург – едно от близо 400-те български училища в чужбина, в които се изучава български език и литература, история и география на България по програмите и с подкрепата на Министерството на образованието и науката.

На европейската карта има много места, в които историческата съдба е запокитвала компактно българско население. Част от прокудените българи се завръщат в страната след Освобождението (1878 г.). Мнозина остават в земите, където са намерили убежище и които вече считат за свой "дом". Чувството за принадлежност обаче към "старата" родина няма да напусне много от тях и ще се предава от поколение на поколение, какъвто е случаят с българите в Бесарабия, например. Симптоматично е, че най-често тези българи са създавали на новото място първо своя църква, а едновременно или малко след това училище.

В глобализирания свят днес причините, както и условията за емиграция, са твърде различни от началото на българските модерни времена и от тези по времето на "Желязната завеса". Особено за хората от страните членки на Европейския съюз. Остава обаче въпросът за националното самоопределяне

и себеизживяване на живеещите и родените извън държавните граници на България етнически българи – деца на двама родители българи или деца от смесен брак. И ако в миналото по-компактните български общности на новото място са създавали своя църква и едновременно или малко след това училище, то моделът е действащ и днес, като ролята на училището за консолидирането на общността става все по-значима.

През пролетта на 2009 г. в европейската столица Страсбург, на левия бряг на Рейн, по инициатива на група българи, работещи в Съвета на Европа и с подкрепата на българската държава в лицето на МОН, на Посолството на Република България във Франция и на Постоянното представителство на страната ни в Съвета на Европа (с което поддържа особено близко и конструктивно сътрудничество), бе създадено Българското училище "Христо Ботев" при Европейската асоциация "Кирил и Методий". Основна цел на Асоциацията и на училището е да популяризират българския език и българската култура в района на Елзас и във Франция чрез обучение по български език, литература, история и география, а също да подпомагат културния и езиков обмен между Франция и България. Обучението в училището е съпътстващо обучението в местните училища, то не е задължително и се провежда веднъж седмично. От началото на учебната 2015 – 2016г. започнаха да постъпват и деца от другия бряг на Рейн – от съседна Германия¹, за които българското училище в Страсбург е най-близкото. Първите уроци започнаха на 8 април 2009 г. в зала в едно общинско училище в Страсбург, в смесена група от 7 деца на възраст от 6 до 10 години. 15 години по-късно, през учебната 2023–2024 г., в училището се обучават над 120 ученици на възраст от 3 до 18 години.

¹ *Общ градски транспорт (автобус) от десетилетия свързва Страсбург и най-близкия град Кел в Германия, а през 2017г. бе възстановена и съществувала някога трамвайна линия.*

В многонационалния Страсбург, където само в един квартал живеят хора от 137 различни националности, да идваш от "другаде" и в дома ти да се говори на повече от един език, не е необичайно. Нашите ученици онагледяват основните случаи на деца, живеещи в чужбина в съвременния глобализиран свят: деца на двама родители българи, родени и/или израснали във Франция; деца от смесен брак; деца, родени и учили в България до определена възраст. В първите два случая учениците посочват "две родини" и се самоопределят и като французи (германци/ англичани), и като българи. (Тази година за първи път имаме записано момиче на 7 години от френски произход.) Съзнанието за принадлежност към две култури и пространства присъства още в ранна детска възраст. Тригодишната Селин обяснява "произхода" си: "Направена съм в България и във Франция, а са ме сглобили във Франция". И споделя: "На френски ми се спи, но на български – не ми се спи". Никола (13 г.) разказва, че в България двамата с брат му ги наричат "франсетата", а във Франция – "българите" и допълва, че се чувства еднакво добре и на двете места, че за него е предимство да има двойна националност. Така е с децата, живеещи в многонационален и важен европейски център, в който принципите на толерантността са на почит.

Въпросите Кой съм аз?, Какъв съм?, Откъде идвам? Откъде са дедите ми?, дори и да не притесняват питащите се, по един или друг начин ги тласкат към събиране на спомени в "кутия за мечти". Да събираш спомени от детството – твоего или неизживяното от теб, това на дедите ти. Да събираш аромати, вкусове, образи и звуци от една страна, която е интимно твоята. Да събираш истории, картини, разкази и да ги преработваш в спомени. А после да ги пазиш в "кутия за мечти" – до другото лято, до следващата ваканция. Признавам, че се колебаех с кой от текстовете

да започва тази книга, която събира написаното (и нарисуваното) от нашите ученици в часовете по български език, по художествено творчество, подготвеното за конкурси и училищни тържества. Дали с разказа "До Карангила и обратно" от Габриел Фишер Домусчиев, или с есето на Мелиса Явашева "Домът на нашите души", или с разказа-легенда "Заг белите брези" на Никола Коеджиков за раждането на героя, или...

Преводът от български на френски и от френски на български (по-труден за тях) е част от обучението и упражненията. Учениците обичат тези упражнения, а когато знаят, че те няма да си останат в класната стая, това ги мотивира много повече. В тази книга включваме някои преводи, представени на ежегодните конкурси за превод "Трансформации", организирани от Великотърновския университет. Публикуваме и някои от преводите, които учениците подготвиха за една многоезична поредица, издание на НАБЧ (Национална агенция за българите в чужбина) на български предания и легенди, на гатанки, пословици и поговорки, на анекдоти с герой Хитър Петър.

В книгата помещаваме и реклами за един училищен конкурс в края на 2023 г.

Включена е и кратка анкета с днешни и вече завършили ученици за българското училище, което за тях се оказва важно място за общуване сред свои, място, където можеш да намериш приятели.

В повечето случаи мотивацията за записване в българското училище е резултат от родителското настояване. Бих желала да споделя, че без всеотдайността, съпричастието и сътрудничеството между родители и учители това училище не би било възможно. Тази книга също е плод на съвместните усилия на ученици, на учители и на родители. Затова благодаря на родителите за подкрепата, за грижата и за старанието да съхранят и да

предадат на децата си българския език и знанието за българското минало и култура!

Учениците ни редовно и с желание участват в литературни конкурси и в конкурси за рисунка. Някои от публикуваните тук рисунки и текстове – есета, разкази, приказки, комикси, пожелания, литературни преводи – са били отличени и наградени. Публикуваме и част от изработеното в часовете по художествено творчество – кукерски маски, сурвакници, мартеници, тематични колажи, бродерии. Ежегодните вече училищни конкурси по Коледа за най-добре изработена сурвакница, кукерска маска, картичка, рисунка събират все повече участници. Част от творбите на децата намират място в това издание.

Всички тези изяви не остават обаче "затворени" в общността. Учениците участват в представянето на българската култура на общоградски културни събития, като например откриването на изложби, представяния в Деня на Европа, при откриването на концерти с български изпълнители и пр. Това за тях е допълнителен стимул за усъвършенстването на българския език. У тези млади хора се оформя убеждението, че са преносители и популяризатори на българската култура и духовност в мултикултурния свят, в който живеем. А знанията по български език, култура и история са свиден и надежден път към българските корени, чрез тези знания – изречено красиво от едно 13-годишно момче, децата събират спомени в "кутия за мечти".

Страсбург, 9 май 2024 г.

Лидия Михова

Моите български корени

Гроздобер, Колин Дюма 13 г.

Габриел ФИШЕР ДОМУСЧИЕВ, <i>До Карандила и обратно</i>	13
Борис ФИЛЧЕВ, <i>Вълчи вой</i>	17
Даниел ПЕКОВ, <i>Тихо село</i>	19
Христина МИРЧЕВА, <i>Моите български корени</i>	20
Мелиса ЯВАШЕВА, <i>Домът на нашите души</i>	22
Кристиян РАДУЛОВ, <i>Моите български корени</i>	24
Александър ДИАНОВ, <i>Моите български корени</i>	26
Елиз СТЕФАНОВА, <i>Моите български корени</i>	27
Косара ПЕТРОВА, <i>Откъде идвам?</i>	29
Александър Георг БИБЕР, <i>Импресия</i>	32
Даниел ПЕКОВ, <i>Там, където билките растат</i>	34
Никола ВЪЖАРОВ-БОЕВ, <i>Моята България</i>	35
Никола КОЕДЖИКОВ, <i>Киселото мляко – едно от съкровищата на България</i>	36
Теодора НИКОЛОВА, <i>Розата – символ на красотата на България</i>	37
Христина МИРЧЕВА, <i>Природата на България</i>	38
Михаела МИХОВА, <i>Моя България</i>	39
Маглен ГЕОРГИЕВА, <i>Моята България</i>	40
Александър СОЛОВЕЙЧИК, <i>Какво ме свързва с България</i>	41
Иван ВЕЛЕВ, <i>Моята България</i>	43
Асен ПЕТРОВ, <i>Моята България</i>	46
Естер УВАЛИЕВА, <i>Моят български град</i>	48
Дейвид ВАСИЛЕВ, <i>България в моите мечти</i>	50
Камелия ИВАНОВА, <i>Сливен – градът на стоте войводи</i>	53
Георги ВЪЖАРОВ-БОЕВ, <i>Аз съм българче</i>	54
Валентин НИКОЛОВ, <i>Лъвът – символ на България</i>	55
Яна ЧОМАКОВА, <i>Защо уча български език</i>	56
Бианка ЗАПОНИ, <i>Моят български дом</i>	57
Мария КОЛЕВА, <i>Моята приказка за празниците</i>	58

СПОМЕНИ В "КУТИЯ ЗА МЕЧТИ"

Габриел ФИШЕР ДОМУСЧИЕВ

13 г., VIII клас

ДО КАРАНДИЛА И ОБРАТНО

Прохладна лятна сутрин. С белия котарак вече се бяхме настанили удобно в градинката на баба и дядо. Във въздуха се носеше аромат на топли сливенски милинки и на цветята на баба. Гледах парчето калдъръм под навеса, което запазих за спомен, след като подмениха калдъръмената пътека около къщата. Същият калдъръм имаше и по пътеката в родната къща на Хаджи Димитър. Бяхме я посетили предния ден, само през няколко улици от нашата къща. Сякаш в това парче камък беше събрана историята на моя род, на моя град. Дори само през няколко къщи от дядовата, на една от къщите имаше плоча с надпис: "Тук се е подвизавал Васил Левски...". И там имаше калдъръм.

Всички вече се бяха събудили и бързаха да се приготвят. Днес искахме да отидем на Карандила. До нея можеше да се стигне по хайдушката пътека, но толкова искахме да се повозим на лифта. Качихме се на лифта. Вълнувах се. Топлият летен вятър лъхаше в лицата ни. Забавлявахме се с ехото. И тогава ги видях – Сините камъни, бяха наистина сини. От мъховете по скалите и светлината, планината беше обвита като в син воал. Сега разбрах защо "Сините камъни". Сините камъни са скален масив, разположен в природния парк "Сините камъни", част от планинската верига Стара планина. Още тогава – по въжената линия започнах да усещам, че въздухът е по-различен. Разбирам защо една от нашите стари лели всеки път ни разказваше, че винаги, когато пътувала с влака от Бургас до Сливен, дори понякога да е заспала във влака, винаги малко преди да наближи Сливен, се събуждала. От въздуха е. И аз сега го усетих този по-различен въздух, по-чист, изпълнен с история, легенди... Създаваше в мен чувство на принадлежност. Както онзи аромат на цъфнал зюмбюл в началото на пролетта във Франция – миришеше ми на България. Както с цъфналите теменужки, които напомнят на майка ми за теменужките покрай калдъръмената пътека от нейното детство. Наслаждавах се на всяка глътка въздух. Сякаш исках да погълна всичкия въздух, да се изпълня с него, да имам запаси. И го правех. Бузите ми се издуваха, задържах въздуха, за да мога да го глътна и издишвах бавно, много бавно. Повтарях това няколко пъти... Бях увлечен в моето упражнение за дишане и я видях – халката. Наистина беше като халка, но от скала. После пеша стигнахме до нея. Всъщност беше голяма – около 10 метра. Отдалече изглеждаше

много по-малка. Протегнах ръце и градът долу сега беше върху дланите ми. Опитвах се да намеря с поглед къщата на баба и дядо. Братята ми също я търсеха. Всеки викаше силно: ето там е, не, там! Една легенда гласи, че преди много години тук е имало море. И на това място са връзвали корабите. Или още, че има магическа сила и дарява здраве и живот. Вярва се, че ако момиче и момче минат през нея, ще се обичат за цял живот. Но трябва и да се внимава – човек не трябва да преминава през нея, без да се върне обратно, може магия да промени образа му. Халката е скалният феномен, с който се гордеят сливенци и аз също.

Продължихме по пътеката. Следвахме маркирания маршрут. Разглеждахме всичко наоколо. Правех снимки. Събирах спомени за моята "кутия за мечти", която бях направил, когато бях много малък. Пълна е с България. Искях да я препълня. Чувствах се като изследовател. Опитвах се да намеря къде са връх Българка, връх Кутелка... Катерихме се. Спускахме се. Видяхме и езерото. Разбира се, братята ми искаха веднага да влязат в него. Добре, че имаше табела с надпис "Къпането строго забранено" и че се бяха научили вече да четат на български. Примириха се само със снимки на моста пред езерото. Играхме футбол. Беше весело. Бузите ни бяха зачервени от играта, от вълнение...

Стигнахме до фурната. Най-вкусният хляб, поръсен със самаргала, беше там. Нагвечер слязохме от Карандила. Уморени. С препълнени кутии за спомени. Обърнах се, търсех кръста от Бармук баир, който е също част от "Сините камъни". 33-метровият кръст се вижда от всички квартали в Сливен, дори от околните села. Но най-добре се вижда от прозорчето

на кухнята на баба. Кръстът е бил поставен една година преди да се родя, през 2009, за Димитровден – празникът на Сливен. Той ни напомня, че Сливен е древен християнски град, наследник на град Туида (тук се намира и крепост "Туида", посетихме и нея, но за нея ще ви разкажа следващия път). Също, че град Сливен е наследник на Малката Света гора, от времето на Второто българско царство. Тогава населеното място, наследено днес от Сливен, било голям духовен център. Били построени 24 манастира и този християнски комплекс е известен като "Сливенската малка Света гора". Главният манастир в него е бил "Света Богородица". Според някои писатели и изследователи на историята на град Сливен, след като манастирът е бил опожарен, на негово място се издигнал храмът "Свети Никола" през 1834 година. Тази църква се намира в нашия квартал в Сливен – "Клуцохор" и в нея е кръстен моят по-малък брат, а преди него моята майка и моят дядо.

Знаем, че кръстът е символ на добро, на любов, победа над злото, на християнството, но за мен, когато, влизайки в града привечер, видя светлинките му, той е символ, че се прибирам у дома. А домът е там, където въздухът е някак по-различен, където в едно парче калдъръм е събрана история, където са хората, които обичаме, където е сърцето, където мирише на цъфнали теменужки и зюмбюл, и ухае на България.

2024 г.

Борис ФИЛЧЕВ

12 г., VI клас

ВЪЛЧИ ВОЙ

– Бабо, бабо! Може ли да ми разкажеш някоя история за нашия рог?
– попитах аз.

– Да, разбира се. Ела тук, на леглото, седни и ще ти разкажа една случка с моя баща Христо.

– Идвам!

Скочих и се увих в дебелите завивки, настанявайки се удобно. Баба седна до мен.

– Прадядо ти Христо живеел в едно село, недалеч от Самоков. В него нямало училище и той ходел в Самоков всяка седмица в понеделник и се връщал в петък. Живеел през седмицата в пансион на училището, заедно с други деца от селото.

– Бабо, той на колко години е бил? – прекъснах я аз.

– Когато се случило това, той бил на 16 години. Било лъта зима, преди Коледа. Пътищата били затрупани от сняг. Тръгнали да се връщат с неговите приятели в Поповяне. Докато вървели по пътя, или онова, което се виждало от него, чули вълчи вой.

Аз настръгнах и гръпнах одеялото към носа си.

– Те хукнали – продължи да разказва баба – към близката гора,

бягайки от вълчата глутница. Вълците напредвали по-бързо от тях, понеже снежните преспи били по-високи от метър. Страхът и студът ги сковавал, но въпреки това те продължили напред. Зърнали първите дървета и веднага скочили към стволите, сграбчили ги и се покатурили нагоре.

Аз, вече почти сигнал заради напрежението, започнах да треперя.

– Слънцето започнало да залязва. Вълчата глутница се настанила под дърветата, където се покатурили момчетата. Вълците останали там няколко часа.

– А тръгнаха ли си после? – попитах бързо.

– Да, по едно време вълците си отишли, но прадядо ти и приятелите му били изтощени и се страхували да слязат. Те вече замръзвали от студ, когато видели да се задава по пътя каруца. Започнали да викат с последните сили, които им останали, докато каруцарят не ги чул. Бил човек от селото. Той ги закарал до вкъщи, където вече тревожно ги очаквали родителите им. Примрели от студ и страх, прадядо ти и приятелите му били много благодарни на съселанина си за това, че ги е спасил.

– Хайде сега, лягай си, за да имаш сили за утре.

– Но... – вече бях затворил очи и спях.

Даниел ПЕКОВ
18 г., XII клас

ТИХО СЕЛО

Тихо село, отворен вратник¹,
 небето гледа, дживгари² неят,
 зноят спи, угва странник,
 буетака³ властва, гласовете чмят⁴.

Нямо село, тъмна нощ,
 наиата⁵ мирва⁶, глас няма,
 подир ботора⁷, в цяла местност,
 човек мълчи, а вятър отговаря.

Празно село, един слуша,
 песен се чува, сватба иде,
 луната грее, радост чужда
 сватбарите глъчат⁸, а село гние.

Посвещение:

*Това стихотворение
 се посвещава
 на обитаваното от сватбари,
 самодиви и други
 пречудни създания,
 сред които и българи,
 село Шишенци.*

¹ Вратник – порта на двор

² Дживгари – врабчета

³ Буетак – запусната, обрасла местност

⁴ Чмея – спя

⁵ Наиа – от турски „нахиа“, близката околност, поречие

⁶ Мирвам – мълча

⁷ Ботор – пън

⁸ Глъча – говоря, бърборя

Христина МИРЧЕВА

18 г., XI клас

МОИТЕ БЪЛГАРСКИ КОРЕНИ

Деца, установили се като малки в чужбина, често се чувстват по-различни от другите или не на място. С годините това чувство все повече нараства. Както в България, така и в държавата, в която живееш, ти си чужд. Така си мислех и аз. Но с годините все повече започвам да осъзнавам, че това е много далече от истината. Всеки път, когато слеза от самолета и стъпя на българска земя, чувствам нещо неописуемо и се изпълвам с радост. Вълнението ме връхлетява при мисълта, че само след няколко минути ще съм в прегръдките на баба и дядо и че само една стена ни дели от този момент.

Дългите разходки по центъра на Пловдив, вкусът на свежи плодове и зеленчуци. Вечерите на село с гозбите, приготвени от баба, и домашното вино на дядо. Разтуптява ми се сърцето само при мисълта за тези забравени изживявания и усещания. Всеки път откривам нови красоти, невиджани от мен досега. Може би и затова любовта ми към България расте, както и чувството, че съм у дома.

Когато си само за кратко в България, ти всъщност осъзнаваш колко красива е наистина тя. Едно място, изпълнено с неповторима хубост, уникален чар и сърдечни хора.

България завинаги ще бъде в сърцето ми и съм горда да кажа, че съм

българка. Защото дори и от хиляди километри разстояние, в сърцето винаги ще си остане Тя, нашата родина България. Защото Аз съм българче и славя...

2024 г.

Спомен от България, Батист Фишер Домусчиев 11 г.

Мелиса ЯВАШЕВА

16 г., IX клас

ДОМЪТ НА НАШИТЕ ДУШИ

Всички ние, надалеч от родната страна – по Франция, Германия... От време на време си отиваме през ваканциите до България. За по седмица, две, три се прибираме. И защо казвам "прибираме", след като никой от нас не живее в България? Защото България е домът на нашите души.

В България се чувствам най-много у дома си. Особено след като съм израснала в България, чувствам я още по-близка. Вярно е, че надали бих живяла отново там, тъй като знаем, че обстоятелствата са малко по-зле от тук, където живея в момента. Но всеки път се радвам, когато имам възможност да се завърна в родната ни страна. Естествено, защото там е цялата ми рода, хората, с които съм израснала и пораснала. Но това не е единствената причина за радостта, която изпитвам всеки път, виждайки надписа "Добре дошли в България" или слизайки от самолета и стъпвайки на наша земя. Когато по цяла година съм в Германия, когато мечтая месеци наред пак да си видя родината и пристигна – още по-силно усещам как всичко ми е липсвало. Толкова да ти липсва една страна, че дори за негативите да си се затъжил... За счупените тротоари, за пълните с дупки улици, за хлопащите шахти... За въздуха там. Просто всичко започва да ти липсва. Разбира се, също и нашето море, нашите плажове, механите

и хубавите български гозби.

Минаваш през улици, градове и села, толкова познати. Толкова често виждани. Чувстваш се на правилното място. Мисля, че за това са виновни спомените. Повече от половината ми живот е минал там, как да не ми липсва.

Радвам се, когато отидем на пазарчето, на което с дяго винаги ходехме. Виждам продавача на дини, от поне десет години е същият. Дори него се радвам да видя. Радвам се да видя селата на моите баби и дяговци. Толкова променени – и те, и ние. Сецам се за летните вечери, когато карахме колела. Сецам се за кучетата на село, които заедно разхождахме. Затова България ми е толкова мила. Позната ми е. Всичко там ми е познато. Всичко там ми липсва. Липсват ми и братовчедите, с които се виждахме почти всеки ден. Но какво стана сега – късмет е, ако се видим три пъти в годината. Но така е животът – съдба.

Аз няма да спра да обичам нашата България, няма да спра да се връщам там и тя няма да спре да ми липсва. Лошо нещо е носталгията, но си струва заради радостта, изпитана при всяко завръщане. Завръщане при моите корени, при моето детство.

2024 г.

Кристиян РАДУЛОВ

13 г., VII клас

МОИТЕ БЪЛГАРСКИ КОРЕНИ

Ще ви разкажа историята на моите дядо и баба и за техните български корени. Моят дядо има брат близък, с когото си приличат много. Често, когато се разхождам с дядо ми по улицата, го поздравяват познати на брат му. Когато те са били деца, техният дядо е имал първата вулканизаторска работилница в Пловдив. През лятото, когато дядо и брат му били във ваканция, те често ходели при дядо си да работят. Той плащал на всеки толкова, колкото е изработил. По този начин ги учел да се трудят, а не да получават всичко наготово.

Бащата на дядото на дядо ми е бил учител в село Иганово. Той е бил сподвижник на Васил Левски и за съзаклятническата си дейност е осъден на 101 години затвор и е изпратен в Диарбекир.

Баба ми, от страна на майка ми, е от Петрич и ми е разказвала, че корените на нейната прабаба са от Гърция. След тежките условия, поставени от гръцкото правителство, българите, живеещи там, между които било и семейството на прабабата на моята баба, напуснали домовете си, за да запазят българското си самосъзнание.

По пътя, който бил много тежък, прабабата на моята баба – баба Велика – била толкова уморена, че не могла да носи две деца в ръцете си

и оставила едното на пътя. Продължила с четирите си невръстни деца и с бохча на рамо.

След нея, една нейна съседка видяла малкото изоставено момченце и го взела. Познала го – детето на Велика. По-късно, по пътя, тя срещнала баба Велика и ѝ върнала детето, което всъщност било брат на бабата на моята баба. След години това момче станало виден читалищен деятел в Петрич.

По-късно Обществото на народите принуждава гръцкото правителство да заплати милиони левове репарации. Част от тези пари са дадени на хората, изоставили домовете си, нивите си и животните. Именно с парите, които хората (между тях и семейството на баба Велика) не взели, построили първата гимназия в град Петрич.

Сега в това училище, което се казва "Христо Смирненски," работи моята баба и аз много пъти съм го посещавал.

2024 г.

Александър ДИАНОВ

13 г., VI клас

МОИТЕ БЪЛГАРСКИ КОРЕНИ

Аз съм роден и израснал в България. Мама, тати, кака, бабите и дядовците ми също са родени в България. Всичките ми близки, корените ми, спомените ми ме връщат там.

Един от най-любимите ми спомени е как една Коледа у дома дойдоха коледали. Беше много хубаво. Масата беше пълна, както и душите ни. Беше удоволствие да гледам коледарите и да празнувам с тях този хубав празник. Дори сега, далеч от Родината, ние продължаваме да спазваме българските традиции. Мартеничките, червеното яйце за Великден и сурвакането за здраве на Нова година са неща, които аз съм научил от моите роднини и ще предам на моите деца, за да запазя българските си корени.

2024 г.

Елиз СТЕФАНОВА

11 г., VI клас

МОИТЕ БЪЛГАРСКИ КОРЕНИ

Родена съм на 18 април 2012 г. в гр. София. Баща ми Светозар Стефанов е роден в гр. Плевен. Израснал е в село Драгаш войвода. Завършил е Строителния техникум в Плевен. Бил е войник, били са трудни години, но е успял. После е започнал работа в София. Там среща майка ми – Елмаз. Харесали се, оженили се и създали мен. Имам по-голям брат, Алекс, който е роден в София. Майка ми Елмаз е родена в град Устрен, в Източните Родопи, област Кърджали. Завършва гимназия в Момчилград, след което завършва Техническия университет в София със специалност "Информационни технологии". Работила е в Държавен фонд "Земеделие" от 2004 г. до 2012 г. После решаваме да се изместим в Германия. От 2015 г. живеем в село Зеебах, близо до Офенбург, но България ми липсва с всеки изминал ден все повече и повече. Майка ми работи в Шинкенхоф, а баща ми работи в АББ (Стрибел и Юон). Бабите и дядовците ми живеят в България, те ми липсват много, затова всяка ваканция или те идват, или ние им отиваме на гости. Родителите на баща ми живеят в Северна България, там си живеят открай време. Баща ми ми е разказвал интересни истории от детството си. С чичо ми са правили много щуротии. Родителите ми искат да ходя на

българско училище, защото държат на това да мога да пиша, говоря и чета на родния си език. Историята е интересна и често питам бабите и дядовците ми за историите на местата, където живеят и откъдето е родът им. Когато сме на село в Драгаш, с тате и мама отиваме на разходка и посещаваме много забележителности. Например връх Шипка, музеи и много други. А в родния край на мама отиваме във Вкаменената гора и на други интересни места. До къщата на мама има наблизко бизони, докарани от Америка, има също дива кози.

Обичам природата на България, животните и забележителностите. Те ме теглят към България, а и обичам да слушам историите на България. От тях може понякога да си направиш поуки. Хубаво е да знаеш историите на родния си край. Тате винаги ми разказва нови неща за България. България е красива с нейните планини, реки и морета, със своите истории и винаги ще я обичам. Преди ваканцията много се радвам, защото знам, че ще си видя родата и че ще ходим на пътешествия из цяла България, а след ваканцията чакам с нетърпение следващата ваканция, за да съм пак в България.

Горда съм, че съм българка, и никога и никъде не бих се срамувала да кажа, че съм българка!

Косара ПЕТРОВА

12 г., VI клас

ОТКЪДЕ ИДВАМ?

– Мамо, тате!

– Беше рано сутринта. Гласът на детето, който се чу, бе на Косара. Тя тъкмо стана на 12 години и сега седеше на кревата на родителите си.

– Ще ми разкажете ли за пра-пра-пра-пра-прадядовците и за пра-пра-пра-пра-прабабите ми?!

Детето беше напълно събудено, отговори му заспалите гласове на Мама и Тате:

– Сега ли? – попита Мама.

– Да, сега! – повтори рожденичката.

– Да ти обясня тогава за моята страна. – каза Тате и започна. – Родителите на майка ми, Росица, се казват Иван..

– Като теб... - прекъсна го детето.

– Да... Те се казват Иван и Сава. Родителите на дядо Иван са Петър и Руска. Те са от София.

– Като теб!

– Да ... Татко ми има брат Валери...

– Като...а не, не като теб.

– Пффу... Родителите им се наричаха Стефан и Фалина. Стефан идва от Свищов, но е избягал оттам, защото не искал да работи в семейната ферма.

– Аха..

– Фалина идвала от Самоков, нейните родители били Димитър и Йорданка. Димитър бил от село Глизор. Починал по време на Първата световна война край Солун. Но да се върнем към Стефан. Неговата майка се казвала Ева, а баща му Петър.

– Като дяго!

– Да... Тъй че бащата на Петър е също пра-пра-прадяго ти. Той се казва Петър Петров Шопоргоев и е дошъл от Карпатите.

– Аха..

– А Стефан нали избягал от Свищов, като дошъл в София си сменил името и оттам се казвам Петров, а не Шопоргоев.

– А сега, за рода на мама!

– Оох! –изпуктя тя.

– Започвай!!!

– Така значи... – Мама се спря, почеса се по челото и продължи. – Ще е доста дълго...

– Нищо! – отговори Косара заинтересувана.

– Да започнем от страната на баба ти Мария, нейната майка се казва Златанка Тенекеджиева. Когато била на пет години, тя и

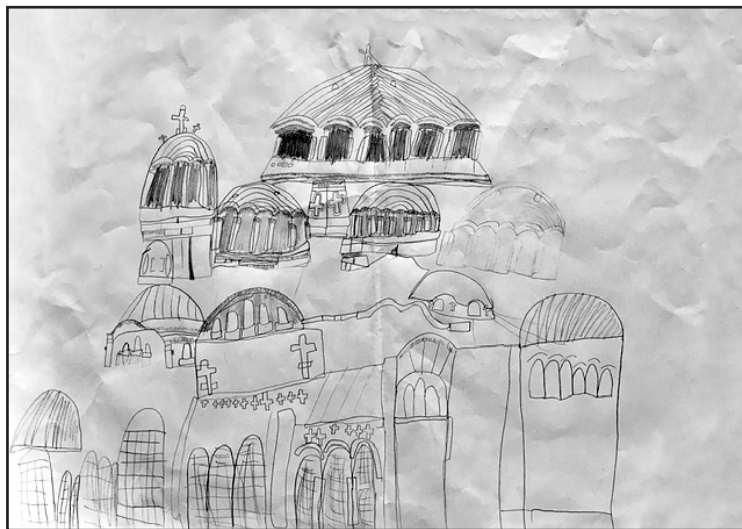
бременната ѝ майка бягали от родното си село, в днешна Северна Гърция или Македония, село Бобища. Бащата на Златанка се наричал Атанас, той бил учител и избягал малко след тях. Сигурно защото турците са го търсели. Семейството отишло във Варна. Бащата на баба ти, Тодор Драганов, имал потекло, което идвало от село Арбанаси, близо до Велико Търново.

– Аха...

– За рода ни от страната на дядо ти Иван зная по-малко. Неговият дядо – Цеко Лиловски – идвал от село Галите, в Северозападна България.

– Значи, аз идвам от Карпатите, от Гърция, Македония и от България.

2024 г.

Свети Александър Невски, Люсил Кнепфлер 7 г.

С ВКУС И С МИРИС НА БЪЛГАРИЯ

Александър Георг БИБЕР

11 г., V клас

ИМПРЕСИЯ

Когато настъпи зимата си мисля за България, за Троянския Балкан, много е красиво! Всичко е в сняг и е много, много тихо. Тогава можеш да видиш стъпки от вълк, лисица, елен, диво прасе, сърни, а и не само следи, а и самите тях, животните... Хубаво е, когато грее слънце и всичко блести, а цяла Стара планина е бяла, висока и обла като в приказките.

С идването на лятото, с нетърпение очаквам да замина за България. Там ме чака морето с многото приятели и Балкана с нашата лятна къща, и Сара, и Чочо – двете кучета на чичо Донко. Тогава се качваме на Беклемето да видим дивите коне и техните малки. Тамко казва,

че там, на върха, има най-хубавото кисело мляко и аз се съгласявам, защото никъде другаде този вкус не съм го срещал. Много обичам да гледам оттам целия Балкан. Просто гледаш и политаш. На слизане от върха, мама събира различни билки. Често през зимата, когато пия топъл билков чай с балкански мед, казвам: "Мирише ми на България, на нашия Балкан".

2016 г.

Къщичка, Йоана Чаушева 9 г.

Даниел ПЕКОВ
18 г., XII клас

ТАМ, КЪДЕТО БИЛКИТЕ РАСТАТ

Там, където билките растат,
на най-скрития и далечен хълм,
през поле просторно и буюдак¹ върл,
в гори велики, над земи вековни бдят.

Там, където билките цъфтят,
подир черен барабиняк²,
отвъд обширен пущинак,
гласовете горски ще кънтят,

Там, където билките виреят,
в часа на тихо умиление,
в леса на безмълвно откровение,
там ще чуете, тези които пеят.

2024 г.

¹ Буюдак – запусната, обрасла местност

² Барабиняк – мравка

Никола ВЪЖАРОВ-БОЕВ

13 г., VII клас

МОЯТА БЪЛГАРИЯ

Аз обичам моята България. Тя е като едно прекрасно ястие. Всичките му съставки са красиви и много вкусни.

Основата е семейството с роднините, които обичам, с приятелите, от които имам нужда. Без тази основа не може, чинията си остава празна.

После идва ред на гарнитурата. Това е природата на България, богата и разнообразна. Колкото повече я опознаваме, толкова по-силни и здрави ставаме.

Ястието го маринираме с българските традиции, които не можеш да пропуснеш. Това са обичаите, песните, езикът, разказите, гозбите... С тях ястието става богато на цветове, миризми и вкусове.

Накрая подправяме със семейните ритуали, които сме научили от баба и дядо или сме създали ние самите. С тях ястието става пикантно, но и по-познато, по-близо.

С голямо удоволствие готвим това ястие. И колкото повече го ядем, толкова по-вкусно ни става и толкова повече ни се иска да опознаем България.

Всеки може да си направи пържола, но е по-добре тя да е българска.

Много обичам България, заради всичко, което ме свързва с нея и защото съм Българин с главно "Б". Мога спокойно да я нарека "Моята България"!

2020 г.

Никола КОЕДЖИКОВ

VII клас

КИСЕЛОТО МЛЯКО – ЕДНО ОТ СЪКРОВИЩАТА НА БЪЛГАРИЯ

Избрах да пиша за киселото мляко, защото аз и най-вече майка ми ядем много кисело мляко, а също и защото, когато говоря с приятели за България, те ми се подиграват, че само това ядем!

На обяд, следобед, на вечеря, понякога и сутрин, през всичкото време ядем кисело мляко, та дори по няколко кофички! Затова се налага да си купуваме по много.

За мен киселото мляко е сред малкото български продукти, които се предлагат във всякакви ресторанти: киселото мляко се е глобализирало, използва се и в медицината, а за някои киселото мляко е печеливш бизнес.

За съжаление, хората, които знаят, че киселото мляко е български продукт, не са много. Още от древността го има по нашите земи: траките употребявали прокиснато мляко. Херодот е казал, че овчето кисело мляко е "дар от траките". В началото на XX в. руският учен Иля Мечников доказва, че българското кисело мляко може да продължи живота и така обяснява защо има толкова столетници в България (426 души на всеки милион).

И така, написах това есе, ядейки кисело мляко...

2013 г.

Теодора НИКОЛОВА

13 г., VI клас

РОЗАТА – СИМВОЛ НА КРАСОТАТА НА БЪЛГАРИЯ

Розата за мен е символ на България, защото нашата страна е най-хубава и можем да намерим най-хубавите цветя на света, най-вече розата.

В България се намира Розовата долина. Там се прави розовото масло.

България е най-големият производител на розово масло, българското розово масло печели златни медали в Париж, Лондон, Филаделфия и Милано.

В долината на розата всяка година в първите дни на юни се празнува празникът на розата.

Розата има най-хубавите цветове: червено, бяло, жълто, розово и още други толкова хубави цветове.

Розата е символ на любов и щастие.

Розата показва, че нашата страна е хубава и цветна.

Розата показва красивите земи в България.

Розата показва елегантност.

Розата е като жената, тя е нежна и красива като нея, но освен това тя има бодли и може да се защити.

2013 г.

Христина МИРЧЕВА

12 г., V клас

ПРИРОДАТА НА БЪЛГАРИЯ

Природата на България е много красива. Като започнеш от листата на дърветата до уникалните природни паркове и планини с много красиви гори.

Когато отидеш в планината и вдишаш планинския въздух, се чувстваш по съвсем различен начин – сред величествените вечнозелени гори на Родопите, сред пъстрите гори на Стара планина. Ако човек има възможността да види Стара планина през есента, то той става свидетел на невероятно пъстър пейзаж, който може да сътвори само природата. Листата на дърветата са обаяни във всички нюанси на жълтото, червеното, кафявото, оранжевото и зеленото. Разхождаш се по парковете из природата и гледаш как катеричките скачат от клон на клон и от дърво на дърво, слушаш песните на птичките, шума на рекичките и поточетата и вятъра в листата на дърветата. Не по-малко вълнуващо е усещането, когато човек е на брега на Черно море или сред необятните природни полета на Добруджа и Тракия.

Навсякъде по света има красиви природни места, но лично за мен природата на България е уникално съчетание на различни географски забележителности. Там слънцето грее различно, снегът е по-пухкав, въздухът е по-свеж, а вятърът е по-гальовен.

2018 г.

МОЯТА БЪЛГАРИЯ

Михаела МИХОВА

11 г., V клас

МОЯ БЪЛГАРИЯ

Красива България,
моя България,
ухайна и ароматна.
Твоите красиви
планини са
цветни и
с езера прекрасни.
България, аз съм българче,
и ще си остана българче!
Обичам те, моя България!

2018 г.

Маглен ГЕОРГИЕВА

10 г., V клас

МОЯТА БЪЛГАРИЯ

Има страна в Европа с повече от 13 века история, преминала през битки и войни, през петвековно робство и оцеляла до днес.

Тази страна е моята България. Страната със славен и героичен народ, страната на Ботев и Левски е моята родина. Това е родината на моите родители, на моите деди и прадеди. Тя не е голяма по площ, но е много красива. В нея има и високи планини, и обширни равнини, и бистри и студени извори.

Да се спусна през зимата по някоя писта на Рила и Пирин, на Родопи и Витоша, а през лятото да се потопя в топлите води на Черно море – това е моята България. Нейната земя ражда най-егрото жито, най-сочните ябълки и круши, най-вкусните зеленчуци. Въздухът ѝ е изпълнен с омайния аромат на маслодайната българска роза, на росен здравец и пъстри цветя.

Усетя ли уханието на току-що изпечената баница и ароматен великденски козунак, вкуся ли от неповторимото българско кисело мляко, си казвам – това е моята България!

Сега съм далече от нея, но винаги когато се връщам, изпитвам радост и възлнение, защото там ме очакват моите любими близки и приятели, очакват ме весели игри и забавления.

Няма по-мило и по-скъпо място за мен от моята България.

2020 г.

Александър СОЛОВЕЙЧИК

11 г., VI клас

КАКВО МЕ СВЪРЗВА С БЪЛГАРИЯ

Аз съм дълбоко свързан с България. С нея ме свързва семейството, българският език, историята, красотата на тази страна. Често я посещавам, защото моите родители са оттам. Винаги се възхищавам на природата ѝ, но всеки път откривам нови пейзажи. Харесвам планините на България: Витоша, Рила, Родопите... Успях заедно с моя баща да изкача връх Мусала, откъдето гледката е прекрасна. Забележителна беше разходката ми до седемте Рилски езера.

Роден съм във Франция, но говоря български от съвсем малък. Винаги съм се гордеел с това и мисля, че ме прави по-богат в културно отношение. Обичам да чета на български език произведенията на Елин Пелин, Йордан Йовков, Иван Вазов. Намирам, че българският език е и лесен – защото ми е майчин, и труден – защото има много глаголи и времена. Когато искам да кажа нещо, което никой да не разбере, го казвам на български. Българският винаги ми помага в ежедневието. Рагвам се, че мога свободно да общувам с български деца, когато съм в България.

Посетил съм доста градове, но най-много ми харесват София и Пловдив, защото моите родители са оттам. За мен изключително забележителен е Пловдив. Има интересна архитектура, впечатлява с тепетата

и със своята древна история. Обичам да се разхождам в Стария град, по неговите тесни улички, да разглеждам музеите и Античния театър. В Пловдив живее голяма част от моето семейство и там се чувствам като вкъщи – доволен и спокоен...

Историята на България е много бурна, изпъстрена със събития и интересна.

Зная много факти от българската история. Особено обичам разказите за хан Аспарух, хан Крум, хан Омуртаг, цар Борис I, царете Асен и Петър, цар Иван-Асен II и други владетели. С техните подвизи и мъдро управление България става уважавана държава в Европа и аз се гордея с това.

Често си говорим с баба ми за подвизите на българските революционери срещу османското робство: Ботев, Левски и др. Дори успях да посетя Карлово и се запознах с родната къща на Апостола на свободата. В Сопот видях къщата, където е роден и живял един от най-големите български писатели – Иван Вазов. Отидох и до манастира, където се е крил Васил Левски. Тези градчета са част от Розовата долина и имат особено уханье и чар.

Свързан съм с България благодарение на всичко това, но съм свързан с нея най-вече, защото я обичам.

2020г.

Иван БЕЛЕВ

11 г., VI клас

МОЯТА БЪЛГАРИЯ

Аз, както много други българи, обичам България. Красива е природата ни. Не всяка страна има море, планини, дълги и пълноводни реки, лечебни минерални извори. Високите ни и обширни планини предлагат прекрасни възможности за ски. Почвите са много плодородни, а цветята и растенията на България са най-хубавите. Най-вкусни и натурални са плодовете на България. Вкусът на българските домати е неповторим. За по-опияняваща, омайваща и плътна миризма от тази на нашата, българската роза, не се сещам. Мама много обича рози.

Сега със семейството ми живеем в чужбина.

Спомням си за едно наше пътуване из Родопите. Пред очите ми е гледката от кулата в Пампорово – невероятна! Уникален е звукът на гайдите на Роженския събор. Там видях и много български породи овце. Спомням си вкуса на белия хляб и на смялянския боб. Посетихме и Момчиловата крепост.

В България имаме къща в село Чомаковци, недалеч от родния ми град Плевен. Когато живеехме в България, мама и тате обичаха сутрин рано да си пият кафето в долната част на двора. Все спореха за това чия песен на коя птица принадлежи, а те – птиците – бяха много, и красиви, и пъстри.

Показвах ми: "Виж! Виж, тази..!". Наблюдавах и "най-дълбокото" – Искъра. Приятно беше да гледаме и работливите ни пчели, които събираха мед от хилядите различни български билки. Медът им е много полезен. На отсрещния бряг на реката един възрастен човек, винаги по едно и също време, водеше голямо стадо от крави, които... не бяха лилави. Забавлявах ме ругатните, с които го правеше, дори понякога му отговарях от името на кравите и много се смеехме. Тук децата си мислят, че млякото идва от хладилника... Липсва ми и лактобацилусът – млякото, което мама и тате квасеха в едни специални бурканчета, отнякога си, които за баща ми са много ценни. Дядо Любен, комшията ни, почина, но баба Дига продължава да има изриви и подскачащи бели козлета. Често ни е давала от млякото на голямата коза. Кокошките пък на баба Здравка бяха свободни и толкова щастливи, че влизаха и в нашия двор, а тате ги гонеше, но аз съм опитвал вкусните им яйца. В България имаме чудесни съседи, които много ни обичат.

Горд съм и с историята на моята родина, с великите ѝ ханове, князе и царе. Наскоро гледахме филма "Хан Аспарух". Впечатляващ е! Видях огромната българска армия, конницата! Да, и загубени войни сме имали, но и тогава сме били храбри. Казват, че ние, българите, нямаме пленено знаме. Не всяка държава има толкова богата и удивителна история като нашата.

Още една причина да харесвам България е, че имаме толкова известни писатели като Христо Ботев, Иван Вазов, Йордан Йовков и много други. Аз и брат ми знаем някои техни произведения наизуст. Мама ми е казвала,

че Иван Вазов е боравил с над 50 000 гуми. Сега чета "Под игото", малко ми е трудно, но ще го разбера.

Гордея се с моята родина и затова, че ние българите имаме голям принос в развитието на човечеството. Били сме първенци или някои от най-добрите в различни сфери от живота. Допринесли сме много в различни мисии в Космоса, в създаването на компютъра и още много, които чета в "1000 причини да се гордеем, че сме българи". Но най-важното според мен е кирилицата. Малкият ми брат вече почти я знае.

Ние сега не живеем у дома, живеем в чужбина. Бащината ми къща и дворът ни в България са чудно място – най-хубавото за мен на целия свят! Моята цел и мечта е да се изуча и да се върна в бащината ми къща. В моята България.

2019 г.

Асен ПЕТРОВ

16 г., IX клас

МОЯТА БЪЛГАРИЯ

Всеки човек има родно място, онова "Там", където е роден и където има хиляди свидни неща. Те са свързани първо с майката, която с обич отглежда своето дете и от нея започва любовта към близките и всичко родно.

Когато мисля и заговоря за България, първото, което изниква в съзнанието ми е това, което най-силно ме свързва с нея – домът, в който съм израснал, където е моето бащино огнище и се чувствам истински щастлив.

За мене отечеството не е само шепя пръст. За мене България е единствена и незаменима. Няма нищо по-хубаво от това да отвориш прозореца и да се вгледаш в природата: *"Високи сини планини, реки и златни равнини"*. Това е Тя, моята родина и аз съм част от нея.

Днес мнозина българи решават да отидат в чужбина, за да се устроят по-добре. Аз съм един от тях и съм тук (в Германия), за да продължа образованието си. Никога обаче не бих могъл да забравя родината си с всичките ѝ неземни красоти.

България има изключителна природа. Това, на което ѝ се възхищавам са планините – Пирин и Рила. В Рила е най-високият връх на Балканския полуостров – Мусала (2925м). Сред реките най-дългата е Дунав,

а най-пълноводната пак Дунав, а също и Марица.

Нашата история е богата. Тя познава възход и падения, но ние българите винаги сме били горд народ. Горд съм, че имаме такава история. С отварянето на книгите, от страниците им изплува славното ни минало. Никога няма да забравя името на хан Аспарух – основателят на нашата държава, имената на братята Кирил и Методий, създали славянска азбука. Няма да забравя никога "История славянобългарска" на Паусий Хилендарски, която пробужда българите в тежки времена, учи ги да знаят и да се гордеят със своя рог и език. Аз се гордея с имената на всички апостоли, които са загинали за нашето освобождение. Когато се изкача на Шипка, изпитвам преклонение пред героите, защитавали върха. Хиляди са имената на българите, които днес прославят България пред света. Горд съм с Валя Балканска, чиято песен полетя в Космоса.

Мисля, че българите трябва да се подкрепяме и че не винаги политиците са виновни, а всички ние – хората, защото между нас няма разбирателство.

Това е моята родина. В България е част от моето семейство. В България е моят роден дом. България е мястото, където аз се чувствам прекрасно.

Ще завърша с думите на Иван Вазов: *"Син съм на земя прекрасна, син съм на юнашко племе"*.

2018 г.

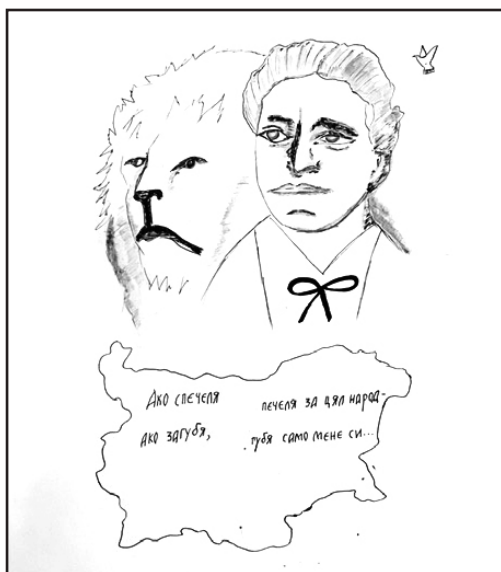
Естер УВАЛИЕВА

12г., VII клас

МОЯТ БЪЛГАРСКИ ГРАД

Казвам се Ети и съм родена в Страсбург. Отивам в България всяка лятна ваканция. Родителите ми са от Пловдив. Виждам, че градът бързо напредва, все повече неща се строят. Но е много мръсно, защото, мисля, че хората не виждат красотата на България. България е като скъпоценен камък. Ние имаме нещо много рядко – притежаваме високи планини и хубави гори, прекрасни реки и топло море. Нашата държава разполага с крайбрежна ивица, която има ситни пясъци, множество заливи и плажове.

В Пловдив, когато отидем при братовчедите, играем навън. Родителите им са на работа, а бабите готвят вкусни манджи от сърце.

Левски,
Батист Фишер Домусчиев 10 г.

Децата са на площадките, момчетата скачат на въже, а момчетата, с топки в ръце, тичат и играят по улиците, люлеят се на люлките. Но безгрижните години бързо отминават. Хората също се променят – отиват в чужбина, изоставят долините и градовете, за да започнат нов живот. Сменят държава, сменят континент, а някои ни изоставят завинаги. Тогава става тъжно – с цветя по гробовете, без надежда ходят хората под топлото слънце.

Гордеем се с нашата сила и увереност, защото сме преживели пет века робство, без да се откажем от езика и от вярата си. Моите родители са ме научили, когато започна нещо – да го довършвам до края. Хората трябва да се трудят и да не се отказват от мечтите си. Ние сме борбен народ, смели и уверени. Българите имат лъвско сърце и вярват, че съединението прави силата!

2017 г.

Дейвид ВАСИЛЕВ

15 г., VIII клас

БЪЛГАРИЯ В МОИТЕ МЕЧТИ

Ех, България! Моята родина. "Моя страна, моя България, моя прекрасна страна...". Една малка държава в едни големи мечти – моите. Мечти, които са огромни, прекрасни и постижими. Мечти, за които аз ще се боря и ще постигна. България в моите мечти...

Казват, че България е земя в една човешка глан. Една глан в големия свят. Но в тази глан можем да сложим планини, реки, полета, гори, равнини, низини, долини, язовири, езера, водопади, високи върхове и дори море. Е, но всички тези неща не се побират в само една глан, и в две не се получава, и в три, и в четири. Не става. Въпреки че България е малка по площ страна, аз я обичам, защото е моята родина. Много малко страни могат да се похвалят с богатствата, които притежава България. Защото моята страна е уникална. Няма втора България. Няма втора в моите мечти.

Името на България се знае още от далечни времена. Нашите предци създават основата на "едно име ново, голямо, антично", което остава отпечатък в душите и сърцата ни. Имена като Аспарух (създаването на България през 681 година), Крум (първите писани закони), Симеон Велики ("Златния век"; "България на три морета"), княз Борис I (покръстването), Кирил и Методий (азбуката), Паусий Хилендарски

("История Славянобългарская" – "книжицата", която събужда българите), Васил Левски (мрежата от тайни комитети; мечтател за "една свята и чиста република"), Христо Ботев (поетът, изготвил план за освобождение в Букурещ), Георги Раковски (първи план за освобождение) и още много други. Имена, които славят името България. Те винаги остават в сърцето ни. И аз мечтая. Мечтая да бъда като тях. Мечтая да има повече хора като тези личности, дали живота си, за да бъде България свободна. За да мога аз да се гордея с нея сега. За да я обичам толкова много. За да мога да я видя в мечтите си...

Тя е там. Блести. Блести като Панагюрското златно съкровище. Блести като златната Добруджа. И не спира. Защото е жива. Защото се нуждае от нас и ние трябва да ѝ помогнем. Трябва да ѝ помогнем да бъде, каквато искаме. Да бъде България в нашите мечти. България, която обичаме – нашата родина.

Родина с прекрасна природа и климат. Родина с четири различни сезона, с море за любителите на топлото време и планини за хората, които обичат прохладното и студеното. Аз съм почитател и на двете. Обичам природата на България. Обичам морето. Обичам тревата, планината, полето. Харесвам високите ни върхове като Мусала, който е най-високият на Балканския полуостров. Обичам Стара планина. Обичам и подбалканските градчета, които припомнят и помагат да се съизживее историята. Харесвам средновековните крепости и паметници. Харесвам цветята, небето, земята.

Когато съм в България, въздухът е различен. Той е моят въздух. Въздухът, който съм вдишал за първи път, когато съм се появил на този свят. Той е въздухът, който никога няма да забравя. Въздухът, с който съм прекарал най-прекрасните си детски мигове. Той е въздухът на моите мечти – българският.

Когато съм в България, се чувствам у дома. Чувствам се на правилното място. Защото България не забравя чедата си и дори те да излитат от нея, винаги се връщат да ѝ кажат "Здравей!", да я усетят, за да я почувстват, да чуят песента на птичките, да усетят мириса на морето, да вкусят от живота тук, да докоснат земята, пръстта, по която стъпват, да видят чудесата на България...

България е тук – в сърцето ми, в душата ми. Тя е скрита дълбоко в мен, в мечтите ми. Аз съм България! България за мен е удоволствие. Тя е страст. Тя е моята закрилица. Тя е моята мечта. Тя е звездата в безкрайния небосклон, която аз винаги ще следвам. Защото "Аз съм българче. Обичам/нашите планини зелени, /българин да се наричам – /първа радост е за мене."!

2020 г.

Камелия ИВАНОВА

12 г., V клас

СЛИВЕН – ГРАДЪТ НА СТОТЕ ВОЙВОДИ

Сливен е красив български град с много забележителности като скалния феномен "Халката". За тази причудлива природна форма витаят всякакви легенди и предания. Старият бряст е вековно дърво, което се намира в сърцето на град Сливен. Обявено е за природен обект под закрилата на държавата. Интересен и тъжен факт, свързан със Стария бряст, е, че на клоните му по време на османското владичество поробителите са бесели бунтовниците. А бунтовниците и войводите от Сливен по онова време са били много. Сред тях е Хаджи Димитър, чийто подвиг Христо Ботев възпява в прекрасното си стихотворение.

Ако се случи да сте в центъра на Сливен точно в 12 часа по обяд, ще чуете песента на Добри Чинтулов "Стани, стани юнак балкански". Добри Чинтулов е сред първите български поети. Завършил е в Одеса и като учител в България пръв въвежда в училището предметите руски език и музика. Песните на Чинтулов – "Къде си вярна ти любов народна", "Вятър ечи, Балкан стене" и много други, са ги преписвали и пели.

Има още много неща, които могат да се разкажат за Сливен. Заслужава си да посетите този забележителен град и да го преоткриете за себе си.

2017 г.

Георги ВЪЖАРОВ-БОЕВ

8 г., II клас

АЗ СЪМ БЪЛГАРЧЕ

Аз съм българче, но не обикновено българче, родено в България, аз съм роден в Нанси, Франция. Моите родители са българи и вкъщи говорим на български. Ходя всяка сряда на българско училище в Страсбург. Много обичам лятната ваканция, тогава са двата най-хубави и слънчеви месеца, които прекарваме в моята България. Щастлив съм, защото всеки ден играя на воля футбол с моите приятели и с моя по-голям брат.

Пътуваме из България, за да я опознаем по-добре и обикнем, както казва мама. Отминалото лято, след морето, посетихме Банско. Там се пързалихме на най-дългата пързалка, но лятна, с вода. Видяхме най-старото дърво в България, Байкушевата мура. После отидохме до Лещен – много красиво село. Обичам да се разхождам из стръмни улички, където няма коли, и да уча старинни думи като мингер и дувар. Качихме се и на Седемте рилски езера. Беше доста трудно и студено, но много красиво. Аз най-много си харесах петото, до което построих пирамида от камъни.

Но от всичко най-обичам да се прибера вкъщи в София, да опитам от хубавите български гозби на баба и да си говоря с дядо. Той се казва Георги, като мен, и ми разказва за България и историята ѝ, за българските ханове и царе. Той прави всичко, което поискам, а понякога ми пуска и по някой филм, като "Войната на тарележите".

Да, аз съм българче, но малко необикновено българче.

2017 г.

Валентин НИКОЛОВ

15 г., VII клас

ЛЪВЪТ – СИМВОЛ НА БЪЛГАРИЯ

Винаги, когато говорим за българските символи, най-напред си представям фигурата на лъва. Избирам лъва като символ на България, защото за мене той означава силата на България. Лъвът е най-силното животно на Африка. Той е царят на животните. Цветът на лъва е жълт, като злато е.

След като прочетох повече информация за символа на лъва, мисля, че той наистина заслужава да бъде национален български символ. Лъвът е почитан още от траките – най-старите жители по българските земи. През Средновековието лъвът е изобразяван на монетите на българските царе. През епохата на Възраждането, когато българите се борят за своето освобождение, лъвът е символ на тяхната сила и смелост. Името на Васил Левски, наричан още "Апостол на свободата", идва от "лъв". По време на Априлското въстание въстаналите българи, а също и опълченците, са слагали на шапките си лъвски знак.

Лъвът е на герба на България и символизира борбата за освобождението на България, нейната гордост и непобедимост. Той е изправен на задните си лапи, готов за битка и да защити слабите и бедните.

2013 г.

Яна ЧОМАКОВА

11 г., IV клас

ЗАЩО УЧА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

Български език,
не само гуми, реч,
а изблик на сърцето,
криле за полет към небето.

И да порасна,
винаги ще те обичам,
ще те уча със желание,
с мечти и обожание.

Ти винаги ме връщаш в България,
към моите близки и роднини,
към планините и морето сини,
към красотата и обичта
на прекрасната страна
БЪЛГАРИЯ.

2015 г.

Бианка ЗАПОНИ

10 г., V клас

МОЯТ БЪЛГАРСКИ ДОМ

Моят български дом е в София, при баба и при дядо.

Всяко лято ходим там с мама, с татко и с братчето ми. Много обичам да съм там, защото всеки ден правим нови и интересни неща. След като се събудя, често уча, излизам навън, а за обяд ме чакат вкусните гозби на баба – бутчета на фурна, пържени картофи, ориз с месо и любимата ми супа топчета...!!!

Там, в България, празнувам моя рожден ден през август. Поръчваме торта, която аз избирам, отиваме на ресторант.

В София често ходим в Борисовата градина. Това е моят любим парк, където има много хубави игри. Има и надуваем замък с една голяма пързалка – там играе Даниел, братчето ми. Аз скачам на батут и с татко ми се състезаваме на колички.

Обичам да се връщам в моя български дом!!!

2020 г.

Мария КОЛЕВА

6 г., I клас

МОЯТА ПРИКАЗКА ЗА ПРАЗНИЦИТЕ

Аз живея в Германия, но съм българче. И желая на всички българи да имат весел живот. За това са направени празниците. Аз познавам празниците Баба Марта, Коледа, Нова Година, Великден, Богородица и рождения ми ден.

Най-обичам Коледа. Тогава идва Дядо Коледа и можем да си пожелаем нещо, дето не се купува, ами е от сърце. Тогава отиваме в България да си видим цялото семейство и приятелите. Украсяваме елхите – те са три – една в Германия, една в София и една при баба Мими. На Коледа всички идват у нас и празнуваме докато Коледата свърши.

Миналата Коледа, в едно клубче, си поканих всички приятели и моите братовчедки. Дядо Коледа нямаше време и мама се направи на него, защото костюмът е малък на тати. Смешно е! Това е моята приказка за празниците.

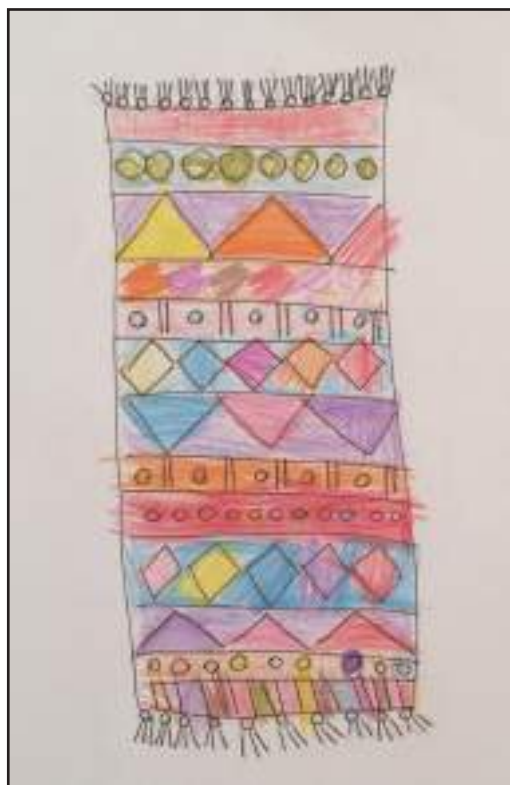
2014 г.

ШЕВИЦИ И НОСИИ

Българка, Денислава Дианова 17 г.

Черга, Елена Делрю 3 г.

Черга, Роксана Вагнер 4 г.

*Мама в носия,
Мелиса Явашева 11 г.*

Мама и слънце, Амбър Лаазиз 6 г.

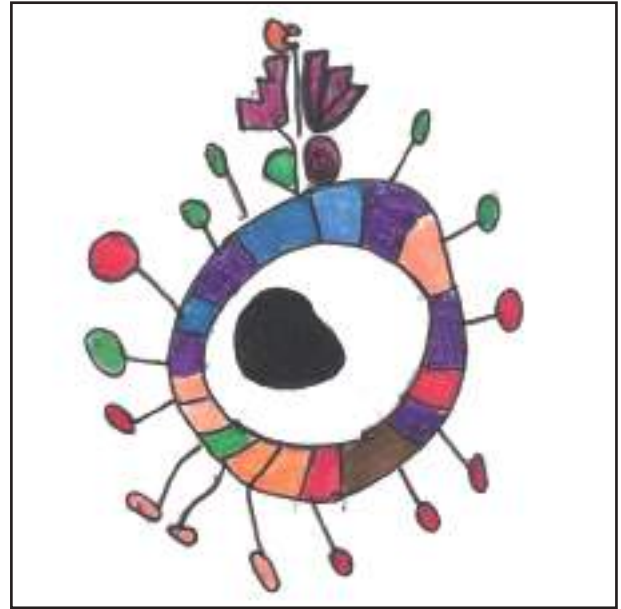

Мама в носия, Алексия Бюркел 6 г.

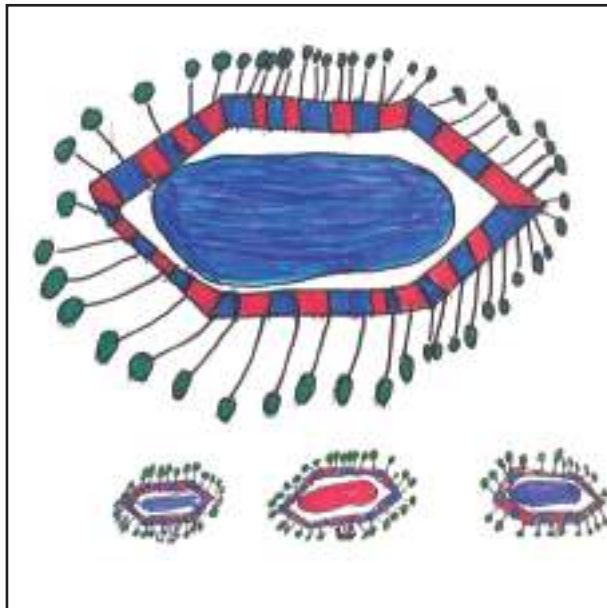
Момък, Юго Влорц 7 г.

Мома, Снежа Гели 5 г.

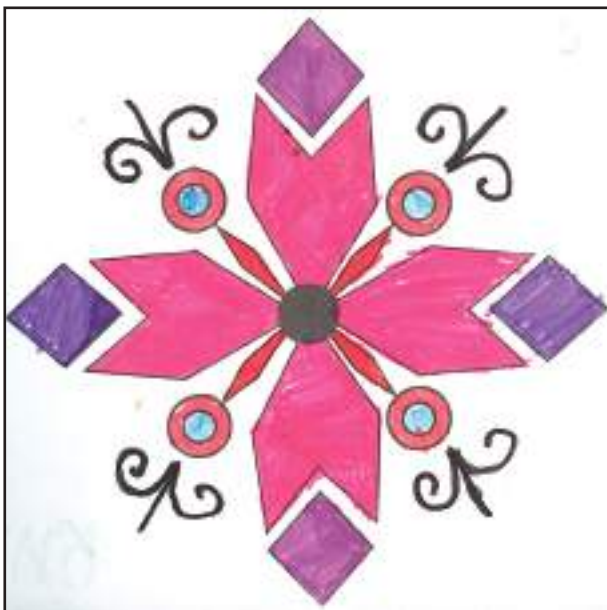
Емил Петков 7 г.

Пламен Стойчев 8 г.

Виктор Андреев 6 г.

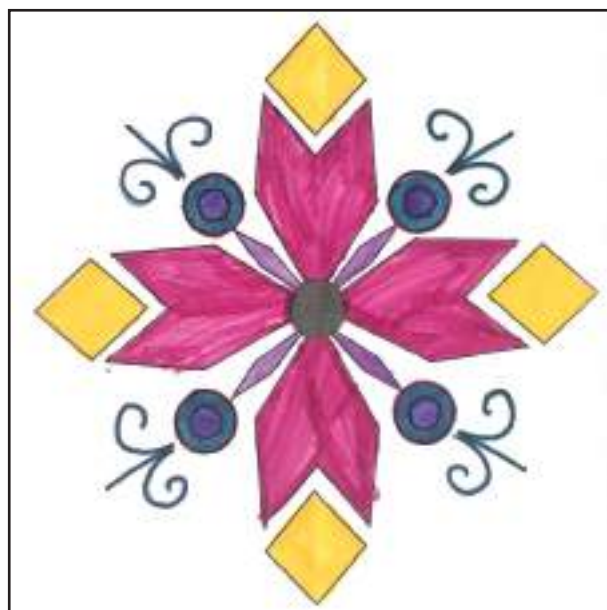
Лиляя Рош 5 г.

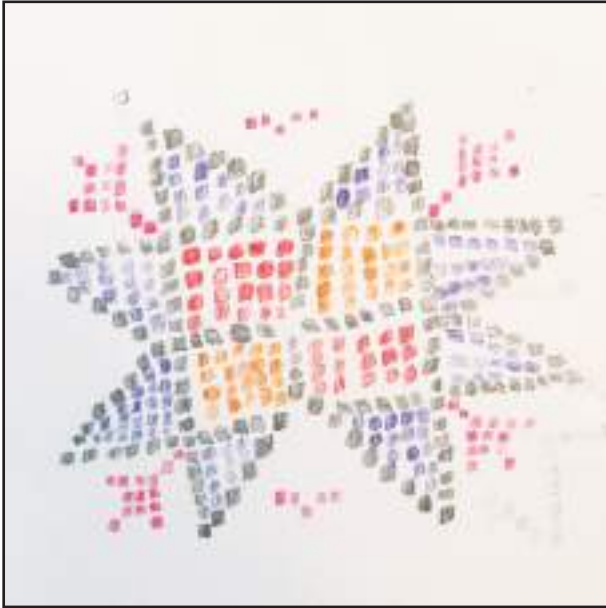
Любов Юнгблут 6 г.

Люсил Кнефлер 7 г.

Люсил Кнефлер 7 г.

Дафне Феличоти 6 г.

Елена Кучера 9 г.

Ромео Санжел 6 г.

Любов Юнгблут 6 г.

МАРТЕНИЦИ

Марта, Батист Фишер Домусчиев 10 г.

*Мартенски венец 2019 г., Децата от
детска градина и подготвителна група*

*Венец мартеница 2019 г., Децата от
детска градина и подготвителна група*

*Мартеници 2022 г., Децата от
детска градина и подготвителна група*

*Мартеница 2023 г.
Децата от детска градина
и подготвителна група*

*Мартеници 2023 г., Децата от
детска градина и подготвителна група*

*Мартеници 2021 г., Децата от
детска градина и подготвителна група*

*Мартеница 2024 г., Децата от
детска градина и подготвителна група*

Мартенички, Дарина Паунова 5 г.

Коте с мартеничка, Виктор Андреев 7 г.

Щъркел, Елиз Потле 9 г.

Мартенички, Мина Феличоти 9 г.

ВЕЛИКДЕН И ПЪРВА ПРОЛЕТ

Щъркел и момиче, Батист Фишер Домусчиев 11 г.

Пролетта идва, Колин Дюма 14 г.

Пролет, Алесио Фишер Домусчиев 5 г.

Пролетен венец 2019 г., Децата от
детска градина и подготвителна група

Пролет е, Даниел Кучера 7 г.

Великден, Мелина Санжел 5 г.

*Великденско яйчице,
Батист Фишер Домусчиев 5 г.*

*Жълтурковци пиленца 2021 г., Децата от
детска градина и подготвителна група*

*Зайчета 2022 г., Децата от
детска градина и подготвителна група*

*Великденски яйца от вълна 2023 г., Децата от
детска градина и подготвителна група*

*Великденски Яйца от вълна 2022 г., Децата от
детска градина и подготвителна група*

*Зайчета от плат 2022 г.,
Децата от детска градина и подготвителна група*

*Розови Зайчета,
Децата от детска градина
и подготвителна група*

*Пиленца 2022 г., Децата от
детска градина и подготвителна група*

*Венец Русалка 2019 г., Децата от
детска градина и подготвителна група*

Пролет, Ина Христова 6 г.

Пана от вълна 2024 г.,
Мартин Чаушев 8 г.
Пламен Стойчев 7 г.
Елена Кучера 9 г.
Йан Тилман 7 г.
Ромео Санжел 6 г.

Птицы, Батист Фишер Домусчиев 9 г.

Конче и цвете, Батист Фишер Домусчиев 9 г.

Българските традиции и празници

Лазаровден, Цветница, Великден, Батист Фишер Домусчиев 9 г.

Батист ФИШЕР ДОМУСЧИЕВ, <i>Още една-две мечти</i>	85
Кристиан ГИДИКОВ, <i>Стихотворение за Гергьовден</i>	88
Анна ФАДИ, <i>Конете в българската история и традиция</i>	90
Габриела ЙОРДАНОВА, <i>Коледа в Бесарабия</i>	92
Никола КОЕДЖИКОВ, <i>Истинският човек на годината</i>	95
Коледните и новогодишни пожелания 2020	97
Елена ШАЛ, Калина ГЕЛИ, Александър БИБЕР, Михаела МИХОВА, Колин ДЮМА, Златко МИХОВ, Мелиса ЯВАШЕВА, Христина МИРЧЕВА, Габриел ФИШЕР ДОМУСЧИЕВ, Калин МАНОЛОВ, Георги ВЪЖАРОВ-БОЕВ, Милена ГЕЛИ, Иван ВЕЛЕВ	
Косара ПЕТРОВА, <i>Интервю с Дядо Коледа</i>	104
Какво е Коледа за мен 2023	108
Христина МИРЧЕВА, Александър СОЛОВЕЙЧИК, Никола ВЪЖАРОВ-БОЕВ, Ивона ЙОРДОНОВА, Габриел ФИШЕР ДОМУСЧИЕВ, Кристиан РАДУЛОВ, Денислава ДИАНОВА, Алексия БЮРКЕЛ, Алекс АККУС, Кристиан ТОМОВ, Александър ДИАНОВ, Дарина ПАУНОВА, Ина ХРИСТОВА, Даниел СОЛОВЕЙЧИК, Емили ДЕЛРЮ, Симона ТОДОРОВА	
Пожелания за новата 2024 година	122
Никола ПЕКОВ, Батист ФИШЕР ДОМУСЧИЕВ, Мелиса ЯВАШЕВА	

Батист ФИШЕР ДОМУСЧИЕВ

11 г., VI клас

ОЩЕ ЕДНА-ДВЕ МЕЧТИ

Намирам я скрита в шкафа. Дървена кутия с шарки, като шевици. Разпознавам я. От България е. Беше на дядо. Той ми я подари през едно лято. Тогава беше пълна с неговите спомени, когато е бил млад и е учил за ветеринарен лекар (звучи много сложно тази дума "ветеринар..."). Стари снимки, малко тефтерче, сгънат лист хартия, пожълтял вече... на пръв поглед – красиво пише дядо, но нищо не му се разбира. От дървената кутия на дядо много ми хареса една черно-бяла снимка. Подари ми и нея. Хубавец е бил дядо като млад. Приличаме си.

Още преди да отворя кутията съм сигурен, че в нея сега има скрито съкровище.

Идва по-малкият ми брат. Нямам избор, трябва да споделя намереното с него. Карам го да обещае да не ни издава. Трябва да

*С този разказ
Батист Фишер Домусчиев
печели първа награда
в детско-юношеския
литературен конкурс
"Стефан Гечев",
организиран от
Изпълнителната агенция
за българите в чужбина
през 2024 г.*

отворим кутията на скришно място. Отиваме в колибата, построена предната вечер. С два стола, одеяло, щипки, с меки и шарени възглавници, дори с украса – помпони и лампички. Настаняваме се удобно. Настоявам аз да я отворя – нали съм батко. По-малкият ми брат не мисли така – "Аз не малък!". Ами сега? Давам му всичките си скрити запаси от бонбони и гъвки. Усмивва се, не, щастлив е. Отварям кутията. И вътре – да, съкровище. Върху тъмносин велур лежеше гървена стрела. Издълбана с по-тъмно и светло гърво, с тънки ушенца, като листенца. Веднага се сетих. От онези, които се хвърлят по Сирни заговезни. Привечер, на края на селото, се пали огън. Всеки отива със стрелите си. Забучена е върху дрянова пръчка и с друга пръчка се удря по първата, на която е забучена стрелата. Леко се запалват ушите на стрелата. Тя полита нагоре и трябва да прескочи огъня за здраве и късмет. Небето е озарено от светлинките на стрелите, като от тиха заря.

Мама ми беше разказвала, че такива стрели правел нейният дядо. Това е единствената стрела останала от прадядо. Съкровище.

Чуваме "чук-чук-чук...", разпознаваме гласът на мама. Уж почуква на вратата на колибката ни от разпънат пуловер. Ами сега...разкрити сме. "Вратата" на колибката се отваря. Лицето на мама е огряно от блага усмивка. Стана ѝ мило и на нея. Няма да ни се кара. Седна при нас и започна да ни разказва за нейното детство. За Сирни заговезни, искането на прошка, прадядо и хвърлянето на стрели. Бяхме чували вече тази история, но слушаме сякаш беше за първи път. Стана ми мило на сърчицето. Мисля си, че се чувствам точно като зайчето, в онази книжка, която чета на

по-малкия ми брат. В сърцето ми е топло, все едно около него има много малки, пухкави и жълти пиленца.

Погскачам, озарен от идея. Главата ми се удря в мекия таван на колибката – в одеялото, и падам отново на дупето си.

– Мамо, мамо, знам, трябва да намерим мекич и да направим стрели!

Мама се смее с глас.

– Не "мекич", а мекеш. Мекешките са друго нещо – много вкусно. Ако искате, ще ви приготвя.

Искаме! Най-вкусни са със сладкото от ягоди на баба. Хапваме топли мекешки. И тръгваме да търсим мекеш. След това трябва да намеря някого, който да ни направи стрели. Отсега започвам да убеждавам по-малкия ми брат да не изяде всички бонбони и дъвки, които му дадох. Трябваше да съберем всичко ценно, за да го дадем в замяна за стрелите. Мисля какво още мога да добавя? Пъстрата колекция от гилнички. Дори и баскетболната топка, която получих за Коледа... Сега имам още една мечта. Не, две – да танцувам с кукерите. Маска вече имам – аз я направих – страшна, но красива или страшно красива. И да имам стрели, много стрели, да нарека за всекиго по една за здраве и да ги джаркам.

2024 г.

Кристиан ГИДИКОВ

13 г., VII клас

СТИХОТВОРЕНИЕ ЗА ГЕРГЬОВДЕН

Имало един незнаен герой...
Веднъж минал край езеро той.
А там, легендата казва,
че всяка година змия горда, опасна
отнема живот млад на една мома прекрасна.

Свети Георги видял до брега тъжна жена
и я попитал защо е така горка.
Отговорила тя мило, че ще умре млада.
Чул той това и казал, че не чака награда:
– Аз ще те спася!
И заснал той, докато чака.
Чакал той змея да дойде от мрака.

Събудил го на мома плач тъжен, уплашен.
Взел си меча свети Георги и възседнал коня бял,
да повали звяра страшен
с един удар успял.

Досега се тази легенда разказва.
И на свети Георги днес всенародно
празнува празник народа свободно.

2015 г.

Анна ФАДИ

15 г., IX клас

КОНЕТЕ В БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ И ТРАДИЦИЯ

От векове конят има огромно значение за живота на хората. Той им позволява да се движат, да носят тежести, да воюват... Това важи и за българския народ, когото конете придружават отгавна.

Още траките, които са живеели по сегашните български земи, са използвали и яздили коне. В поемите на Омир (VIII век пр.н.е.), траките се споменават като конелюбиви. Те са погребвали конете в гробниците, заедно с хората.

За прабългарите, които са били номади, конят е много важен. Доказателство за това е фактът, че на знамето им са били изобразени конски опашки, за което историците съдят по намерени скални рисунки. Прабългарите са имали култ към различни животни, сред които е конят.

Най-впечатляващото изображение на кон в България е Магарският конник. Това е средновековен барелеф, изсечен през VIII век на отвесна скала в Североизточна България. Скалата е висока 23 метра, а конникът е с размер 2,6 на 3 метра. Този уникален паметник е защитен от ЮНЕСКО.

Конете присъстват и в българската фолклорна традиция. В България има специален празник, свързан главно със здравето на конете, Тодоровден, наричан още "Конски Великден". Той се празнува първата събота след Сирни заговезни. Рано сутринта жените са приготвяли обредни хлябове с форма

на подкова или на конче. В някои краища жените, когато са раздавали тези хлябове, са подскачали и цвилели като коне. На Тодоровден и до днес се правят състезания с коне.

Конете са важен образ и в народните песни и приказки. Те придружават човека и символизират вярност, мъдрост, сила и бързина. Най-известен е конят на Крали Марко, назован Шарколия. Той е описан като притежаващ свръхестествена сила и качества. Конят Шарколия е верен другар на Крали Марко и добър помощник в юнашките му подвизи.

От фолклора образът на коня и юнака на кон преминава и в литературата. В бунтовната поезия на Добри Чинтулов – един от първите новобългарски поети – юнакът на кон е символ на революцията, на бунта, на готовността за борба за свобода.

*Вятър ечи, Балкан стене,
сам юнак на коня
с тръба зове своите братя:
всички на оръжие!..*

След Освобождението в България се развива коневъдството. Създадени са нови породи, като например източнобългарския кон. Той е кръстоска между местни породи и чистокръвни жребци от Англия. Използва се както за конен спорт, така и за любителска езда.

В последните години се развива конният туризъм, който предлага разходки и преходи в планината.

Аз винаги свързвам България с конете, защото там за първи път се качих на кон и там се научих да яздя.

Габриела ЙОРДАНОВА

15 г., VIII клас

КОЛЕДА В БЕСАРАБИЯ

(из разказите на моята баба)

Моята баба е родена през 1943 година в Бесарабия, в българската част на Молдова. Родена е в село Валя Пержей, което означава сливови градини. Нейните прародители се заселили тук отдавна, в началото на XIX век. Разказвала ми е много за трудния живот на българите по тези земи, за тъгата им по родната България. Баба казва, че през всичките тези години езикът и традициите по празниците са ги съхранили като българи. Тя често ми е говорила за детството си и аз реших да ви разкажа за коледните празници във Валя Пержей.

В Бесарабия Коледа се празнува в нощта на 6^{-и} срещу 7^{-и} януари. Хората се говеят две-три седмици преди това. Старите хора постят. Например, в сряда и в петък нищо не ядат и не пият, а чак вечерта могат да се хранят. За Коледа се готвят седмица-две. За празника вадят нови килими, които закачат по стените, нови копринени кърпи, с които украсяват иконите. По земята постилат нови домашно тъкани черги, днес килимени пътеки. Срещу Коледа, на 6^{-и} вечерта, се пали кандилото под иконата. Никой не се кара и не повишава тон. Трапезата вечерта винаги е постна и през цялата нощ на 6^{-и} се поддържа огън в огнището, наречен Бъдник. Баба казва, че това се прави, за да има топлина вкъщи, здраве и обич.

Ястията са много и винаги нечетни, трапезата трябва да е пълна, жените готвят боб, леща, булгур, баница със зеле. А щом 12 часа настъпи, покривката на масата се сменя и се поднасят блажни ястия. Всичко това е било преди 30 години, понеже е нямало църкви, но сега старите хора ходят на църква. Младите за Коледа се събират на куди (групи) от една махала и разучават коледарски песни и после обикалят къщите. Избират винаги най-богатия, най-гласовития момък като водач на кудата, който казва благословия за стопаните. Пеят песни, а зад тях върви каруца, пълна с кравайчета. Момците влизат в дворовете, където живеят техните любими момичета, изпровикват се и пеят.

Днес българите в България или в чужбина празнуват Коледа по различен начин от българите в Бесарабия. Младите вече не се събират и много от детайлите на празника са изчезнали. Коледа е един семеен празник, на който се събират само членовете от семейството.

Самата аз не съм била свидетелка на празнуване на Коледа в Бесарабия, но баба ми е разказвала много и с носталгия за нейните преживявания. Понякога тя даже ни е готвила бесарабски ястия и мога да кажа, че са доста различни, но и

Габриела Йорданова

*е отличена с
поощрителна награда
за това есе
на литературния конкурс
„Стефан Гечев”,
организиран от
Държавната агенция
за българите в чужбина
през 2014 г.*

много вкусни. Надявам се един ден да споделя този празник с тази част от семейството ни, останала в Бесарабия. Според мен, този празник там е по-весел и по-задушевен. Песните и танците радват млади и стари, а дългата подготовка носи много празнично настроение седмици преди Коледата.

Понякога се питам защо българите от Валя Пержей гържат на коледните си традиции, като продължават да празнуват Коледа по същия начин, както и преди един век. Може би защото веселите коледни обичаи са обединявали дълги години хората, помагали са им да се чувстват българи, както и днес поддържат българския дух в Бесарабия.

2014 г.

Никола КОЕДЖИКОВ

15 г., VIII клас

ИСТИНСКИЯТ ЧОВЕК НА ГОДИНАТА

Докато термометърът пробваше да мине минус 20°, тичах в тъмната и тиха заснежена гора. Тук зимите можеха да бъдат вечни, а през лятото слънцето никога не залязваше и винаги огряваше снега на върховете като сребро. Сега само вятърът и моите стъпки се чуваха. Времето течеше бавно и тихо. Качвайки се по един голям баир, вдигнах малко главата си и между ситната мъгла от снежинки видях как се извисяваше една дълга падаща звезда, чийто цвят беше пурпурен. Казваха, че сочеше посоката на правилния път. Потънал в дълбоките си мечти, чух мелодичния глас на моята жена: – Упражнения прави и не се мръщи! – викаше тя.

"Да..." въздъхнах. За съжаление сега спортувах... Сто коремни преси, шестдесет вдигания на тежести, петдесет лицеви опори и джогинг от три километра като капак на всичко. Пълен съм, но на всичкото отгоре за работа нося един дебел

*Разказът е публикуван
в декемврийския брой на
в. "АЗБУКИ" през 2014 г.*

червен подплатен костюм и изглеждам още по-дебел. Поне червената шапка, която за-дъл-жи-тел-но трябва да нося, крие голата ми тиква. Още един километър и съм свършил. Виждах светлините на дървената ни къща, но и усещах как трепереха всичките ми мускули. Моята работа ми налага да си възвърна формата всеки път в края на годината, преди празниците. Макар и кратка, работата ми е много интензивна.

Вече бях слязъл от хълма и се доближавах до вкъщи. Бях задъхан. Трудно дишах... Сърцето ми толкова силно биеше, че си помислих, че ще ми пробие ребрата. Докато доближавах дома ни, все по-често си повтарях : "Още малко...". Все пак усещах как последните ми сили ме напускаха. "Не! Трябва да успея!". Краката ми почти се влачеха по мекия бял килим. "Още малко". Пробвах да уловя ритъма си на дишане, ала не ставаше. Сърцето ми се превръщаше в кълвач, който чукаше по дърво. "Още малк...". Светлините ставаха все по-големи, контурите все по-ясни, а звукът на пържено пиле все по-силен, сладкият глас на жена ми все по-сладък... Минах оградата, краката ми се препънаха, пуснах се да падна в снега и бях свършил тренировката.

Сложих два пръста на врата си, за да усетя пулса си и започнах да броя много бързо: "едно, две, три ...". Изведнъж изскочи едно джудже из дълбоката борова гора и извика:

- Браво, Дядо Коледа! Тренировката свърши и сте готов за още една Коледа!

"Да, - казах си – имам правилната идея да посещавам хората само един път през годината..."

КОЛЕДНИТЕ И НОВОГОДИШНИ ПОЖЕЛАНИЯ 2020

*от учениците в Българското училище "Христо Ботев"
в Страсбург в годината на карантината.*

Елена ШАЛ

XI клас

Пожелавам светът да излезе от кризата, в която се намира и да поеме по нормалния път – всички да заживеят както преди епидемията. Пожелавам да сме щастливи, след като вече знаем, че светът може да е уязвим. За близките си пожелавам да са благодарни на хубавите неща в живота и да не обръщат много внимание на неприятните неща.

За семейството си пожелавам да сме щастливи и да се гордеем с успехите на всеки един от нас.

Калина ГЕЛИ

VIII клас

Пожелавам на всички здраве, да са доволни, да имат приятели и да създават нови приятелства!

Александър БИБЕР

XI клас

Пожелавам сегашната ситуация да се уталожи и когато карантината премине, всички хора да отворят очи и уши и да проумеят какво е добро и зло. Пожелавам също хората да отворят сърцата си!

Михаела МИХОВА

VIII клас

Бих искала коронавируса вече да го няма и хората по света да са здрави, а болните – излекувани. На моите близки пожелавам да се радват на празниците!

Колин ДЮМА

VIII клас

Пожелавам на моите близки много здраве, светлина, щастие, любов и удоволствия, защото особено тази година ще имаме нужда от всички тези неща! На себе си пожелавам същото, но си пожелавам още и много вдъхновение, удивление, топлина, приятелство, знание и новост. Ето това си пожелавам за годината 2021 и се надявам все пак, че някои от пожеланията ми ще се сбъднат...

Дотогава, весела Коледа на всички!

Златко МИХОВ

VII клас

Новата година 2021 бих искал да бъде много по-добра от 2020. Близките ми да се добре и приятелите ми също да не се заразяват от вируса. Нека през 2021 година да няма коронавирус. А за себе си пожелавам да имам хубави оценки.

Мелиса ЯВАШЕВА

VI клас

Тежка година беше, всеки в къщи си седеше!
То не бяха маски и дезинфектанти, не работеха молове и ресторанти!
Но ето на, новата година приближава, още малко ни остава!
Нека бъдем позитивни, весели и силни, да отпразнуваме вкъщи с коледни филми!
После да посрещнем новата година, дори и да сме в карантина!
Ще се молим другата година да е по-добра, весела и без тъга!
Пожелания за здраве и късмет изпращам ви по интернет!

Христина МИРЧЕВА

VIII клас

За всеки от нас 2020 година премина много по-различно от представите ни.

Започна се с големия пожар в Австралия. Милиони гори подпалени и още повече живеещи там животни ранени, без дом и в опасност. Всеки беше разтресен и от смъртта на баскетболиста Коби Брайънт и неговата дъщеря. И след това може би най-неочакваното стана. Коронавирусът се разпространи за много кратко време из целия свят. Хиляди умрели всеки ден и още повече заразени. Много хора не спазват ограниченията, но вярвам, че ако всеки прави поне минималното да подпомогне в тази трудна за всички ситуация, числата на заразените драстично ще спаднат. Тъй като много заведения, магазини и др. са затворени, много хора загубиха работата си и нямат много доходи.

За 2021 си пожелавам броят на заразените от коронавируса да намалее. Пожелавам си на мен, на моето семейство, но и на всички хора да са здрави. Дори годината да беше за всеки от нас някак по-различна или може би неочаквана, сигурна съм, че на всеки му се е случило и нещичко хубаво през тази година. Запомнете хубавите моменти и не отдавайте голямо значение на лошите. Пожелавам на всички приятно изкарване на празниците! И се пазете!

Габриел ФИШЕР ДОМУСЧИЕВ

V клас

Весела Коледа и честита Нова година!
Да сме здрави и щастливи,
бодри, работливи!
Мир да има по Света!
Земята да е пълна с красота!
Дядо Коледа да ни посети и с подаръци да ни дари!
Сняг да завали – бял, пухкав и мек
като за снежен човек.
И нека има само усмивки
по лицата на децата!

Калин МАНОЛОВ

V клас

Пожелавам да сме здрави и да сме щастливи! Да заживеем отново без коронавируса и да можем да се виждаме с близките си!

Георги ВЪЖАРОВ-БОЕВ

V клас

Пожелавам на всички весела Коледа и щастлива Нова година! Също пожелавам на всички да са здрави и да не се заразят. Искам всички да се видим и да се забавляваме заедно!

Милена ГЕЛИ

V клас

Пожелавам добри новини за мен. Пожелавам мама да хареса подаръка от Калина, Снежа и мен. Пожелавам татко да е добре... Пожелавам на Клое да има куче и Кера – също.

Иван ВЕЛЕВ

VII клас

Благопожелания за Новата година
в празничната нощ
нека да си пожелаем:
здраве и късмет
нека следват ни навред
за векове напред!

И Ветлеемската звезда
нека ни засипе с чудеса.
Цялото семейство на софрата,
да се веселят децата!
Да сме ний сплотени,
щастливи и засмени!

Нека цялата коледна украса
освети мечтите ни и пътя към успеха!
Весела Коледа!

КОЛЕДА 2023

Косара ПЕТРОВА

11 г., VI клас

ИНТЕРВЮ С ДЯДО КОЛЕДА

ЖУРНАЛИСТ: Добър вечер, уважаеми зрители. Остават няколко часа преди децата да си получат подаръците, тук е с нас... Дядо Коледа, който ще отговори на няколко въпроса. Добър вечер, Дядо Коледа, как сте?

ДЯДО КОЛЕДА: Хо, хо, хо, добре съм, благодаря.

ЖУРНАЛИСТ: Първи въпрос, на колко години сте?

ДЯДО КОЛЕДА: Тайна!!!

ЖУРНАЛИСТ: Да извикаме вашия елен?

Няколко минути по късно.

ЖУРНАЛИСТ: Ето Ви господин Рудолф, как сте, господине?

ГОСПОДИН РУДОЛФ: Блааааааааааа!

ЖУРНАЛИСТ: А да знаете на колко години е Дядо Колега?

ГОСПОДИН РУДОЛФ: Блаааааааааааа!

ДЯДО КОЛЕДА: Млъкни, Рудолф! Отивай си в стаята!

ЖУРНАЛИСТ: Благодаря, господин Рудолф, довиждане!

ГОСПОДИН РУДОЛФ: Блаааааааа.

ЖУРНАЛИСТ: Втори въпрос, послушен ли сте, Дядо Колега?

ДЯДО КОЛЕДА: Да, разбира се,... но не може да се каже това и за Вас.

ЖУРНАЛИСТ: Но ще получа ли микрофона си за Колега?

ДЯДО КОЛЕДА: Ще видя...

ЖУРНАЛИСТ: Да ви задам следващия въпрос, наистина ли не давате подаръци на непослушните деца?

ДЯДО КОЛЕДА: Зависи, ако децата са непослушни през цялата година и са послушни само през месец декември, тогава не, но ако са послушни през цялата година, но например през ноември и декември не държат повече и стават непослушни, тогава може би ще получат подаръци, но по-малко.

ЖУРНАЛИСТ: Да минем на четвъртия въпрос, имате ли деца?

ДЯДО КОЛЕДА: Със или без да броя гжуджетата?

ЖУРНАЛИСТ: Без.

ДЯДО КОЛЕДА: Ами, към... трийсетина.

ЖУРНАЛИСТ: Еха, голямо семейство имате!

Може ли да ни кажете имената им ?

ДЯДО КОЛЕДА: Не си ги спомням добре...

ЖУРНАЛИСТ: Да минаваме тогава към петия въпрос, получавате ли подаръци?

ДЯДО КОЛЕДА: Когато съм послушен – да.

ЖУРНАЛИСТ: Да ви повярваме...? А как летят елените Ви?

ДЯДО КОЛЕДА: Това съвсем не мога да ви го кажа.

Да минаваме на следващия въпрос.

ЖУРНАЛИСТ: Наистина ли сте безсмъртен?

ДЯДО КОЛЕДА: И да, и не! Всъщност аз съм като фениксите и когато умра, изгарям. После, ако се поразрови малко пепелта, която е останала, ще се появи едно малко бебе. Това бебе ще стане Дядо Коледа пак, и пак, и пак и за един ден съм на 40 години.

ЖУРНАЛИСТ: Сам ли работите, Дядо Коледа?

ДЯДО КОЛЕДА: Не, жена ми се редува с мен.

ЖУРНАЛИСТ: Кой приготвя подаръците, кой ги сглобява, кой слага хубавата хартия? Вие ли, Дядо Коледа?

ДЯДО КОЛЕДА: Някои подаръци ги правя аз, други гжуджетата.

ЖУРНАЛИСТ: Уважаеми зрителю, мили Дядо Коледа, това е последният въпрос и този въпрос идва от едно писмо, което намерихме

пред вратата. Последен въпрос – как минавате през малкия комин, за да оставите подаръците под елхата, и ако няма комин и елха, пак ли ще донесете подаръци и откъде ще минете?

ДЯДО КОЛЕДА: Добър въпрос. Когато някои скоро ще стават майка или баща, отивам да ги видя и им казвам, ако нямат комин, да си отворят вратата към балкона, но някои нямат и балкон, тогава им казвам да си отворят входната врата или прозорец.

ЖУРНАЛИСТ: За подаръците, ако няма елха, как правите?

ДЯДО КОЛЕДА: Ако няма елха, може да има някаква изкуствена елха, може даже и картина. Може подаръците да са някъде в хола или например може да има чорапки, увиснали до камината или просто на стената, на леглото.

ЖУРНАЛИСТ: На мене много ми хареса, дано и на вас. Така, уважаеми зрители, мили дядо Коледа, за съжаление нашето интервю завърши. За жалост нямаме право да задаваме повече въпроси. Последно нещо да кажете на децата, Дядо Коледа?

ДЯДО КОЛЕДА: Запомнете деца, ако сте непослушни винаги и сте послушни само през декември, това не значи, че сте мили с родителите ви. Най-важното е ги слушате и да ги уважавате!!! Честита Коледа!!!

ЖУРНАЛИСТ: Довиждане и честита Коледа!!!

КАКВО Е КОЛЕДА ЗА МЕН 2023

Христина МИРЧЕВА

18 г., XI клас

Може би един от най-важните и святи празници за християните е Коледа.

Раждането на Иисус Христос. Празник, пълен с много цвят, светлина, хубави емоции, забавления и време за семейството. Още от началото на декември семействата украсяват коледните си елхи, събитие, което всяко дете очаква с нетърпение. В навечерието на Бъдни вечер всяко християнско семейство с много труд и старание се подготвя за празничната трапеза. Прави се пита с паричка, сърмички, тиквеник и всевъзможни различни вкусотийки. И след като дядо Коледа е минал и е оставил подаръци само на послушните деца, идва времето пакетите да бъдат и разопаковани. След това предстои и коледната трапеза, която, за разлика от тази на Бъдни вечер, е месна.

Много хара свързват Коледата с подаръци и харчене на пари, но напротив. Коледа е нещо много повече. Нещо много могъщо и зареждащо. Нека се наслаждаваме повече на тези празници, не заради материалните неща, а заради времето, прекарано със семейството и причината поради която празнуваме.

Александър СОЛОВЕЙЧИК

15 г., X клас

ДЕКЕМВРИ

Замръзва вече малкото езерце.
Прегърнато е то от бели върхове.
Зимен вятър вее,
дует със скалите нее.
Нежната песен до селото стига
и по къщите празничен дух раздига.
Деца невинно със снега играят.
Колко щастливи са! Лицата им сияят!
Самотният старец гостите чака.
Полунощ мина, тъжно тръгва да си ляга.
Изведнъж коледарите чува пред вратата.
Празникът започва, радост изпълва сърцата!

Никола ВЪЖАРОВ-БОЕВ

16 г., X клас

КОЛЕДА – ПРАЗНИКЪТ НА РАДОСТ И ОБЩНОСТ

Коледа е един от най-вълнуващите и очаквани празници в цял свят. Този празник не само отбелязва религиозното събитие на раждането на Исус Христос, но и се превръща във време на радост, обич и общност за много хора, независимо от тяхната вяра. В България Коледа заема специално място в сърцата на хората, като събира семействата и приятелите, заедно със своята уникална комбинация от традиции, обичаи и обичайни празнични ястия.

Една от най-характерните черти на Коледа в България е атмосферата на обич и топлина, която обгръща хората. Семействата се събират заедно, за да споделят радостта от празника и да създадат специални спомени. Традиционните български коледни обичаи също играят важна роля в този празничен дух. Например, обичаят "коледуване" се практикува от много хора, особено от деца, които обикалят домовете на своите съседи, пеейки коледни песни и пожелавайки благополучие.

Коледният сезон в България също така е време на обществени събития и празненства. Украсеният център на градовете, коледните базари и празничната илюминация създават атмосфера на вълшебство и веселие. Хората обикалят коледните пазари, където могат да намерят ръчно изработени подаръци и традиционни украшения, които допълват празничния дух.

Коледа в България е повод за радост и обич, който събира хората и напомня за важността на общността и за споделената радост. Този празник не само заздравява връзките в семействата, но и създава магията на общността, която е в сърцето на коледните традиции в България.

Ивона ЙОРДОНОВА

15 г., IX клас

Коледа е най-чудесното време от годината, прекарано със семейството! За мен Коледа е време за радост, обич и споделяне с близките. Обичам да се събирам със семейството и приятелите, да гледам филми, да пека коледни сладки с моята баба и да си разменяме подаръци. Коледната вечеря е най-хубавият момент, когато цялото семейство седнем заедно и се наслаждаваме на вкусната коледната трапеза. Всяка година с нетърпение очаквам Коледа и се надявам, че тя ще бъде специална и пълна с много радост и щастие.

Габриел ФИШЕР ДОМУСЧИЕВ

13 г., VIII клас

Коледа е сладката мелодия на камбаните, улиците, украсени с искрящи светлини и сърца, изпълнени с очакване и топлина. Това е симфония от традиции, омагьосан танц на древни традиции и споделени моменти. Елхите парфюмират къщите, комините пукат, приветствайки Дядо Коледа. Това е време, когато семействата се събират, за да обменят смях, подаръци и спомени.

Кристиян РАДУЛОВ

VII клас

КОЛЕДА Е!

Радостни деца от махалата
украсяват си елхата,
Дядо Коледа пристига
и с шейната ги застига!

Той носи във чувала:
кукли, кофички, колички,
малки топли ръкавички,
ала иска от децата да учат,
за да могат за сполучат.

Коледа е веч дошла,
носи много обич тя,
истински обичат я децата
и я носят във сърцата.

Коледа е! Сбъдват се мечти,
за тях мечтаем от зори!
Коледа е! Нека сме добри,
за да получим благини.

Денислава ДИАНОВА

17 г., XI клас

ВЪЛШЕБСТВОТО НА КОЛЕДА

Коледа е време за радост и светлина. Сърцата стават по-добри, а хората по-топли.

Ястия се приготвят от рано сутрин, в очакване родата да се събере и всички да споделят този така хубав момент. Забавленията нямат край. Коледната мелодия се чува дори на другия край на Вселената. Вятърът носи миризма на печени ябълки, тиквеникът на баба, изкаран вече от фурната, покрит с кърпа, чака да бъде нападнат от най-любимите ми хора. Малкият ми братовчед отдавна вече е изял бисквитките, забравяйки, че трябва да остави и на Дядо Коледа да си хапне, защото сигурно е гладен и изморен от пътя.

Вечерта подаръци се раздават, в тайна се подаряват. Камината отсреща пука, децата от радост подскачат, музика създават. С усмивка и радост, с любов се прегръщат. Баба и дядо за снимка застават, но никой не снима.

Изумени от красивия танц, снежинките всички затихват. Всичко навън побелява, като в американски коледеген филм. А тя, елхата, в блясък и сияние и тази година с любов, щастие и топлина ни гарява.

Това за мен е "чудото на Коледа". Тази магия съм усещала, усещам и искам и моите деца да усещат. Защото мечтите винаги се сбъдват.

Алексия БЮРКЕЛ

11 г., V клас

За Коледа имаме голяма коледна елха в хола. Нашата елха е с розови и сребърни играчки и има гирлянди, които блестят.

Преди празника отиваме на коледен базар в Страсбург. Там е много хубаво.

Миналата година на празника получих хубав пуловер. Той е бял с розови и сиви шарки. Мекичък е и топъл. Миналата година поканихме кръстницата ми. Тя ни донесе подаръци.

На Коледа отваряме подаръците и играем с тях.

Алекс АККУС

12 г., V клас

Ние на Коледа ще отидем на коледен маркет. Аз искам да ми купят плюшена играчка видра оттам. Моята майка ми каза, че ще имам нов телефон, едно ОРРО.

Искам да излизам, когато аз си избера, ама не мога. И отивам в Мунделсхайм, за да видя моя приятел.

Ние видяхме голямата елха в Страсбург. Тя е като миналата година. За Коледа ще дойдат на гости моите баба и дядо, които обичам много. Нямам търпение да дойде Коледа.

Кристиян ТОМОВ

11 г., VI клас

Какво е Коледа за мен? Това не е само веселата ваканция, когато си почиваме, общуваме заедно и се радваме на празника и на семейството.

Коледа – това е белият сняг в парка, снежните шапки на дърветата и танцуващите снежинки в студения въздух. Знаете ли, че всяка снежинка е различна? Като малка картинка, нарисувана от зимата.

Коледа – това са бисквитките на мама и ароматът на топло какао с канела.

Коледа – това са усмивките на хората по улиците, защото Коледа ги прави по-добри.

Коледа – това е очакването да отворим подаръците под елхата и да зарадваме близките си хора.

Но най-голямото чудо на Коледа е, че Господ е подарил Сина си на света, за да имат хората надежда и вяра в живота си.

Александър ДИАНОВ

13 г., VI клас

КОЛЕДНАТА МАГИЯ

Коледа е магично време, когато се събираме с близките си и споделяме топлотата на празничната обстановка. Всичко е покрито с блясък и светлини, а във въздуха се усеща усмивка и радост, и ароматът на вкусни, прясно изпечени курабийки. Коледа е време за подаръци, за доброта и сбъднати мечти. В това време от годината всички сме весели и малко по-добри. На мен лично любимата ми част са подаръците и нямам търпение да ги отворя, защото зная, че ще намеря това, което съм си пожелал. Харесва ми още богатата празнична трапеза и това че всички сме заедно. А коледарите с коледарските песни и печените гевречета на мама си представям винаги, когато си помисля за Коледа.

Дарина ПАУНОВА

11 г., V клас

НОЩТА ПРЕДИ КОЛЕДА

Няколко дни преди Коледа с моето семейство слагаме елхата. Първо започваме с коледните играчки, а най-накрая, на най-високото клонче поставяме звездата. Тя е черешката на тортата! След това украсяваме и стаите. Я една рисунка, я декорация и всичко се променя! Сякаш една коледна фея е дошла през прозореца и с магическа пръчица е направила възшебство, и целият апартамент светва! И в един момент усещам, че атмосферата се е променила и е станала коледна.

Когато настъпи Бъдни вечер, със семейството ми сядаме на масата, на която винаги има нечетен брой постни ястия. Най-любими са ми ошавът, постните сармички и питката. Когато седнем на масата, баща ми отчупва парченце от питката за Бог и едно за къщата, после всеки получава по едно парченце. Ммм! Много вкусно!

След празничната вечеря си лягаме с възхищение за Коледа. И на утрешния ден с нетърпение ставаме и отваряме подаръците!

Ина ХРИСТОВА

11 г., V клас

КОЛЕДА

Коледа е прекрасен празник. Целият град блести със своите украси. Всички семейства отиват до магазините, за да купуват подаръци за приятелите и близките си. Вкъщи вече ухае на току-що изпечени бисквити. Една голяма елха, поставена в средата на хола, е мило украсена с гирлянди, коледни топки и една коледна звезда, която блести на върха ѝ.

На Бъдни вечер аз, моите братовчедки и сестра ми, след като сме вечеряли, чакаме дванадесет часа, за да отворим подаръците. Много сме развълнувани и с нетърпение очакваме този момент. Винаги разкъсваме нетърпеливо опаковките им. Подаръците са прекрасни, защото са направени с любов.

За мен Коледа е много важен празник, който трябва да се празнува заедно с цялата фамилия. Всички се събират и споделят любовта.

Даниел СОЛОВЕЙЧИК

11 г., VI клас

КОЛЕДА В НАШИЯ ДОМ

Всяка година на Коледа, цялото ми семейство се събира, за да празнуваме заедно. Всеки участва с нещо. Докато мама и баба приготвят вкусни гозби и изненади за празничната вечер, ние с брат ми и баща ми подготвяме специална коледна програма за прекарването на вечерта. Винаги е весело, разказваме си приказки, пеем, танцуваме и се смеем.

И когато наближи моментът Дядо Коледа да дойде и в нашия дом, всички излизаме от стаята. И някак си вълшебство става! Когато се върнем отново, откриваме подаръците под елхата! Винаги сме впечатлени, защото получаваме подаръци, които не сме очаквали.

Коледа е един много важен празник за мен, защото се събираме и прекарваме много весели моменти заедно!

Емили ДЕЛРЮ

14 г., VII клас

КАКВО ЩЕ ПРАВЯ ТАЗИ КОЛЕДА

Тази година ще отида в България, за да празнувам Коледа. Там ще съм с братовчедка ми, вуйна Дани, вуйчо ми, баба ми, майка ми и сестрите ми. За мене ще е много забавно тази Коледа, защото за първи път ще съм с братовчедка ми, вуйчо ми, Дани и баба ми.

В България има сняг и аз много го обичам. Ще получа подаръци и ще се забавлявам. Ще имаме също и елха. В България е много красиво на Коледа със сняг... ще е 10 пъти по-красиво!

Една година празнувах Коледа във Франция. И там е много красиво. В Страсбург има коледен базар. В Хипсхейм са сложили елха. И в България ще отида на коледен базар. Имам един календар и в него са скрити хубави неща (изненади).

Много обичам коледните празници!

Симона ТОДОРОВА

14 г., VII клас

КОЛЕДНИЯТ БАЗАР В СТРАСБУРГ

Бях на коледния базар в Страсбург с двете ми приятелки Лоана и Лили. Коледният базар е много красив! В него се намират малки щандове, където можеш да си купиш за ядене, коледни играчки или коледни декорации. Има също една голяма елха, на която ѝ се палят светлините в един определен час. Светлините ѝ бяха много красиви!

Купихме си палачинки, топло вино, топли напитки, гофрети и коледни играчки. Преди това бяхме на ледена пързалка, както всеки уикенд. Обиколихме пазара няколко пъти, толкова е красиво!

Отидохме да видим и Галерия Лафайет, която също имаше декорация с много цветове.

Направихме много снимки. Другата седмица пак ще отида на Коледния базар.

За мен по време на Коледа в Страсбург е много вълнуващо и интересно.

ПОЖЕЛАНИЯ ЗА НОВАТА 2024 ГОДИНА

Никола ПЕКОВ

IX клас

За 2024 г. пожелавам на семейството ми, на приятелите ми и на всеки човек по света следното:

Да бъдем здрави, да бъдем щастливи и да уважаваме това, което имаме! В днешно време навсякъде по света има различни видове конфликти и проблеми. Затова пожелавам да бъдем заедно, да си помагаме и сътрудничим. Ясно е, че няма как всички проблеми да бъдат решени, но също така е ясно, че когато всички работим заедно, проблемите драстично ще намалеят. Аз вярвам, че всяка малка крачка е от значение и че 2024 г. ще бъде прекрасна възможност да направим крачка напред заедно.

Батист ФИШЕР ДОМУСЧИЕВ

11 г., VI клас

ВЪЛШЕБНА КОЛЕДА!

На Коледа всички си пожелават здраве, да живеят мирно и щастливо и с много любов.

Поздравяваме се с усмивка и споделяме весели моменти в снега, правейки снежни човеци. Спускаме се с шейни, а след това пием ароматен чай, топъл шоколад и опитваме от най-вкусните бисквитки – коледните.

Моята молитва е за благоденствие и щастие за всички на коледните празници!

Нека да бъдем по-усмихнати и добри и да започнем Новата година с повече надежда за мир, разбирателство и любов между хората!

Нека всеки да може да бъде заедно със семейството си, с близките и приятелите си!

Пожелавам много приказни моменти, дълги и топли вечери около елхата в очакване на една вълшебна Коледа за всички нас!

Мелиса ЯВАШЕВА

IX клас

ПОЖЕЛАНИЯ

Скоро идва Новата година.
Ах, как бързо старата замина!
Скоро ще сме пак на масата,
с цялата фамилия,
и с парата в питата
за здраве и игулия.

Аз за Новата година
много нещо не желая.
Нека здраве то да има —
само за това мечтая.

Пътешествия из света широк
също биха ме зарадвали.
Да плувам в океан дълбок...
Или пък със бърнджи скок...

Само нови приключения
и много спомени приятни.
Само правилни решения
и до мене да си пак ти.

Милион причини за усмивки,
може някои нови придобивки,
стига да сме заедно всички,
мама, баба, моите близки,
да се смеем всички гружно,
повече какво е нужно!

КОЛЕДА

Вълшебна Коледа, Алесио Фишер Домусчиев 4 г.

Коледа и Нова година, Косара Петрова 7 г.

Коледа, Колин Дюма 12 г.

Колега, Алесио Фишер Домусчиев 8 г.

Ледена пързалка, Мелина Санжел 5 г.

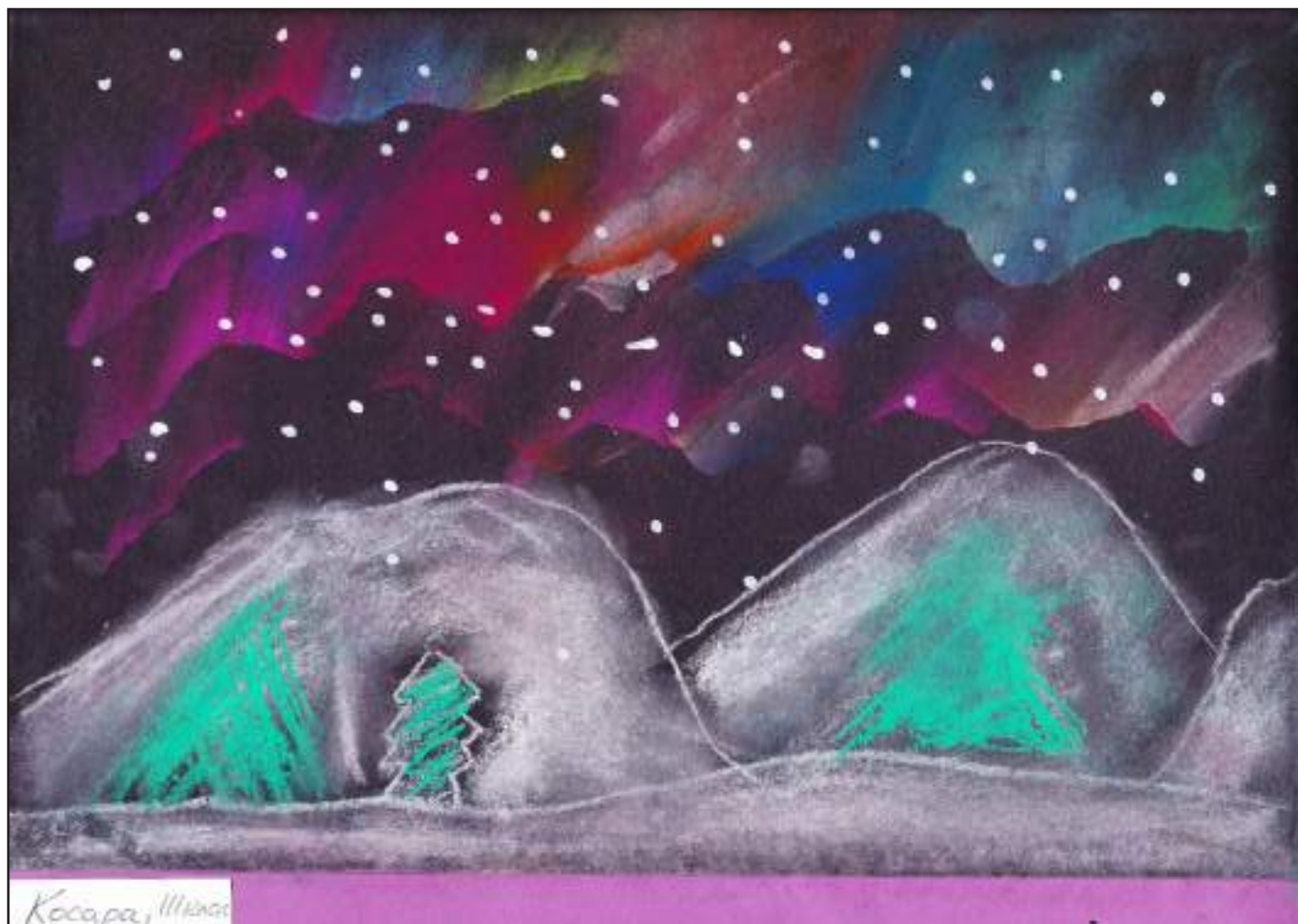
Коледа, Габриел Фишер Домусчиев 9 г.

Снежен човек, Снежа 5 г.

Връх Снежанка, Виктор Андреев 7 г.

Зима, Косара Петрова

Зимна приказка, Батист Фишер Домусчиев 7 г.

Коледа

Коледа идва! Какви ми
подаръци ще има,
над вълната ми красива
Сини, жълти, зелени
червени, шарени, цветни
над вълната Наредени.
За посмушковци големи
А навънка тухлав след
вам.

Дадо Коледа с бързата
шейна лети.

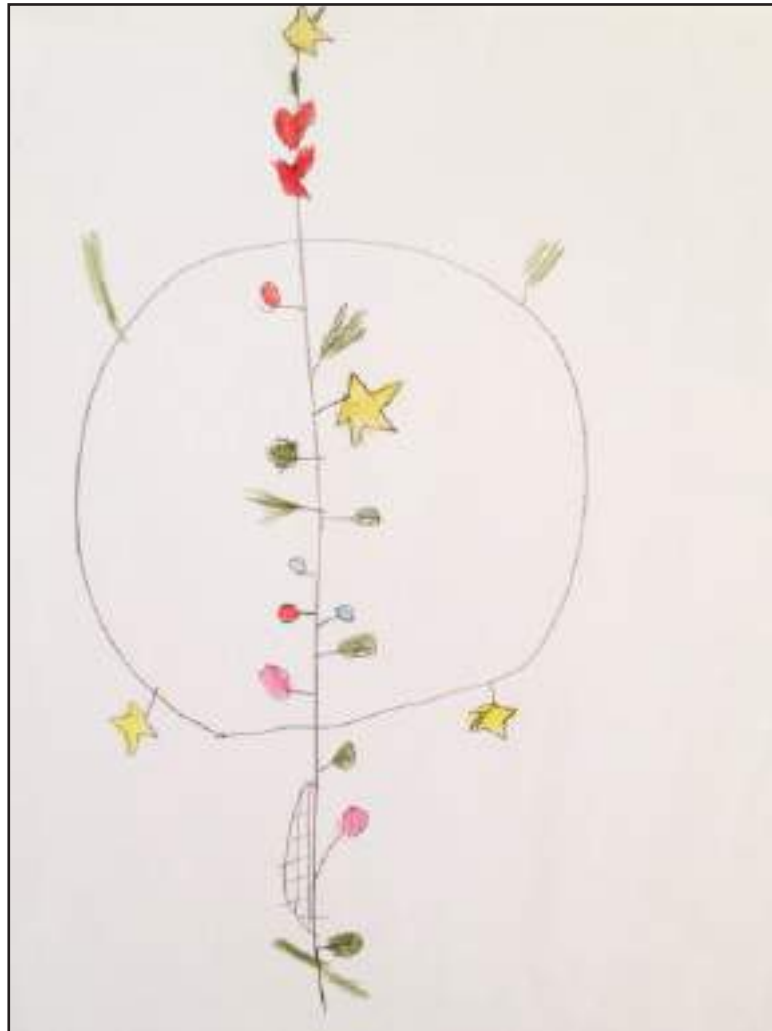
Калоян Събков

4-ти клас

Коледа, Калоян Събков, IV клас

СУРВАКНИЦИ

Юзо Влорц 7 з.

*Сурвакници,
изработени от учениците
в часовете по удожествено
творчество*

2024 г.

2021 г.

2022 г.

2024 г.

КУКЕРИ

Преслав Върбанов 8 г.

Алесю Фишер Домусчиев 7 г.

*Кукерска маска 2023 г., Децата от
детска градина и подготвителна група*

Алесю Фишер Домусчиев 8 г.

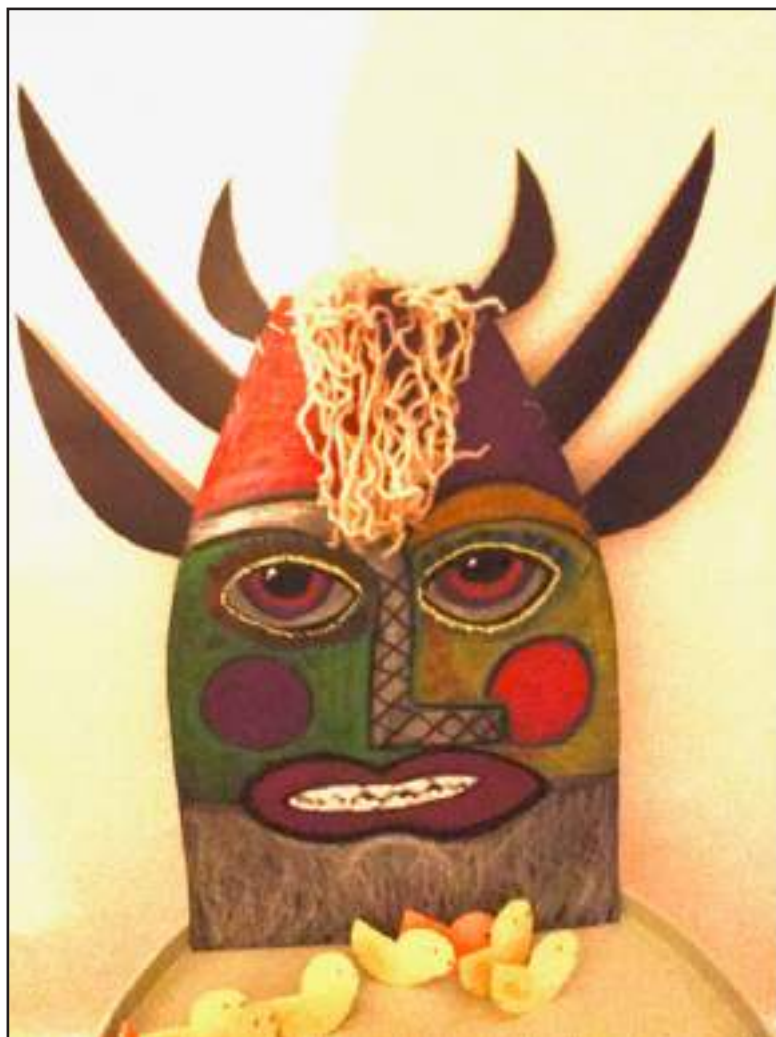
Алесио Фишер Домусчиев 7 г.

Кукерска маска 2023 г., Децата от
детска градина и подготвителна група

Ангел Петров 8 г.

Алесио Фишер Домусчиев 7 г.

Габриел Фишер Домусчиев 13 г.

Емма Лашо 5 г.

Емма Лашо 4 г.

Кукер, Михаела Михова 12 г.

Кукер, Златко Михов 11 г.

Алесио Фишер Домусчиев 8 г.

Кукерски маски 2024 г., Децата от
детска градина и подготвителна група

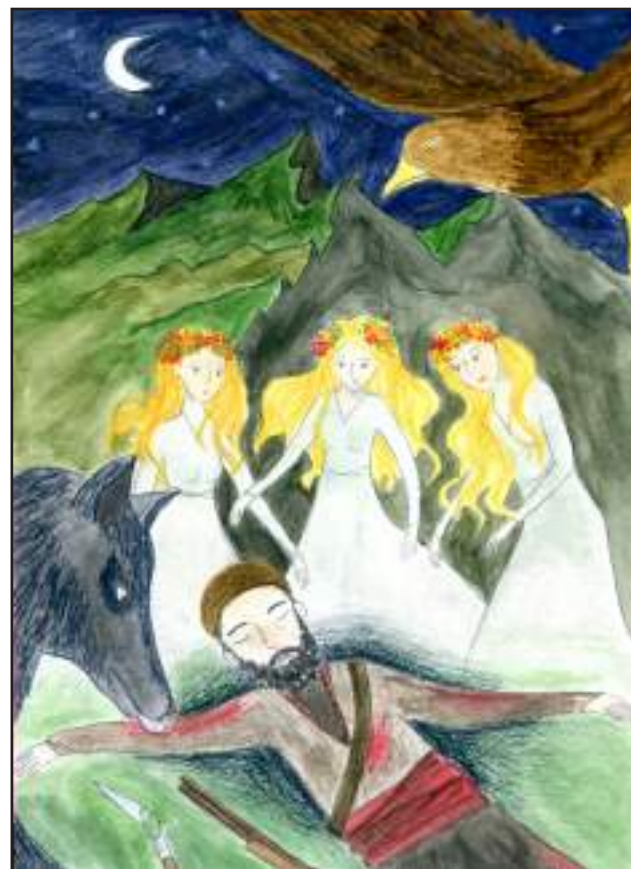

Кукер с мартеница, Еми Дюма 9 г.

В света на легендарното и приказното

Левски, Батист Фишер Домусчиев 10 г.

Хаджи Димитър, Колин Дюма 15 г.

Никола КОЕДЖИКОВ, <i>Зад белите брези</i>	147
Маглен ГЕОРГИЕВА, <i>Апостола на свободата</i>	150
Христина МИРЧЕВА, <i>Учителката знаменоска — Райна Княгиня</i>	151
Маглен ГЕОРГИЕВА, <i>Райна Княгиня</i>	154
Ясен КРЪСТЕВ, <i>Легенда за война Дагамер</i>	156
Кристиан ГИДИКОВ, <i>Най-ценното нещо</i>	159
Никола КОЕДЖИКОВ, <i>Алиса в страната на игрите</i>	160
Петър ГИДИКОВ, <i>Колко са магаретата?</i>	164
Валентин НИКОЛОВ, <i>Играта на живота</i>	165
Златко МИХОВ, <i>Пътешествие в България</i>	167
Ясен КРЪСТЕВ, <i>Снежанка</i>	169
Габриела ЙОРДАНОВА, <i>Приказка за Жабата</i>	170
Изабел ГРОЗДЕВА, <i>Сладки дини</i>	172

ГЕРОИТЕ

Никола КОЕДЖИКОВ

15 г., VIII клас

ЗАД БЕЛИТЕ БРЕЗИ

Когато най-после започнах да навлизам в Гората от хиляда брези, които се издигаха в небето като саби, нощта започваше да пада. През нощта горите винаги изглеждат различни. Всичко приема непознат вид. Цветята, храстите, врабчетата и всички сладки миризми си лягат, за да бъдат заместени от променливи сенки, които се губят в черните като възлища дървета. И в този здрач щях да преспя.

Легнах до рекичката, която се стичаше надолу по хълма, гледайки как отражението на луната танцуваше с течението и както бях уморен, бързо заспах. Присъни ми се свободна България и още колко време щяхме да сме под игото, търсейки едно спасение...

...И изведнъж, един писък ме събуди. Писък на жена, която изглежда раждаше или бе измъчвана. Беше много близък и още отекваше в гората. И пак викаше! Имаше и друг глас. Идваха отгоре, над камъните, където извираше рекичката. Любопитството ме накара да ги покатеря, за да видя какво ставаше.

Ето, по средата, точно където извираше реката, един женски силует лежеше на един плосък камък, а пред него стоеше друг силует, на монахиня. Жената раждаше. Виждах, че викаше, но повече не я чувах, защото шумът на бурната гора и гърджът по листата заглушаваха гласа ѝ. Погледнах реката и сърцето ми започна да бие още по-силно, като кълвач, който пробиваше гърво: реката беше спряла! "Сигурно още сънувам." А сега, и шумът на брежите се превърна в този на гласове, на много гласове! Мъжки, женски, детски, които тихо пееха.

Страхът ме обзе като мъгла. Напълни гърдите ми и влезе в мускулите ми. Мъглявината замрежваше погледа ми, затваряше ушите ми и ме задушаваше. Смъртта се обвиняваше около моите кости. И продължаваше да плава по-дълбоко и по-дълбоко в тялото ми, докато я усетих да докосва пръстите...

И гърветата пееха все по-силно:

*С този разказ през 2014 г.
Никола Коеджиков
спечели първа награда на
литературния конкурс
„Стефан Гечев”,
организиран от
Държавната агенция
за българите в чужбина.*

*Зад белите брези има пир на герои
от залез до разсъмване,
царе, победители, там те се раждат...*

*Реката спира, започва да вали, защо?
Ще обгърнат бистри сълзи
едно владетелско тяло,*

*за да заложил живота си.
Но на пир на герои много са гостите.
А само малко оживяващите.*

Точно когато свършиха, монахинята издърпа от бедрата на жената едно дете и извика: "Момче е! Васил ще се казва!".

Новороденото под брежите и до днешен го знаят като Васил Левски.

2014 г.

Маглен ГЕОРГИЕВА

11 г., VI клас

АПОСТОЛА НА СВОБОДАТА

През 1837 г. се ражда бъдещият герой на България. Неговото име е Васил Иванов Кунчев. Той е имал много прозвища и псевдоними, но едно от най-известните е Левски.

Васил Левски е бил синеок, строен, гъвкав и красив. Тази външна красота се допълвала с достойните за уважение качества – лъвско сърце, остър ум, съобразителност и борбена стратегия. Много пъти, когато турците са го търсели под дърво и камък, Левски е успявал да се спаси, преобразявайки се на възлищар, рибар или търговец, дори на турчин.

Когато поема пътя на борбата, Левски осъзнава колко труден ще бъде този път, но мечтата за "чиста и свята република" му дава сили да се жертва за свободата на отечеството. Дякона знае какво ще спечели и какво ще загуби, затова изрича гумите: "Ако спечеля, печеля за цял народ – ако загубя, губя само мене си."

Левски е бил обичан от народа, навсякъде е бил посрещан и приет, но за съжаление предателство отвежда Апостола на бесило. И днес – 148 години от гибелта на българския национален герой, ние се прекланяме пред неговото героично дело.

2021 г.

Христина МИРЧЕВА

15 г., VIII клас

УЧИТЕЛКАТА ЗНАМЕНОСКА – РАЙНА КНЯГИНЯ

Векове наред жените са били подценявани, нямали са същите права като мъжете, а и до ден днешен има мъже, които смятат, че мястото на жената е "в кухнята". Бих искала да повдигна една тема, която не само опровергава подобно мислене, но за пореден път доказва колко смелост и силен дух може да притежава жената.

Епохата на Българското възраждане е сред най-значимите и героични периоди в българската история. Именно по това време се поставя въпросът за новата роля и за мястото на жената в обществото, за образованието на жените. Българският фолклор пази спомена за героични жени – хайдутки и войводи на хайдушки чети. Сред незабравимите образи на смели българки е и образът на Тонка Обретенова (Баба Тонка), всеотдайна участничка в борбата за национално освобождение, верен сътрудник на Васил Левски.

Достойно място в освободителното движение заемат и българските учителки. Една от тях е Райна Княгина. Жена. Българка. Бuditелка и участничка в Априлското въстание. Тя е жената, ушила знамето на въстаниците.

Родена е в Панагюрище на 18 януари 1856 година. Още от малка Райна се отличава със знанията си, което привлича вниманието на нейните

учители. Общината я избира сред останалите ученички и изпраща да продължи да учи в Старозагорското девическо училище – едно от най-добрите по онова време, при условие, че ще се върне в Панагюрище да работи като учителка, което тя и прави. Когато българите решават да вдигнат въстание, Райна е тази, към която се обръщат да ушие знамето. След първоначалната уплаха и колебание дали да се впусне в това опасно начинание, Райна приема, тъй като и няма друг избор. Тя обаче не само ушива знамето, но е и първият знаменосец рамо до рамо с Георги Бенковски. За жалост, няколко седмици по-късно турски войници идват и арестуват Райна. Разпитват я и я измъчват дни наред, поради което здравето ѝ започва да се влошава – не само физически, но и психически. Благодарение на намесата на чужди дипломати, Райна е освободена. Предлагат ѝ да я изпратят да живее и учи, където тя пожелае. Райна избира Русия, за да продължи образованието си. След като завършва за акушерка, тя се завръща в свободна България. Работи няколко години като учителка в Търново, след което се прибира в Панагюрище, където се омъжва за Васил Дипчев. Имат пет момчета. Райна спира да работи, за да може напълно да се отдаде на отглеждането на децата си. Преместват се в София, но след като мъжът ѝ умира, тя е принудена отново да започне да работи, за да изхранва семейството си. Работи като акушерка и често се случва да акушира на бедни жени безплатно. По нейна инициатива е построен Майчин дом в София. След боледуване, Райна умира на 61 години през 1917.

По време на учението си в Русия тя написва автобиография, където увлекателно и детайлно разказва за живота си, както и за

подготовката, избухването на Априлското въстание, за радостта и за надеждите, за зверското му потушаване и униженията, за мъките и героизма на въстаниците. Написана първо на руски език, а през 1934 г. издадена и на български, нейната "Автобиография" е първата книга за Априлското въстание.

Историята, а също литературата и изкуството, познават и припомнят за жени, които не отстъпват по храброст на мъжете и оставят важна следа в историята на обществата. Образът на силната и смела българка от възрожденската епоха откриваме и в литературата, и в изобразителното изкуство.

Една българска девойка – учителка и будителка – ушива и понася знамето с извезан от самата нея надпис "Свобода или смърт". Изтезанията и униженията в турската тъмница не я сломяват. Подобно на Гергана от поемата на Петко Славейков ("Изворът на Белоногата", 1873), Райна Попгеоргиева отстоява смело и достойно своя идеал – свободата и остава в паметта на потомците с името Райна Княгиня!

2021 г.

Маглен ГЕОРГИЕВА

11 г., VI клас

РАЙНА КНЯГИНЯ

В периода на Априлската епопея се извисяват образите на хиляди знайни и незнайни герои. Един от тях, останал завинаги в паметта на няколко поколения българи, е образът на Райна Попгеоргиева, наречена от народа ни Райна Княгиня.

Коя е Райна Княгиня и с какъв подвиг тя оставя трайна следа в българската история?

Родена в град Панагюрище през 1856 година, малката Райна получава много добро семейно възпитание. Като ученичка тя се отличава от своите връстници с острия си ум и ученолюбие, с речевите си умения, смелост и младежка гързост. Речта, която 13-годишното момиче гържи в края на учебната година, разплаква всички присъстващи, а по-късно декламира смело стихотворението "Стани, стани, юнак балкански", от което представителите на турската власт се обиждат. Те я свалят от сцената и изсипват върху нея куп ругатни и закани.

Мечтата на Райна е да стане учителка и така, както сама казва: "...ще принесе полза на многострадалното ни отечество с просветата". Упоритата девойка сбъдва мечтата си и става учителка в родния си град.

В края на март 1876 година се случва нещо, което променя съдбата на

младата патриотка. Това е срещата с Апостола на 4-ти Революционен окръг – Георги Бенковски. Панагюрската учителка получава отговорна задача – да ушие знамето на въстаниците. Младата жена осъзнава колко опасно е това дело и все пак, след кратко колебание, се съгласява. Работи упорито от сутрин до вечер, тайно, заключена в една стая. С голямо старание на знамето е извезан разярен златен лъв, подпрян на полумесец, а над главата му стоят думите "Свобода или смърт".

По искане на панагюрските граждани, сама Райна взема знамето в ръцете си, препасва сабя и револвер, сяда на бял кон и заедно с Бенковски преминават през целия град, за да обявят началото на въстанието. Денят е 20 април 1876 година. Панагюрище е освободено, но радостта на ликуващото население е за кратко. Започва ожесточен бой с многохилядната турска войска, а на бойните линии е и 20-годишната знаменоска – Райна Княгиня.

Нейната изключителна храброст, силен дух и жертвоготовност са качества, които тя проявява през целия си живот.

С чувства на гордост и възхищение се прекланям пред тази достойна българка, която народът ни, с цялата си любов, нарече Райна Княгиня.

2021 г.

НОВИ ЛЕГЕНДИ И ПРИКАЗКИ

Ясен КРЪСТЕВ

14 г., VII клас

ЛЕГЕНДА ЗА ВОЙНА ДАГАМЕР

Преди много години, в далечни забравени времена, имало една страшна и кървава битка между прабългари и ромеи. Прабългарската войска била командвана от четирима приятели – Кобер, Вихтун, Аспар и, най-смелия и силен от тях, Дагамер. Той имал невероятен план: прабългарите да атакуват войската на ромеите през нощта, когато никой не очаква. Възможността да победят била голяма. Въпреки това, останалите пълководци били притеснени от факта, че войската им била два пъти по-малобройна от тази на противника.

Това нямало никакво значение за Дагамер, той бил уверен в силата си и в тази на войската.

На следващата нощ прабългарите се събрали и атакували в уречения час.

Битката била изтощителна и кървава, но те се биели като лъвове и не отстъпвали. Най-накрая успели да сломят противника, но не се радвали дълго на победата. Малка част от вражеската войска успяла да се спаси и да повика подкрепа. Придошли хиляди ромейски войски...

Като видели това, Кобер, Вихтун и Аспар се уплашили и изоставили Дагамер сам с малкото му останала войска да се бие срещу многобройните ромеи. Дори и с големите си бойни умения, смелият воин Дагамер не можел сам да пребори този четири пъти по-могъщ противник. В края на една дълга и жестока битка, Дагамер бил прободен в сърцето и издъхнал, а душата му попаднала в подземния свят.

Когато богинята на отмъщението Ситара научила как той загинал, тя се разгневила и пожелала да отмъсти на непочтените войни. Ситара слязла в подземния свят, поръсила Дагамер с жива вода и го съживила...

Той дълго време се лутал и скитал самотен... В душата му се породило желание да отмъсти за предателството на приятелите си.

Кобер бил неговата първа цел. Дагамер научил, че Кобер организира битки между смелчаци, а победителят щял да получи петстотин златни монети и възможност да се срещне лично с Кобер. Дагамер участвал в битките и преборил всички. На сутринта, когато Дагамер и Кобер се оказали сами един срещу друг, Дагамер му разкрил кой е, преди да му отнеме живота.

Година по-късно войната между прабългарите и ромеите продължавала. Дагамер решил да помогне на народа си и станал редови войник във

войската на прабългарите. Неговият отряд бил воден от Вихтун. Незабелязано Дагамер се промъкнал до него по време на битка и го пробол смъртоносно. Така постъпил и със следващата си жертва Аспар.

С времето прабългарите започнали да се боят от Дагамер, но и също така да го почитат. Така, те започнали да изобразяват лика му на всеки един меч и щит, за да помнят всички и да знаят, че всяко едно предателство се наказва жестоко.

2014 г.

Кристиан ГИДИКОВ

10 г., IV клас

НАЙ-ЦЕННОТО НЕЩО

Имало едно време едно дете, което било много добро, но и също много тревожно. То живеело при родителите си в града. Било послушно, но не обичало другите да имат играчки, които то няма. Така, един ден, то поискало най-скъпата игра, само защото друг я имал.

Но момчето нямало единственото нещо, което не може да се купи – приятели. То стояло цели дни само. Стояло ли е само винаги? Не знаем... Момчето се опитало много пъти да си намери приятели, но винаги му казвали: "Ти имаш". Никак не се радвало детето и си отивало със сълзи в очите.

Един хубав ден учителката по български им дала тест. Всички имали добри оценки, но не и едно ново дете. Като се прибирало, то плачело. Нашият герой го видял и го попитал защо плаче. Детето му казало, че му е трудно с уроците и тогава нашият герой започнал да му помага.

След една седмица учителката пак им дала тест, но този път новото дете имало шестица. То казало на всички кой му е помагал.

Тогава другите деца отишли при нашия герой и му казали, че той все пак е много богат. Момчето вече си намерило приятели.

Никола КОЕДЖИКОВ

12 г., VI клас

АЛИСА В СТРАНАТА НА ИГРИТЕ

Алиса си играеше на криеница с любимата си приятелка. Алиса мижеше и после започна да търси Мая. Докато я търсеше, тя намери една врата, която не беше виждала преди. Алиса реши да я отвори – имаше един дълъг коридор и тогава тя бе засмукана от една сила. Алиса изведнъж падна върху шахматна дъска. Беше малка колкото една пешка. Тя самата беше една пешка и играеше за белите. Бялата царица викаше команди във всички посоки, а пък Черната царица си беше много спокойна.

– Пешка Три, мръдни се! Заспала ли си?!

– Внимавай ли?! Сега Офицерът ще изяде Тона! – викаше Царицата и в този момент, Белият топ изчезна от играта.

– Конник Едно, прескочи Пешката и внимавай да не паднеш върху нея като вчера!

Конникът много не внимаваше и без да иска, скочи на крака на Алиса.

– Внимавай! Една Пешка стана кралица! Внимавай да не те изяде, любов моя! Алиса реши да се премести и... успя да изяде един черен кон.

– Внимавай! Ще те изям!

В този миг Алиса изчезна от играта. Тя беше на една пътечка между игрите шах и "Монополи" и затова реши да играе на "Монополи". Алиса

беше една пионка и имаше 1 350 лева. Тя хвърли зарчето, направи шест и се озова на Цариградско шосе. Тя чакаше на една пешеходна пътека да пресече шосето, но нямаше много голям шанс, защото имаше много коли. Но за късмет тя хвърли дванадесет и падна на квадрата, където пишеше "Плащайте 100 лева!". Алиса изобщо нямаше късмет, защото после падна на един много скъп имот на един от другите играчи. И тъй като тя нямаше много късмет, лека-полека се разори. Все още ѝ се играеше и тя реши да играе на други игри. Но без да иска, отиде в една игра, която се казваше Покер. И когато тя влезе в играта, се озова в ръцете на един играч. Алиса се огледа и видя, че в четирите ъгъла пишеше "Дамата Пика". В този момент тя осъзна, че се намираше в една карта за покер. Играчът с картата, в която беше Алиса, реши да покаже картите си на другите играчи. Но изведнъж играчът много се изнерви, защото някой имаше по-добра комбинация от неговата. Играчът толкова се изнерви, че започна да къса картата, в която беше Алиса, но тя успя да излезе от картата точно навреме и изчезна от играта. Играта, в която попадна сега, беше "Не се сърди човече". Алиса хвърли зарчето и излезе от къщата си. На втория кръг всички играчи бяха извадили поне по една пионка. Когато Алиса хвърли зарчето, си каза: "Какъв късмет! Ще изям червената пионка!".

— Не е честно! — каза червената пионка. — Ти не играш честно!

— Не се сърди, човече! — ѝ каза Алиса.

— Глупава, грозна и странна пионка! — отвърна червената пионка, когато се върна в своята къща.

— Внимавайте! Игвам! — каза жълтата пионка, но тя прескочи всички

пионки и зелената пионка я изяде. И така, Алиса спечели, защото другите пионки много се изнервиха.

Когато излезе от играта, отиде да играе скрабъл, защото се беше загубила. Човекът срещу когото играеше беше средно-висок, носеше костюм и вместо глава имаше речници и затова хората го наричаха "Господин Речник". Тази игра свърши бързо, защото господин Речник беше много добър, макар че Алиса знаеше как да използва речник. Но сега Алиса не можеше да използва речник, защото беше висока колкото една пешка и не се справяше много добре с прелистването на страниците...

Тя сега беше на една пътечка, на която имаше табелка с надпис: "Ако искаш да си войник, завий на първата вляво, после направо прескачаш реката, после завиваш на третата вдясно и после на втората вляво и после скачаш в дупката".

Алиса тръгна по първата вляво, прескочи реката и после се загуби. В един момент стана мрачно, появиха се скелети и тя видя дупка. Тя скочи в нея и се озова в средата на една война. Бомби гърмяха отвсякъде.

- Стреляйте!
- Внимавайте! Намерих бомба!
- Олеее, Боже, бомба!
- Бягайте!

Алиса си помисли, че е в третата световна война. В един момент тя чу:

- Ехо, ти там! Един танк изстреля бомба!

И изведнъж Алиса изчезна от играта. Тя искаше да се върне вкъщи. Зави по една пътека и изведнъж видя, че ходи по стъкла и всичко наоколо

беше стъклено. Алиса разбра, че се намира върху един телевизор. Както си ходеше, в бързината тя падна в телевизора, защото в стъклото имаше дупка. Алиса беше в една игра, която се казваше "Марио Карт". Тя трябваше да се състезава срещу едни странни човечета. Алиса тръгна много бързо и без да иска зави по едно много тясно пътче и свърши първа. Тя всъщност беше тръгнала по един по-кратък път. Коментаторът каза:

– Вие свършихте първа на голямото състезание на страната на игрите. Имате право да си поискате каквото си искате.

Последва един проблясък и тя си беше у дома.

– Ти къде беше? – попита Мая.

– Ти няма да повярваш къде бях! Аз бях в страната на игрите!

– Със сигурност няма да повярвам.

2010 г.

Петър ГИДИКОВ

11 г., VI клас

КОЛКО СА МАГАРЕТАТА?

В едно село живеели двама селяни. Единият бил богат, а другият – беден. Богатият имал много имот и добитък, а бедният си нямал нищо.

Един ден богатият селянин подкарал пет магарета да ги продава на пазара. Вървял, подтичвал подире им, додето се уморил и яхнал едно от тях. Като отпочинал малко, той преброил магаретата, които вървели пред него с клепнали уши.

– Бре! Само четири! – викнал богатият селянин уплашен и скочил на земята.

Едното се е отлъчило, ще се върна да го намеря.

Но преди да се върне, богатият преброил магаретата – били пет. Пак тръгнал, а след време, качен на магаре, отново ги изкарал четири. Тогава дошъл бедният селянин.

– Кажу, съседа, колко са магаретата?

– Честно казано, не знам. Качи ме на едно магаре да идем на пазара да питаме хората. – казал бедният селянин.

Отишли на пазара и разказали историята. Хората се смели от сърце на глупостта на богатия, който не само не можел да си преброи магаретата, ами и закарал безплатно съседа си на пазара.

Валентин НИКОЛОВ

12 г. VI клас

ИГРАТА НА ЖИВОТА

Имало едно време двама братя – Йордан и Георги. Всеки ден, след пет часа следобед, тайно от родителите си, те отивали в голямата таванска стая на къщата, за да играят с техните играчки. Те играели на криеница, на гоненица и на други забавни игри. Но един ден точно в пет часа, когато се готвели да оставят ученическите си чанти, за да играят, видели в средата на таванската стая една странна игра – казвала се "Играта на живота". Забелязали една книга, която се оказала книга-указател за играта. Вътре в книгата пишело, че всеки играч трябва да хвърли едно зарче и този, който има най-малкото число, е последен, а този с най-голямото число е първи. Те започнали играта, но когато хвърлили зарчетата, изведнъж се оказали в самата игра. Първо видели една огромна гъба. След това от тази гъба видели да излиза един голям червей, който заговорил с човешки глас и казал, че трябва непременно да изиграят играта – в никакъв случай да не се връщат назад.

– Защо? – попитали братята.

– Защото нещо ужасно ще ви се случи. – отговорил червеят.

Йордан и Георги нищо не разбирали. Те се чувствали изгубени като в средата на света. Не знаели какво да правят и в момента, когато вече започнало да им доскучава, един силен глас се чул и гласът им казал, че

за да успеят да излязат от тази игра, трябва да я изиграят докрай. Гласът прогължил:

– Трябва да отидете до края на тези кръгли плочи!

Едва тогава те забелязали, че на земята има големи, кръгли, разноцветни плочки.

Забелязали и зарчетата, които били станали огромни. Те с мъка успели да ги хвърлят. Йордан получил 6, а Георги – 4. Йордан с лекота прескочил шест кръга, а Георги скочил четири и трябвало да отговори на въпрос. Гласът отново проговорил:

– Познай кога е направена тази игра? – казал той.

Георги погледнал огромния концентричен кръг на играта, където били заровете и видял да се изписва числото 2003. Георги произнесъл на глас числото и попаднал изведнъж в шестия кръг – при брат си. В този момент братята се разплакали от страх. Чувствали се много сами сред тези огромни предмети – кръгове, зарове... Умният Йордан предложил да викат и да крещят силно, за да могат да ги чуят родителите им. Така и станало. Майка им дошла на тавана, счупила играта и така Йордан и Георги излезли от нея и от този ден нататък никога не отивали в таванската стая, без да попитат родителите си.

2010 г.

Златко МИХОВ

10 г., V клас

ПЪТЕШЕСТВИЕ В БЪЛГАРИЯ

Имало едно време, един човек, който се изгубил. Той се намерил в една държава на име България. Казвал се Клое. Клое идвал от Франция. Когато пристигнал, отишъл в един бар. Но не знаел да говори български, затова започнал да говори на английски. Но и английски Клое знаел много малко. И казал на хората в бара, които били българи : "Оуат юр неим". Всички българи станали от местата си. Клое го хванало страх, но българите били дружелюбни и се представили. Разбрали, че не говори български и го попитали на английски откъде идва. Клое разбрал какво го питат и казал, че живее във Франция. Българите му показали накъде да

Дърво, Батист Фишер Домусчиев 9 г.

тръгне. Но той решил да остане за няколко дни и си рекъл, че българите са приятен народ.

Минали три дни и чужденецът решил да си тръгне. Вървял, вървял, срещнал една сърна, която му казала, че ще го закара, където иска и когато поиска, ако спаси малките ѝ от вълка. Клое си казал: "Защо не, имам много път, ще стигна по-бързо със сърната". Той взел една пръчка от дърво и я наострил като кол. Вълкът се криел надалече в гората. Кумчо не бил глупав като в приказките, а бил хитър и бил сложил навсякъде капани. Чужденецът трябвало да се качва на дърветата, да прескача, много капани трябвало да избегне. Най-накрая стигнал до бърлогата на вълка. Там били децата на сърната, но не видял вълка. След няколко минути вълкът се появил изневиделица и скочил. Клое се обърнал в точния момент и наръгал Кумчо. От кожата му си направил палто за спомен от България. Сърната му благодарила и го закарала до Франция.

2020 г.

Ясен КРЪСТЕВ

10 г., IV клас

СНЕЖАНКА

Група деца, които били във ваканция, се разхождали в гората... Изведнъж те видели една дървена къщичка, сякаш излязла от приказките. Влезли вътре и с изненада открили, че в леглото има спящо момиче. То било много красиво, имало снежнобяла кожа и коси черни като абанос, устните му били червени като малини. Децата започнали на висок глас да се питат кое ли е това момиче. От шума момичето се събудило, то погледнало учудено децата и попитало:

- Вие ли сте седемте джуджета?
- Не. Ние не сме джуджета, а деца. И не сме седем, а само пет.
- Видяхте ли някъде злата вещица с отровните ябълки?
- Каква вещица? Какви отровни ябълки?
- В наше време няма такива неща. Сигурно си гледала някой страшен филм-приказка или си сънувала.
- Какво е това филм? Какво значи в наше време?
- В 2010 година, не знаеш ли?
- О! Значи съм спала цели триста години!
- А ти коя си?
- Аз съм Снежанка.

2010 г.

Габриела ЙОРДАНОВА

10 г., V клас

ПРИКАЗКА ЗА ЖАБАТА

Било време, когато жабите не можели да казват "ква-ква". Защо ще разберете, след като прочетете приказката. Жабата беше малко момичеце, което ходеше на училище. Тя обаче не обичаше много да учи уроците си. Беше мързелива, никога не внимаваше в клас, никога не пишеше домашните си и винаги закъсняваше за училището, в което ходеха всички животни. Иначе пееше хубаво и винаги слушаше песните на това същество, което минаваше покрай блатото – нейният дом.

Един ден беше отишла на училище пак с ненаписани домашни и учителката много се ядоса.

– Ти никога не пишеш домашните си, малка жабке, и не внимаваш в клас. Защо не обичаш да идваш в училището? Толкова ли си мързелива, че не можеш да положиш малко усилие да се научиш да четеш и смяташ? – говореше тя. – Хайде, сега си върви вкъщи, направи си всички домашни, положи поне малко усилия и утре ела подготвена!

Стана малката жаба от чина си и тръгна към блатото. "Ех! – говореше си тя. – Защо ми е това училище, защо са ми тези домашни, та аз не обичам да чета, да пиша, да смятам, искам само да пея. Така няма да правя нищо по цял ден, ще се излеждавам в блатото и най-голямото усилие, което ще правя е да подскачам от брега в блатото, от едно листо на друго."

Така жабата стигна до дома си, но не знаеше, че през цялото време Слънцето слушаше какво тя си говореше. И тъй като толкова силно желаше да пее, а не да ходи на училище, Слънцето се замисли. Слънцето беше един палавник, който държеше в ръцете си магия. То реши, че ще даде на жабата тази възможност – да пее, но за да ѝ даде магия, трябваше да вземе от нея нещо. "Така тя ще може да пее, – говореше си Слънцето – но няма да може да говори. Но така няма и да ходи на училище и няма да пише домашни. По този начин ще ѝ направя две добрини наведнъж." И направи Слънцето магията, обрече я – жабата няма да ходи на училище, ще пее и ще пее това, което чуе най-напред от този, който мине първи покрай блатото.

След това Слънцето се прибра. Настана нощта. На сутринта жабата се събуди и искаше само да пее, но не знаеше какво... Седна на едно листо във водата и зачака... Изведнъж покрай блатото мина едно момиченце. То подскочаше и си пееше: "ква, ква, квака..." Жабата го чу, хареса ѝ тази песен и мигом започна да повтаря думичките, макар и да не знаеше какво значат те.

Така тя всеки ден пееше своята песен, по цял ден подскочаше. Е, беше и тъжна, че не може да ходи на училище, но тя сама бе пожелала така.... Оттогава жабите квакат: "ква, ква...".

Изабел ГРОЗДЕВА

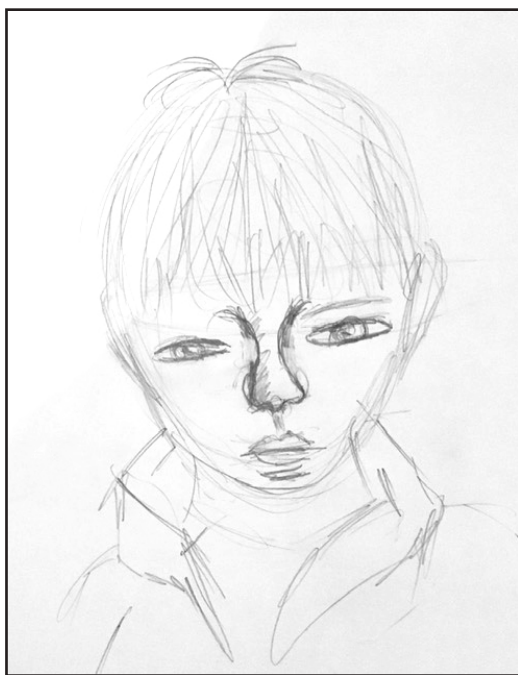
8 г., III клас

СЛАДКИ ДИНИ

Имало едно момченце от един голям и хубав град, което обичало да си прави шеги с хората.

Един ден отишло на градския пазар да се позабавлява, като направи някои от своите шеги. На пазара един човек продавал сочни червени дини. Момчето се приближило, поздравило продавача и го помолило да опита парче диня. Човекът дал едно парче диня на момчето. То отхапало и казало на продавача, че динята не е достатъчно сладка. Поискало да помогне на продавача да продаде дините, като направи така, че дините, които дава на хората да пробват, да са много сладки.

Съгласил се продавачът на дини и дал на момчето един чувал,

Момче, Батист Фишер Домусчиев 10 г.

за да го напълни.

Хитрото момче грабнало чувала с дините и отишло в близката гора. Сегнало на земята доволно, че измамило продавача на дини.

Дините били толкова хубави, че без да се усети, излапало целия чувал дини.

Търговецът продал всичките си дини и се сетил за момчето. Вече затваряли пазара, но момчето така и не се появило.

Тръгнал си продавачът за вкъщи, а пътят му минавал през гората. Видял момчето да лежи на земята, да реве и да се превива от болка. Човекът се приближил и го попитал защо така е постъпил с него. Момчето започнало да плаче още по-силно и викало, че никога няма да постъпва така и че ще направи всичко, за да се извини на човека. Търговецът се съгласил, но в замяна го накарал лятото да му бере и товари дините за продан.

Момчето изпълнило обещанието си и до днес отглежда най-сладките дини, но вече не се сеща да мами.

2010 г.

Кораб, Преслав Върбанов 7 г.

Несебър, Ферел Тазир 8 г.

Часовниковата кула в Сливен, Мелина 9 г.

Конче, Дафне Феличоти 6 г.

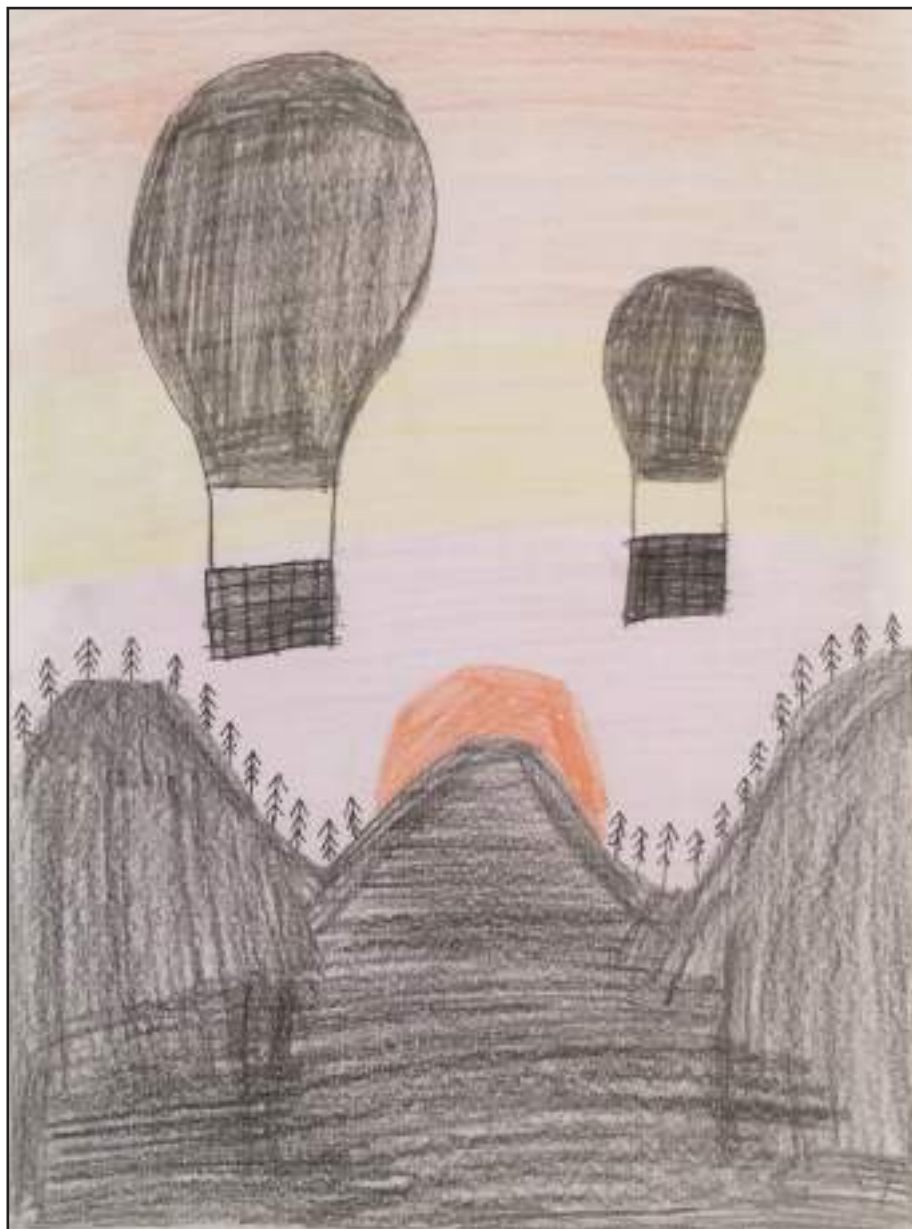
Пейзаж, Преслав Върбанов 7 г.

Към България, Алек Томов 9 г.

Панайот Хитов, Александра Бочукова 9 г.

Залез, Мелина Санжел 9 г.

Литературни преводи

24-ти май, Колин Дюма 13 г.

<i>Дует на Леда Милева, превод на френски Агриан НЕСТОР-РЕСТЕЛИНИ</i>	183
<i>Синя приказка на Леда Милева, превод на френски Анна ФАДИ</i>	191
<i>Синя приказка на Леда Милева, превод на френски Емма ИВАНОВ</i>	195
<i>Дует на Леда Милева, превод на френски Елена ШАЛ</i>	198
<i>Лятото изтече на Петя Дубарова, превод на френски Александър СОЛОВЕЙЧИК</i>	204
<i>Летен ден на Елисавета Багряна, превод на френски Виктор ШАЛ</i>	206
<i>Летен ден на Елисавета Багряна, превод на френски Александър СОЛОВЕЙЧИК</i>	208
<i>Врабче и славей на Асен Босев, превод на френски Алис ШАЛ</i>	210
<i>Морето на Петя Дубарова, превод на френски Маглен ГЕОРГИЕВА</i>	212
<i>Чешма на Стоян Русев, превод на френски Батист ФИШЕР ДОМУСЧИЕВ</i>	214
<i>Ничие момиче на Михаела Илиева, превод на френски Габриел ФИШЕР ДОМУСЧИЕВ</i>	216
<i>Основаването на град София, превод на френски Петър ГИДИКОВ</i>	220
<i>Мъдростта на Хан Кубрат, превод на френски на Ясен КРЪСТЕВ</i>	222
<i>Гатанки, Нино ТУСЕН</i>	226

Заедно сме силни и в утрешния ден, Туана Каксюлева 8 г.

ПОЕЗИЯ И ПРОЗА

Тук публикувам част от преводите, участвали в ежегодните конкурси "Трансформации", организирани от Великотърновския университет "Св. св. Кирил и Методий".

Агриан НЕСТОР-РЕСТЕЛИНИ

14 г., IX клас

С този превод Агриан Нестор-Рестелини печели първа награда за превод на поезия на конкурса "Трансформации 2020".

DUO

Leda Mileva

Savez-vous quel musicien
est le vent ?

Il ne joue pas dans une salle de concert,
ni au théâtre,
mais dans les champs,
dans les forêts,

ДУЕТ
Леда Милева

Знаете ли
какъв музикант е вятъра?
Той не свири в концертната зала,
нито в театъра,
а по нивите,
в горите,

dans les allées étroites
et les vastes places.
Il aime les blagues :
soit il sort le violon,
soit la cornemuse,
soit la puissante contrebasse
avec sa voix de tornade.
Mais ce matin le vent décida :
- Je vais jouer de la flûte,
flûte fine, argentée.
Et il commença une mélodie féerique.
Quand la pluie entendit
la voix douce de la flûte,
elle annonça :
- Je vais aussi jouer,
pour que ça soit vraiment gai !
Mais de quel instrument
pourrait jouer la pluie ?
La pluie joue du tambour.
Aussitôt, elle commença à frapper,
sur toutes les vitres
et toutes les fenêtres.

по малки улички,
по широки площади.
Той обича шегите:
ту цигулка извади,
ту писана гайда,
ту голям контрабас
с гръмотевичен глас.

Но тази сутрин вятърът реши:

— Ще посвиря на флейта,
флейта сребърна, тънка. —
И подхвана мелодия звънка.

Щом чу на флейтата
нежния глас,
дъждът се обади:

— Ще посвиря и аз,
за да стане наистина весело!

На какъв инструмент
може да свири дъждът?
Дъждът е барабанчик.

Той веднага зачука
по всички прозорци,
по всички стъкла.

Elle réveilla la gouttière,
tapa sur les branches
d'un sapin
et d'un peuplier,
toujours nu et pas éveillé.
Elle frappa sur les flaques
et les trottoirs,
sur les toits des maisons,
et les granges.

Elle transforma en tambour
chaque poncho à son tour.

Le vent siffla sa flûte,
la pluie frappa son tambour.

Ainsi ils firent un duo,
un duo merveilleux,
un duo joyeux.

Des oiseux apparurent
on ne sait d'où.

Les colchiques montrèrent
leurs pétales claires.

Mais le duo ne s'arrêta pas
toute une journée

Събуди капчука,
забарабани по клоните
на една ела,
на една топола —
още сънлива и гола.
Заудря по локвите,
по тротоарите,
по покривите на къщите,
по хамбарите.

Дори всеки срещнат гъждобран
той превърна в барабан.
Вятърът надуваше своята флейта.
Дъждът весело барабанеше.

И се получи дует.
Един хубав дует.
Един весел дует.
Кой знае откъде
пристигнаха птички.
Минзухарите подадоха любопитно
своите руси главички.
А дуетът не спираше —
през целия ден,

et toute une nuit.
Quand l'aube apparut,
tout le monde s'aperçut
que le printemps était venu.
Il feuilletait de ses doigts les arbres
et écoutait le duo,
comme si pour la première fois
il entendait quel bon flûtiste est le vent
et quel batteur est la pluie.

гори през нощта.
Когато се съмна,
всички видяха:
дошла е пролетта.
Тя разлистваше с пръсти дървета
и слушаше дуета,
сякаш чуваше за първи път
какъв чуден флейтист е вятърът,
какъв барабанчик — гъждът.

Анна ФАДИ
15 г., IX клас

С този превод Анна Фади печели първа награда за превод на проза на конкурса "Трансформации 2020".

HISTOIRE BLEUE

Leda Mileva

Le vent du sud se mit à souffler.

Deux graines comprirent qu'elles n'avaient plus besoin d'attendre et laissèrent pousser de fines tiges.

La première plante regarda le ciel et ses petites fleurs devinrent bleues.

La deuxième se tourna vers le soleil et s'orna d'une grande couronne dorée. Puis elle se redressa fièrement dans le pré silencieux :

– Tout ce qui est beau est doré ! dit-elle. Doré est le grain de blé, doré est le soleil qui brille, dorée je suis, même si mon nom est Pissenlit. Et toi, quel est ton nom petite fleur bleue ?

– Je ne sais pas. Personne ne m'a dit...

Une fourmi vint la nuit :

– Il se fait sombre, et ma fourmilière est loin. Puis-je passer la nuit chez vous ?

Le pissenlit doré fit la sourde oreille.

Mais la fleur bleue chuchota :

– Tu es la bienvenue chez moi !

СИНЯ ПРИКАЗКА

Лега Милева

Повя южнякът.

Две цветни семенца разбраха, че няма защо да се чака и пуснаха тънки стебла.

Първото цвете погледна небето и дребните му цветчета станаха сини.

Второто цвете погледна слънцето и реши да си сложи голяма златна корона. После важно застана сред тихата поляна:

– Всичко хубаво е златно! – рече то. – Златно е и житното зрънце, златно е и ясното слънце, златно и аз съм, макар че... името ми е Глухарче. А твоето име какво е, дребно синьо цвете?

– Не знам. Никой не ми е казвал...

Вечерта гойде една мравка:

– Тъмно е вече, а мравунякът ми е галече. Може ли да преспя при вас?

Златното глухарче се направи, че не чува.

Но синьото цвете прошепна:

– При мене ела и добре си дошла!

La fourmi s'endormit sous la fleur bleue. Et chose étrange, elle fit des rêves bleus toute la nuit. Elle rêva qu'elle se baignait dans le ruisseau, et le ruisseau était bleu. Elle rêva qu'elle naviguait sur une feuille bleue le long de la rivière, et la rivière était bleu. Elle rêva qu'elle s'installait dans une fusée et s'envolait vers le ciel, et le ciel était bleu.

Le matin, la fourmi dit qu'elle n'oubliera jamais cette nuit merveilleuse, ces rêves bleus, et qu'elle repasserait certainement.

La fleur sourit :

– Au revoir, Fourmi !

– Au revoir, Myosotis ! (Ne m'oublie pas)

Et ainsi la fleur apprit son nom.

Tout cela n'était pas au goût du pissenlit. Il se tut et devint de plus en plus grand et de plus en plus doré.

Un jour la fourmi revint. Elle demanda alors :

– As-tu perdu ton compagnon ? Où est le grand pissenlit doré ?

– Il n'est pas là, répondit le Myosotis. Il se vantait d'être doré. Mais quelque chose d'incroyable arriva : il blanchit, devint léger et le vent du sud l'emporta. Regarde, sa tige seule est restée à mes côtés – une brindille sèche.

– Je ne te laisserai pas seul ! dit la fourmi. Je vivrai chez toi. Je travaillerai le jour, mais tous les matins, au réveil, je te raconterai mes rêves bleus tels des petits contes bleus. Le veux-tu ?

– Comment ne le voudrai-je pas ?

Et le Myosotis bleu caressa de ses feuilles son amie la fourmi intelligente.

Мравката заспа под синьото цвете. И чудно! Цяла нощ сънува сини сънища. Сънува, че се къпе в потока – и потокът бе син. Сънува, че плува върху син листец по реката дълбока – и реката бе синя. Сънува, че седна в синя ракета и литна към небето – и небето бе синьо.

Сутринта мравката каза, че никога няма да забрави тази чудна нощ, тези сънища сини и непременно пак ще намине.

Цветето се усмихна:

– Довижгане, Мравке!

– Довижгане, Незабравке!

И цветето научи своето име.

За глухарчето всичко това не беше приятно. То мълчеше и ставаше все по-голямо и все по-златно.

Един ден мравката отново дойде. И веднага попита:

– Нямаш ли вече другарче? Къде е голямото златно глухарче?

– Няма го – отвърна Незабравката. – То се надуваше, че е златно. Но се случи нещо невероятно: глухарчето побеля, стана леко и южнякът го издуха!... Виж, стеблото му само остана до моето рамо – една клечица суха...

– Няма да те оставя самичка! – каза мравката. – Ще живея при тебе. Денем ще се трудя, но всяка сутрин, щом се събудя, ще ти разказвам моите сини сънища като малки сини приказки. Искаш ли?

– Как да не искам!

И синята незабравка погали с листенца своята приятелка – умната мравка.

Емма ИВАНОВ

16 з., IX клас

HISTOIRE BLEUE

Leda Mileva

Le vent du sud souffla.

Deux petits grains comprirent, qu'il n'y a plus rien à attendre et lâchèrent leurs racines.

La première fleur contempla le ciel et ses bourgeons devinrent bleus.

La deuxième fleur regarda le soleil et décida de porter une couronne dorée. Puis s'assit plus sérieusement au milieu du pré calme.

— Toute belle chose est dorée! — dit-elle. Dorée est le grain et le soleil clair, dorée suis je aussi, malgré que mon nom soit Pissenlit. Et quel est le tien, comment t'appelles-tu?

— Je ne sais pas. Personne ne me l'a dit...

Le soir vint une fourmi :

— Il fait déjà sombre et ma fourmilière est encore loin. Pourrais-je dormir chez vous?

Le pissenlit doré fit le sourd.

Mais le bleuet répondit:

— Tu es la bienvenue chez moi.

La fourmi s'endormit sous le bleuet. Et voilà que toute la nuit elle rêva bleu.

СИНЯ ПРИКАЗКА

Лега Милева

Повя южнякът.

Две цветни семенца разбраха, че няма защо да се чака и пузнаха тънки стебла.

Първото цвете погледна небето и дребните му цветчета станаха сини.

Второто цвете погледна слънцето и реши да си сложи голяма златна корона. После важно застана сред тихата поляна:

– Всичко хубаво е златно! – рече то. – Златно е и житното зрънце, златно е и ясното слънце, златно и аз съм, макар че... името ми е Глухарче. А твоето име какво е, дребно синьо цвете?

– Не знам. Никой не ми е казвал...

Вечерта дойде една мравка:

– Тъмно е вече, а мравунякът ми е далече. Може ли да преспя при вас?

Златното глухарче се направи, че не чува.

Но синьото цвете прошепна:

– При мене ела и добре си дошла!

Мравката заспа под синьото цвете. И чудно! Цяла нощ сънува сини сънища. Сънува, че се къпе в потока – и потокът бе син. Сънува, че плува

Elle rêva qu'elle se baignait dans le fleuve- celui-ci étant bleu. Rêvassa qu'elle nageait sur une feuille dans le fleuve profond- et celle- ci étant bleu. Ainsi qu'elle se trouvait dans un vaisseau et s'envola vers le ciel- celui-ci étant également bleu.

Le lendemain matin la fourmi dit, qu'elle ne va jamais oublier cette splendide nuit, ces rêves bleus et qu'elle reviendra. La fleur sourit :

– Au revoir fourmi!

– Au revoir Inoubliable!

Et la fleur apprit son nom. Pour le pissenlit tout cela n'était agréable. Il se taisait et devint de plus en plus grand et de plus en plus dorée.

Un jour la fourmi revint et demande immédiatement.

– N'as-tu pas déjà un copain ? Où est le grand pissenlit?

– Il n'est pas là, répondit l'inoubliable. Il se vantait qu'il était doré. Mais il s'est passé quelque chose d'incroyable : le pissenlit pâlit, il est devenu léger et le gamin l'a soufflé!

Regarde, seule sa tige est restée à côté de mon épaule- une branche sèche...

– Je ne vais pas te laisser seule ! – dit la fourmi. Je vais habiter chez toi.

Tous les jours je ferais des efforts pour faire le trajet, mais chaque matin, dès que je me réveillerais, je te raconterais mes rêves bleus, comme des petites histoires bleues. Veux-tu ?

– Comment est-ce que je pourrais dire non!

Et l'Inoubliable bleu caressa avec ses pétales son amie, l'intelligente fourmi.

Върху син листец по реката дълбока – и реката бе синя. Сънува, че седна в синя ракета и литна към небето – и небето бе синьо.

Сутринта мравката каза, че никога няма да забрави тази чудна нощ, тези сънища сини и непременно пак ще намине.

Цветето се усмихна:

– Довижгане, Мравке!

– Довижгане, Незабравке!

И цветето научи своето име.

За глухарчето всичко това не беше приятно. То мълчеше и ставаше все по-голямо и все по-златно.

Един ден мравката отново дойде. И веднага попита:

– Нямаш ли вече другарче? Къде е голямото златно глухарче?

– Няма го – отвърна Незабравката. – То се надуваше, че е златно.

Но се случи нещо невероятно: глухарчето побеля, стана леко и южнякът го издуха!... Виж, стеблото му само остана до моето рамо – една клечица суха...

– Няма да те оставя самичка! – каза мравката. – Ще живея при тебе.

Денем ще се трудя, но всяка сутрин, щом се събудя, ще ти разказвам моите сини сънища като малки сини приказки. Искаш ли?

– Как да не искам!

И синята незабравка погали с листенца своята приятелка – умната мравка.

Елена ШАЛ
16 г., X клас

С този превод Елена Шал печели втора награда за превод на поезия на конкурса "Трансформации 2020".

DUO
Leda Mileva

Savez-vous
quel musicien est le vent ?
Il ne joue pas dans les salles de concert,
ni au théâtre,
mais dans les champs,
dans les forêts,
dans les petites ruelles,
les vastes places.
Il aime s'amuser :
tantôt ils sortit un violon,
tantôt une cornemuse perçante,
tantôt une grande contrebasse
à la voix foudroyante.
Mais ce matin le vent décida :
! Je vais jouer de la flûte,

ДУЕТ
Леда Милева

Знаете ли
какъв музикант е вятъра?
Той не свири в концертната зала,
нито в театъра,
а по нивите,
в горите,
по малки улички,
по широки площади.
Той обича шегите:
ту цигулка извади,
ту писана гайда,
ту голям контрабас
с гръмотевичен глас.
Но тази сутрин вятърът реши:
— Ще посвиря на флейта,

une flûte argentée, fine. !
Et il entama un air de cloche.
En entendant de la flûte
la douce voix,
la pluie se montra :
! Je vais jouer moi aussi
pour égayer la mélodie !
De quel instrument
la pluie peut-elle bien jouer ?
La pluie est un tambour.
Elle tomba aussitôt
sur toutes les fenêtres
et sur toutes les vitres.
Réveillant les capuches,
elle frappa sur les branches
des sapins,
des peupliers, !
encore dormants et pauvres
Elle s'abat sur les flaques,
les trottoirs,
sur les toits des maisons,
et les granges.
Jusqu'à chaque parapluie rencontré
en tambour se vit transformé.

флейта сребърна, тънка. —
И подхвана мелодия звънка.
Щом чу на флейтата
нежния глас,
гъждът се обади:
— Ще посвиря и аз,
за да стане наистина весело!
На какъв инструмент
може да свири гъждът?
Дъждът е барабанчик.
Той веднага зачука
по всички прозорци,
по всички стъкла.
Събуди капчука,
забарабани по клоните
на една ела,
на една топола —
още сънлива и гола.
Заудря по локвите,
по тротоарите,
по покривите на къщите,
по хамбарите.
Дори всеки срещнат гъждобран
той превърна в барабан.

Le vent dans sa flûte sifflait.
La pluie comme une batterie battait.
Et ce fut un duo.
Un superbe duo.
Un duo radieux.
Personne ne vit
arriver les oiseaux.
Les crocus sortirent curieusement
leurs blondes têtes.
Et le duo ne cessait !
durant le jour entier
durant même la nuit.
Au lever du soleil
tous se rendirent compte
c'est le printemps qui a fait sa venue.
Il caressait des doigts la cime des arbres
et écoutait le duo,
comme s'il entendait pour la première fois
quel curieux flûtiste fait le vent,
et quel tambour ! la pluie !

Вятърът надуваше своята флейта.

Дъждът весело барабанеше.

И се получи гует.

Един хубав гует.

Един весел гует.

Кой знае откъде

пристигнаха птички.

Минзухарите погадоха любопитно

своите руси главички.

А гуетът не спираше —

през целия ден,

дори през нощта.

Когато се съмна,

всички видяха:

дошла е пролетта.

Тя разлистваше с пръсти дървета

и слушаше гуета,

сякаш чуваше за първи път

какъв чуден флейтист е вятърът,

какъв барабанчик — дъждът.

Александър СОЛОВЕЙЧИК

13 г., VIII клас

С този превод Александър Соловейчик печели втора награда за превод на поезия на конкурса "Трансформации: 2022".

L'ÉTÉ S'EST ÉCOULÉ

Petya Dubarova

L'Été s'est écoulé comme un doux ruissellement.
Je suis ivre tellement, je m'en suis rassasié,
Une trace blanche, comme les pas d'un chat marchant lentement,
fredonnent encore sa chanson pourprée.
Mes pensées le suivent autour de la Terre.
Peut-être n'arriverai-je pas à les faire revenir chez leur père.
Le malheureux automne pleure entre mes mains,
me prie de la prendre dans mes bras une fois au moins.
Mais je ne peux, à l'été j'ai prêté serment,
je l'attendrai, ne l'oublierai pas, je lui resterai fidèle.
Il viendra avec ses tresses de pluies ardentes,
et me brûlera de son souffle frêle.

ЛЯТОТО ИЗТЕЧЕ

Петя Дубарова

Лятото изтече като пееща вода.
Тежко ми е — колко много, много пих от нея.
Бели стъпки, нежни като котешка следа,
още за червената му песен неят.
Мислите ми тръгнаха след него по света.
Може би не ще успея вече да ги върна.
В гланите ми плаче невидяна есента,
моли ме поне веднъж да я презърна.
Но не мога — аз на лятото обрекла се веднъж
ще го чакам, ще го помня, ще му бъда вярна.
То ще дойде пак с коси от топъл дъжд,
пак дъхът му цветен ще ме парне.

Виктор ШАЛ

17 г., XI клас

С този превод Виктор Шал печели втора награда за превод на поезия в конкурса "Трансформации: 2022".

JOUR D'ÉTÉ
Elissaveta Bagryana

Le jour est long, silencieux, inépuisable —
Comme, logé dans mon coeur, mon amour envers toi,
Comme le champ aux horizons, interminable.
Bien loin du monde et de tous les tracas,
Seule, je suis alors un bois, sur lequel il a plu
Et un lac brillant, une fois le jour venu.
L'âme, emplie de miel et d'arômes profus,
Comme au soir, une abeille qui revient assouvie
Et chaque plante et fleur lui sont connues.
Durant la journée, le doux logis,
Endormi dans le filet de la brume d'été,
L'une après l'autre laisse les fenêtres entrebâillées
Et il respire cet insaisissable parfum,
De fraises, de thym et d'herbe sèche,
Pour lequel nous fondons dans le monde urbain.
Et moi, je sens l'anneau vivant
De tout l'amour du monde, qui nous enlace
Au-delà de tout mensonge ou angoisse.

ЛЕТЕН ДЕН

Елисавета Багряна

Денят е дълъг, тих, неизчерпаем —
като в сърцето ми към тебе обичта,
като полето, чезнещо в безкрая.
Далеч от грижите и от света,
сама съм сякаш лес, над който е валяло,
и езеро, през утрин засияло.
Душата, пълна с мед и аромат,
като пчела се вечер упоена връща
и всеки храст и цвят ѝ е познат.
А през деня притихналата къща,
заспала в мрежата на лятната омара,
един след друг прозорците разтваря
и диша този лъх неуловим
на ягоди, на мащерка и на сено,
за който в граговете се топим.
И аз усещам живота звено
на обичта в света, обгърнало ни двама
над всякаква тревога и измама.

Александър СОЛОВЕЙЧИК

14 г., IX клас

С този превод Александър Соловейчик печели трета награда за превод на поезия в конкурса "Трансформации: 2022".

JOURNÉE ESTIVALE
Elissaveta Bagryana

La journée est longue, calme, éternelle –
tel l’amour dans mon coeur pour toi,
tels les champs, disparaissant dans l’infini interminable.
Loin des fardeaux du monde,
seule, comme une forêt, sur laquelle se sont précipitées des eaux,
et un lac, scintillant à l’aube.
L’âme, débordante de miel et de fragrance,
telle une abeille enivrée rentrant le soir au soleil couchant
et qui reconnaît chaque bosquet, chaque pigment.
Pendant la journée la sereine maisonnette,
assoupie dans les filets de la brume d’été,
une par une, ouvre les fenêtres
et hume cette brise insaisissable
aux arômes de fraise, de thym et de grains,
pour lesquels dans les villes tous se noient.
Je me sens plein de vie
de l’amour dans le monde qui tous les deux nous lie
plus fort que toute peur et escroquerie.

ЛЕТЕН ДЕН

Елисавета Багряна

Денят е дълъг, тих, неизчерпаем —
като в сърцето ми към тебе обичта,
като полето, чезнещо в безкрая.
Далеч от грижите и от света,
сама съм сякаш лес, над който е валяло,
и езеро, през утрин засияло.
Душата, пълна с мед и аромат,
като пчела се вечер упоена връща
и всеки храст и цвят ѝ е познат.
А през деня притихналата къща,
заспала в мрежата на лятната омара,
един след друг прозорците разтваря
и диша този лъх неуловим
на ягоди, на мащерка и на сено,
за който в градовете се топим.
И аз усещам живота звено
на обичта в света, обгърнало ни двама
над всякаква тревога и измама.

Алис ШАЛ

V клас

С този превод Алис Шал печели втора награда за превод на поезия в конкурса "Трансформации: 2023".

MOINEAU ET ROSSIGNOL

Assen Bossev

Sur un petit arbre fleuri,
Rossignole et moineau et sont atterris.
Je demande à un ami
" Et bien, lequel des deux est rossignol,
Trouve-nous le moineau aussi ! "
" Je sais, c'est sûr, oui ", me dit mon ami,
" Le moineau est près du rossignol, ici ! "

ВРАБЧЕ И СЛАВЕЙ
Асен Босев

На разцъфнало гръвче
кацват славей и врабче.
Питам аз едно момче:
— Е, кое от тях е славей
и кое врабче, внимавай!
— Зная — казва ми момчето, —
славеят е до врабчето!

Маглен ГЕОРГИЕВА

13 г., VII клас

С този превод Маглен Георгиева печели втора награда за превод на поезия на конкурса "Трансформации: 2023".

LA MER

Petya Dubarova

La mer se recouvre de dentelles légères
Elles paraissent grises et blanches sur la mer.
Et les algues... si gracieuses
Semblent être de jolies danseuses.
Les poissons rouges, dorés et roses,
Nagent, dansent,... ils sont grandioses.
Ils sautent majestueusement, sans peur,
Dans l'eau bleutée froide, ils font ça durant des heures.
Dans ces eaux lointaines flottent légèrement,
Les méduses belles, y restent calmement.
Enroulées autour d'un corps délicatement,
Elles sont habillées avec des draps transparents.

МОРЕТО

Петя Дубарова

Морето се обвива с прелестни дантели.
Ах, какви са нежни и сребристо бели!
А пък водорасли... Колко са красиви!
Леко потреперват — балерини живи!
Колко са щастливи, весело се плъзгат
рибките червени, розови и златни!
Как безгрижно, волно, пъргаво се гмуркат
във водите сини, хладни, благодатни.
Там щастливо, плавно, мълчаливо плуват
чудни хубавици — белите медузи.
И трептящо тяло сякаш са обвили
със красиво було и прозрачни блузи.

Батист ФИШЕР ДОМУСЧИЕВ

11 г., VI клас

Превод от български език на френски език за изданието на конкурса "Трансформации: 2024" – "Чешма" от Стоян Русев.

FONTAINE

Stoyan Roussev

Il y avait une fontaine au bord de la large route. De l'eau propre et claire coulait continuellement. Tous les passants s'arrêtaient auprès d'elle pour se laver et boire. La fontaine en avait assez de voir les différents voyageurs se laver à la fois les visages, et les pieds. Et elle commença à les choisir – pour l'un, elle ouvra l'eau, pour un autre arrêta son eau. Et un jour, elle décida de s'arrêter pendant un mois entier – pour ne laisser personne avoir de l'eau. L'eau en elle murmura que ce n'était pas bien, mais elle n'écouta pas. Elle a fait ce qu'elle avait décidé : elle ne donna plus une goutte d'eau à personne pendant un mois entier. Mais voici ce qui s'est passé.

Un mois s'écoula, la fontaine demanda à couler à nouveau, mais pas une goutte d'eau ne coula. L'eau avait trouvé un autre passage et commença à jaillir ailleurs, loin de la fontaine. La malheureuse fontaine a trop prétentieuse mais aucune eau ne coula.

La belle fontaine s'est tarie.

ЧЕШМА

Стоян Русев (Дядо Благо)

Край широкото шосе имало чешма. От нея текла непрекъснато чиста, бистра вода. Всички пътници се отбивали при нея да се мият и да пият. На чешмата дотегнало да гледа различни пътници как мият ту лицата си, ту краката си. И захванала да ги подбира – на един пускала вода, за друг спирала водата си. А един ден решила да спре за цял месец – на никого да не пусне вода. Водата отвътре ѝ подшепвала, че това не е хубаво, но тя не слушала. Направила, както си решила: цял месец на никого капка вода не дала.

Но ето какво станало.

Изминал месецът, чешмата поискала да потече отново, но ни капчица вода не капнала. Водата си била намерила друг изход и почнала да извира на друго място, далече от чешмата. Много се надувала нещастната чешма, но вода не потекла.

Хубавата чешма запустяла.

Габриел ФИШЕР ДОМУСЧИЕВ

13 г., VIII клас

*Превод от български език на френски език за изданието на конкурса
"Трансформации: 2024" – "Ничие момиче" от Михаела Илиева.*

LA FILLE DE PERSONNE

Mihaela Ilieva

L'endroit où vivent les enfants comme elle, n'est ni une maison, car ce n'est aucune maison, ni un orphelinat, car on n'y donne aucun sirop, même aucun sucre, parce que les tantes le cachent pour leurs enfants. C'est ainsi que pensait Mimi âgée de 7 ans, et quand ils l'ont adoptée, était ravie d'avoir maintenant une maison, et même qu'on lui donnera peut-être du chocolat. Mais sa nouvelle mère ne lui autorisait pas à manger du sucre, pour qu'elle ne grossisse pas, et son nouveau père contrôlait sévèrement le menu et lui autorisait seulement de la nourriture qui est nécessaire pour un sportif, des vitamines et des minéraux. Mais au bout d'un an Mimi n'avait plus de maison, car ses parents ont divorcé et elle a commencé à vivre dans deux maisons. En alternance.

Chaque vendredi Mimi allait de nouveau dans les toilettes de l'école, où elle détachait ses longues nattes, et ses rubans roses qu'elle rangeait soigneusement dans sa trousse. Après elle enlevait sa robe, la pliait et la rangeait dans un sachet noir en plastique, qu'elle enfonçait au fond de son sac. Elle attachait ses cheveux blonds en queue de cheval et s'habillait en tenues de sport. Puis, Mimi courait rapidement vers son père qui l'attendait devant l'école, et lui, regardait avec reproche ses chaussures roses, qu'elle oubliait tout le temps de changer avec

НИЧИЕ МОМИЧЕ

Михаела Илиева

Мястото, където живеят децата като нея, не е нито дом, защото никакъв дом нее, нито сиропиталище, защото изобщо не ти дават сироп, даже никакво сладко не тигават, понеже лелките го прибират за своите си деца. Така мислеше седемгодишната Мими, а когато я осиновиха, се зарадва, че вече ще има и дом, а даже и шоколад може би ще ѝ дават. Но новата ѝ майка не ѝ позволяваше да яде сладко, за да не надебелее, а новият ѝ татко строго контролираше менюто ѝ и позволяваше само храни, които съдържат необходимите за един спортист витамини и минерали. Само след година Мими вече нямаше дом, защото родителите ѝ се разведоха и тя заживя в две къщи. На смени.

Всеки петък Мими отиваше в училищната тоалетна, където разплиташе дългите си плитки, а розовите панделки прилежно прибираше в несесера си. После събличаше роклята, сгъваше я и я пъхаше в черна найлонова торбичка, която набутваше на дъното на раницата си. Стягаше русите си коси в конска опашка и обличаше спортния екип. После Мими изтичваше бързо към баща си, който я чакаше пред училище, а той с укор гледаше розовите ѝ обувки, които тя винаги забравяше да замени

ses baskets. Cette fille ne retient donc rien !

Chaque mardi Mimi était de nouveau dans les toilettes de l'école, elle enlevait sa tenue de sport et la rangeait dans le sac noir, enfilait sa robe à fleurs et courait vers sa mère, qui l'attendait devant l'école. Sa mère regardait avec un air de reproche les nattes déformées et volantes de Mimi. Cette fille n'a jamais rien appris !

De vendredi à lundi Mimi était la fille virile de son papa, et de mardi à jeudi – la petite dame à sa mère. Elle allait à des entraînements de basket-ball et des cours de piano.

Elle prenait ses deux rôles au sérieux et rêvait d'un chien, parce qu'elle avait entendu à la télévision, que celui qui n'a pas de famille doit adopter un chien et qu'il devient sa famille.

Elle s'imaginait comment elle jouera avec le chien, comment elle sera contente. S'il est grand, elle peut aussi monter sur son dos, et s'il est petit elle le ramènera à l'école dans son sac. Le soir il dormira à ses pieds, elle le promènera tous les jours.

Un jour, la classe de Mimi a visité le refuge local des chiens. La fille a découvert avec surprise que là-bas il y a aussi des bébés, et des plus vieux, qui reçoivent rarement des gourmandises et des soins spéciaux, et l'endroit, où ils vivent, n'est ni une maison, ni un orphelinat. Les bénévoles lui ont raconté que les gens préféraient les chiens de races pures, mais il leur arrivait de les rendre eux aussi peu après de les avoir adoptés.

Trois ans plus tard, Mimi déclare à ses parents que maintenant elle est assez grande et qu'elle ira seule aux entraînements de basket-ball et aux cours de piano.

Et les chiens du refuge ne se doutaient même pas, que chaque mardi et vendredi ils auront une famille.

с кецовете. Така и незапомни това момиче!

Всеки вторник Мими пак беше в училищната тоалетна, събличаше спортния екип и го прибираше в черната торбичка, обличаше роклята на цветя и хукваше към майка си, която я чакаше пред училище. Майка ѝ пък гледаше осъдително небрежно сплетените, неоформени и стърчащи плитки на Мими. Така и не се научи това момиче!

От петък до понеделник Мими беше мъжкото момиче на баща си, а от вторник тък – малката дама на майка си. Ходеше на баскетбол и на уроци по пиано.

Стриктно изпълняваше двете си роли и мечтаеше за куче, защото беше чула по телевизията, че който няма семейство, трябва си вземе куче и то да му стане семейство.

Представяше си как ще си играе с кучето, ще му се радва, ако е голямо, може и да го язди, а ако е малко – да си го носи на училище в раницата. Вечер то ще спи в краката ѝ, ще го разхожда всеки ден.

Веднъж класът на Мими посети местния приют за кучета. Момичето с изненада установи, че там има и бебета, и няколкогодишни, които рядко получават лакомство или по-специална грижа, а и мястото, на което живеят, не е нито дом, нито сиропиталище. Доброволците ѝ разказаха, че хората предпочитали породистите кучета, но се случвало и тях да върнат малко след като са ги осиновили.

След три години Мими заяви на родителите си, че вече е достатъчно голяма и ще ходи сама на тренировки по баскетбол и на уроци по пиано.

А кучетата от приюта дори не подозираха, че всеки вторник и петък ще си имат семейство.

(Из "Рентгенова снимка на свободата" (ИК Жанет –45, 2023)

ЛЕГЕНДИ

Включените тук преводи са подготвени за изданието "Легенди за български царе, войводи и герои" на фондация "Детето и фолклора" и Държавната агенция за българите в чужбина.

Петър ГИДИКОВ

15 г., IX клас

LA FONDATION DE LA VILLE DE SOFIA

On raconte que la ville de Sofia était fondée par la fille de Justinien II qui s'appelait elle-même Sofia. Longtemps elle gardait le lit, malade, et aucun remède ne pouvait la guérir. Les médecins lui avaient conseillé de trouver un endroit où l'air est pur et l'eau – pleine de vertus.

Tout y était à Sofia...Après sa guérison, Sofia avait décidé de rendre hommage à l'endroit qui l'avait sauvée. Elle avait fait bâtir une ville, ensuite une église ; et elle l'avait nommée de son propre nom.

On raconte aussi qu'un jour, persécutée par son frère, elle avait voulu se cacher dans l'église. Au moment où son frère la rattrapait en brandissant son couteau pour la tuer, elle disparut brusquement entre les portes... C'est pour cette raison qu'on s'est mis à la vénérer comme une sainte que Dieu avait décidé de sauver, et de l'emmener au paradis céleste pour la gratifier de sa vie noble et vertueuse.

2015 г.

ОСНОВАВАНЕТО НА ГРАД СОФИЯ

Разказват, че София е била основана от дъщерята на цар Юстиниан II, която също се наричала София. Тя лежала дълго време болна и с нищо не могли да я излекуват. По съветите на лекарите трябвало да иде на място с изключително здрав въздух и добра вода.

В София намерила и двете. Като оздравяла, София решила да се отблагодари на изцелителното място. Съградила град, а сетне и черква и ги нарекла на името си.

За нея разказват, как гонена от брат си, поускала да се скрие в черквата. Когато брат ѝ вече я стигнал при черковните врати и замахнал с ножа си да я убие, тя в миг изчезнала между вратите. Затова я имали за светица, която Господ спасил и взел при себе си на небето, заради скромния ѝ и благочестив живот.

Ясен КРЪСТЕВ

14 г., VII клас

LA SAGESSE DU KHAN KOUBRAT

A l'époque, les Bulgares avaient un grand et puissant état à la tête duquel était le célèbre khan Koubrat. Il avait cinq fils qui brillaient de par leur intelligence, force et bravoure. ... Le khan en était très fier mais il se souciait de leur sort après sa mort. Cette inquiétude le tourmentait sans cesse car il savait bien à quel point le pouvoir pouvait paraître séduisant et combien d'hostilités il pouvait provoquer.

Il craignait que cela ne les sépare et ne les affaiblisse en les laissant seuls sur leur chemin. Cette pensée angoissante torturait son esprit.

Dès qu'il sentit que sa dernière heure allait sonner, et qu'il devait rejoindre ses aïeux, il fit appeler ses fils puis ordonna qu'on lui apporte un faisceau de branches bien ficelé...

Les cinq braves jeunes hommes vinrent au chevet de leur père et se mirent à écouter attentivement sa dernière volonté. Il leur dit :

– Je vous ai réunis ici pour mesurer la force et le bon sens de chacun d'entre vous. Voyez-vous bien ce faisceau de branches ? Qui d'entre vous se sent capable de s'en saisir et de le briser ?

Les trois frères se sont regardés ; la tâche leur paraissait trop facile ! L'aîné tenta en premier sa chance.

Il souleva le faisceau avec une grande aisance ; le prît des deux côtés le

МЪДРОСТТА НА ХАН КУБРАТ

В старата си родина българите имали силна и голяма държава. Начело на нея стоял великият хан Кубрат. Той имал петима сина , първи в ханството му по ум, сила и юначество. Рагвал се ханът на своите синове, гордеел се с тях, но мисълта за съдбата им след неговата смърт не го оставяла намира. Добре знаел колко изкусителна може да бъде властта и колко раздори може да предизвика тя.

Страхувал се, че тя може да раздели синовете му, да отслаби силата им, да ги изпрати сами по пътищата на света. Тази мисъл го измъчвала много.

Когато усетил, че приближава последният му час, хан Кубрат заповядал да извикат синовете му и да му донесат един сноп пръчки, завързани с лико.

Събрали се петимата юнаци около леглото на баща си и зачакали да чуят последната му воля. А той рекъл:

– Извиках ви да видя силата и мъдростта на всеки от вас. Виждате ли този сноп пръчки? Кой от вас ще го вдигне и счупи?

Петимата братя се спогледали. Задачата им изглеждала твърде лесна.

Пристъпил най-големият му син, вдигнал снопа с лекота, хванал го от двата му края и го огънал като лък.

Пръчките само изскърцали и се превили, но останали цели и невредими.

courba comme un arc, suite à quoi les branches n'ont fait que craquer légèrement mais restèrent intactes...Le grand frère se sentit couvert de honte et impuissant.

Ensuite il tendit le faisceau au deuxième fils. Lui, non plus ne réussit point. Personne, d'ailleurs ; d'entre eux ne put briser ne serait-ce qu'une seule branche...

Alors ils se rendirent de nouveau au chevet de leur père mais ils ne virent point de déception dans son regard. Le khan, mourant, se leva tant bien que mal, et leur donna sa dernière leçon :

Il prit le faisceau, et au lieu d'essayer de le briser, il enleva la ficelle qui tenait les branches ensemble et elles se sont éparpillées par terre dans ses pieds !

Il brisait les branches les unes après les autres, et ceci sans aucun effort, et les jetait par terre, devant les regards abasourdis de ses fils. Ensuite il leur dit :

– Voilà, mes fils, regardez, tant que vous restez ensemble, comme ce faisceau de branches, même le plus terrible des adversaires ne pourrait jamais vous vaincre !

Mais, si un jour vous vous séparez, alors vous deviendrez une proie facile et vos terres seront conquises ! Ne vous éloignez jamais, restez donc ensemble, et vous ne serez jamais esclaves, et notre patrie prospèrera à travers les siècles !

Ceci était la sagesse que le khan légua à ses enfants. Leurs descendants et toutes les générations suivantes gardèrent le souvenir de cette leçon jusqu'aujourd'hui, même si ces sages conseils n'ont pas été toujours suivis...

Засрамил се момъкът, но нищо не можел да стори, колкото и да напяргал сили.

Погал снопа с пръчки на втория син. И той не успял. След него и третият, и четвъртият, и петият. Никой от петимата юнаци не успял да счупи дори само една от пръчките в снопа.

Върнали се до леглото засрамени, но в погледа на баща им нямало укор. Повдигнал се хан Кубрат и станал. Взел снопа, но не се опитал да го пречупи, а само отвързал ликото и пръчките се разпилели в краката му. Вече не трябвала никаква сила. Чупел пръчките една по една и ги хвърлял настрани пред учудените погледи на синовете си.

Тогава им казал:

– Ето какво, синове мои. Докато сте заедно като този сноп пръчки и най-силният враг не може да ви победи. Разделите ли се, ще бъдете прекършени един по един и врагът ще завладее земите ви. Не се делете един от друг и живеете заедно, за да не бъдете роби никому и българската държава да пребъде във вековете.

Това бил заветът на великия хан към своите наследници. Помнят го и до днес техните потомци по българските земи, макар че не винаги го спазват.

ГАТАНКИ

Нино ТУСЕН

IV клас

L'écho

Il vit sans corps,
parle sans langue,
personne ne le voit, mais chacun l'écoute.

Une rivière

Elle a la tête dans les montagnes des Balkans,
les pieds dans la mer.

La neige

Plus tu la sèche, plus c'est mouillé.
Elle tombe du ciel, dort au sol,
et fond dans les mains.

Ехото

Живее без тяло,
говори без език,
никой не го вижда, а всеки го слуша.

Река

Главата му в Балкана,
пък краката му в морето.

Сняг

Колкото го сушиш, по-мокро става.
От небето пада, на земята спи,
в ръцете се топи.

Комикси

Юнак и орел, Батист Фишер Домусчиев 11 г.

Кристиан ГИДИКОВ, <i>Освобождението на България</i>	231
Александър СОЛОВЕЙЧИК, <i>Размисли за Мира и Войната</i>	235
Даниел СОЛОВЕЙЧИК, <i>Историята на Фин и Мин</i>	236

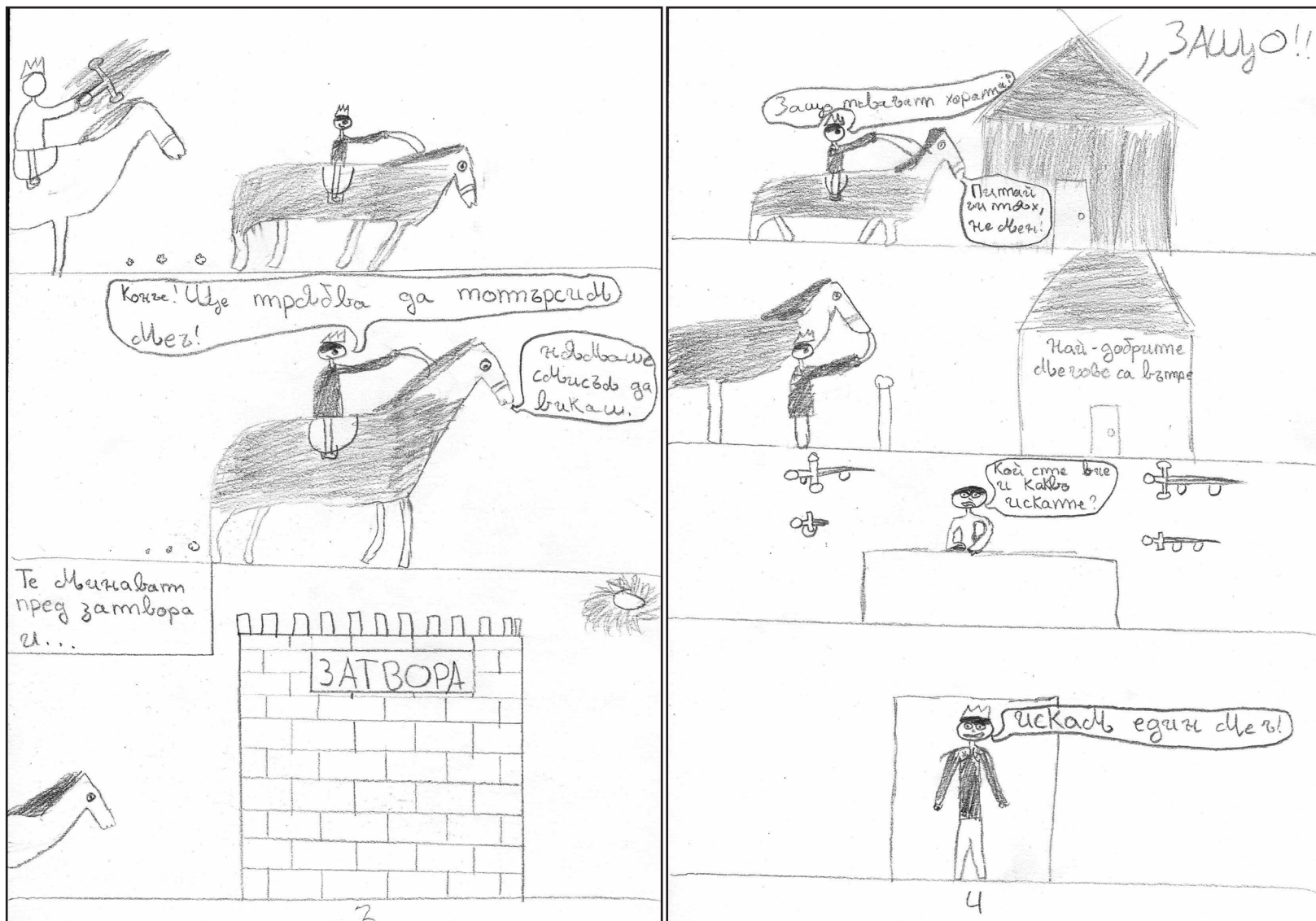
Кристиан ГИДИКОВ

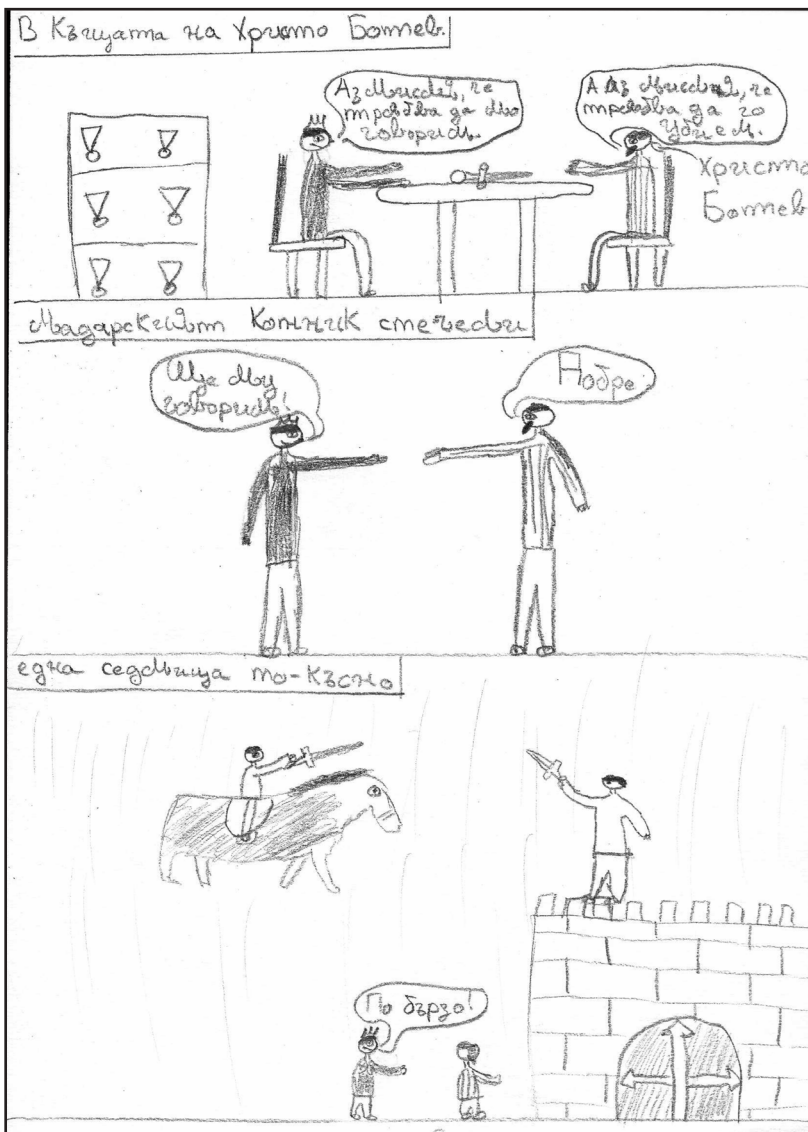
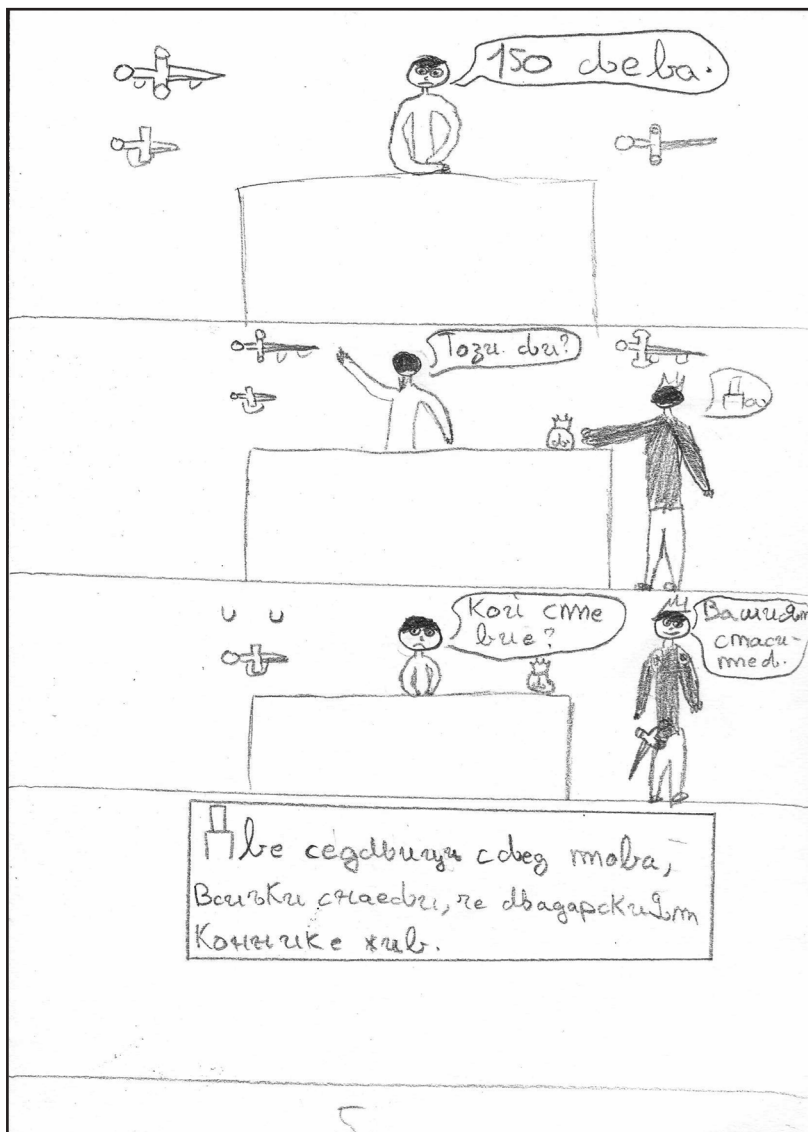
11 г., V клас

ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ

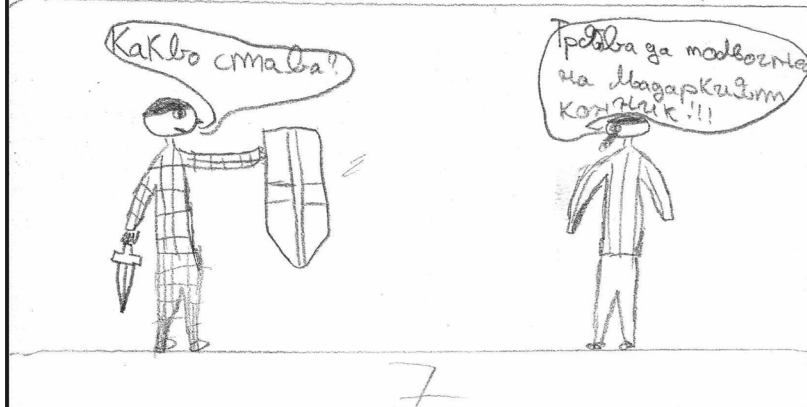
С този комикс Кристиан Гидиков спечели специалната награда на журито на литературния конкурс "Стефан Гечев", организиран от Държавната агенция за българите в чужбина през 2013 г.

При подвoзвeщитe Вoйничуци...

свeгoдeдa, щo дoвoдeтe Вoйничуци
дeтe cвoдoжнa и Мaдaркeцкитe
Кoнник стaтaт тaк стaтмyв.

Александър СОЛОВЕЙЧИК

14 г., IX клас

Александър Соловейчик получи трета награда за есе на конкурса "Стефан Гечев", организиран от Изпълнителната агенция за българите в чужбина през 2023 г.

РАЗМИСЛИ ЗА МИРА И ВОЙНАТА

Днес, когато пиша тези разсъждения за мира и за войната, се навършва една година от агресията на Русия в Украйна.

Войната е страшна, защото взема много човешки животи, откъсва хората от ежедневието им, разрушава домове, училища, детски градини, заводи и фабрики. След нея има болести, омраза, тъга, гняв, глад. Разделя семействата, кара хората да живеят мизерен и тежък живот, да се страхуват и да се крият в бункери. Тя отнема надеждата за щастливо бъдеще. Войната не решава проблемите, а създава нови.

Според мен, свят без конфликти е утопия, но свят без война е напълно възможен.

И най-лошият мир е по-добър от войната, казват хората. Ние, българите, имаме горчив опит от участието ни във войните и въпреки многобройните жертви и пролята кръв, не сме решили националния си въпрос. Загубили сме територии, плащали сме репарации в резултат на несправедливи мирни договори. Във войната човешкият живот губи своята стойност.

Затова, ние младите хора, трябва да се борим за мир, за справедливост, срещу превъоръжаването с нови и по-страшни оръжия, които могат да въведат човечеството в трета световна война. Но тя ще унищожи целия свят и ние не трябва да го допуснем!

2023 г.

Даниел СОЛОВЕЙЧИК

10 г., V клас

ИСТОРИЯТА НА ФИН И МИН

Комиксът на Даниел Соловейчик бе отличен със специалната награда на журито на литературния конкурс "Стефан Гечев", организиран от Изпълнителната агенция за българите в чужбина през 2023 г.

Предимно
судите в
лицето
дан се
голям
Луи.

Днес сега живея във Фли
с радостите си и
на 8 години.

Да учат

Войните от Мюн
престигат

5

Три изречения като
пубо идиот и два много
приятни и в двете пи
мана.

Возвращение много
приятно.

Качко
смайло
Занорба война
много збета мелема.

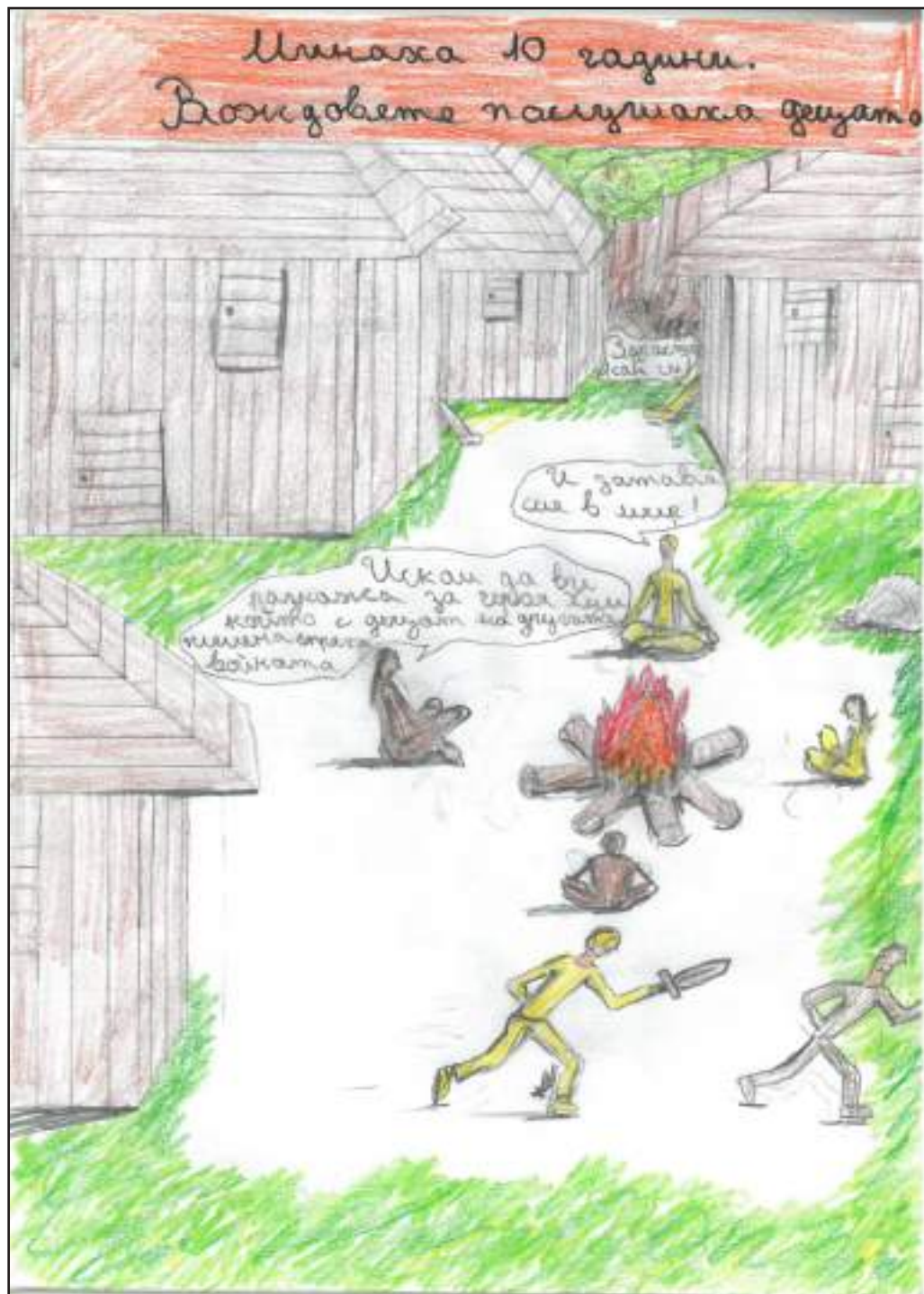
4

Катиге го
и изобав!

6

Рекламу

Мома с рози, Батист Фишер Домусчиев 10 г.

Милена ГЕЛИ, <i>Няколко причини да посетите България!</i>	243
Маглен ГЕОРГИЕВА, <i>Магически нож</i>	244
Колин ДЮМА, <i>Сешоарно колело</i>	245
Християн ХРИСТОВ, <i>Летящо легло</i>	246
Златко МИХОВ, <i>Слънчева лампа</i>	246
Еми ДЮМА, <i>Лаеща бариера</i>	247
Кристиян ТОМОВ, <i>Стол XXL</i>	248

Милена ГЕЛИ

VIII клас

НЯКОЛКО ПРИЧИНИ ДА ПОСЕТИТЕ БЪЛГАРИЯ!

Защо да посетите България? На този въпрос първо ще отговоря – заради морските курорти на Черно море. България има брегове 378 километра с морски курорти, с фин пясък и температура на морската вода 26 градуса. За тези, които обичат спорта и чистия въздух, България предлага и великолепни туристически маршрути с много природни паркове, като например парк Пирин. Друг известен маршрут е този на седемте ледникови езера в Рила – Седемте рилски езера, а по-мотивираните туристи могат да изкачат връх Мусала, най-високият в България и на Балканите.

Ако сте лакоми, българската кухня е за вас! С ястия като таратор, миш-маш, баница и питка....

България е една от най-старите държави в Европа, затова е пълна с археологически обекти. България е била завладявана няколко пъти – от римляните, от византийците и от османците. Затова в България ще откриете и тракийски гробници и светилища, и амфитеатри, и османски джамии, и православни църкви и манастири, като този в Рила.

Ако историята ви интересува, посетете също София, Велико Търново и Пловдив!

Сигурно вече знаете защо да посетите България!

2024 г.

Маглен ГЕОРГИЕВА

IX клас

МАГИЧЕСКИ НОЖ

Хляб, масло, хладилник? Какво свързва тези неща?! Хайде, признайте! На всички ни е трудно да използваме студено масло, нали! Решението не е във времето, през което чакаме маслото да омекне, А В НОЖА!

Сутрин, имаш да правиш 100 неща: да се обличаш, да си миеш зъбите, преобличаш се, и пак, и пак... и последното, което искаш да правиш, е да чакаш маслото да омекне. ЗАТОВА! Само СЕГА намери на нашия сайт новия модел затоплящ нож.

Само за 20.99! Никакво електричество, енергия или излишни разходи! Хвани ножа и само с телесната топлина го затопли! Този нож е идеален подарък за Коледа! Намери го само сега за страхотната цена от 20.99! Без електричество, енергия или излишни разходи! Само купи ножа и всяка сутрин се наслаждавай на бърза, лесна и вкусна закуска! Спести време със самозатоплящ се нож!!

2023 г.

Колин ДЮМА

XI клас

СЕШОАРНО КОЛЕЛО

Две приятелки се срещат на улицата.

МЕРИ: Боже, какво ти се е случило?

АНА: Подхлъзнах се с колелото си заради снега и многото туристи в града.

МЕРИ: Такива инциденти не бива да се случват. Имам една идея!

АНА: Каква е тя?

МЕРИ: Представи си, че поставим на предната част на колелото един голям сешоар, който да разтопява снега по пътя ти.

АНА: Каква смешна идея!

МЕРИ: Освен това, шумът от сешоара ще накара туристите да се отдръпват от пътя ти.

АНА: И как ще наречеш това "гениално" изобретение?

МЕРИ: "Сешоарно колело", разбира се!

АНА: Успех на изобретението ти!

2023 г.

Християн ХРИСТОВ

X клас

ЛЕТЯЩО ЛЕГЛО

Опитайте магията на свободата с нашето летящо легло! Приплъзнете се в облаците на уюта и открийте ново измерение на комфорта. Освободете се от гравитацията на обичайните легла и допълнете своя живот с възшебство и стил.

Летящото легло – където сънищата стават реалност, а почивката е приключение!

2023 г.

Златко МИХОВ

X клас

СЛЪНЧЕВА ЛАМПА

Освети света с иновативната Слънчева Лампа, това е нашето бъдеще! Зарежда се денем, свети нощем, предоставяйки безплатна енергия и сияейки като звезда. Не чакай повече, вземи своята Слънчева Лампа и стани част от този удивителен свят на безгрижна светлина!

2023 г.

Еми ДЮМА

VII клас

ЛАЕЩА БАРИЕРА

ЖУРНАЛИСТ (към гостенката): Здравейте. Вие днес сте тук, защото новото Ви изобретение е вече по магазините. Можете ли да ни разкажете за какво става дума?

Каква е историята на Вашия прогукт?

ИЗОБРЕТАТЕЛКАТА: Един път си вървах по тесен тротоар, много близо до спрелите коли. Щом докоснах една от тях, тя започна да пищи. Знаете как е – много коли имат силни аларми, които веднага се включват щом си до тях. Правят го срещу кражби, но вдигат много шум и е неприятно, ако си наблизо. Мислех си за това и в мозъка ми се роди една идея. Защо да не направя същото за къщите? Вместо да плащаме скъпо и прескъпо за застраховка, купуваме си БАРИЕРА, но специална бариера – щом някой опита да я прекрочи, тя започва да ЛАЕ...

ЖУРНАЛИСТ: Интересно изобретение! Благодаря Ви и успех!

2023 г.

Кристиян ТОМОВ

VI клас

СТОЛ XXL

Ако вашата греха е твърде мръсна, за да я приберете в гардероба и недостатъчно мръсна, за да я сложите в пералнята... тогава?

Идеалното решение е да я метнете на този стол XXL! Купете този стол и проблемът ви е решен!

2023 г.

БЪЛГАРСКОТО УЧИЛИЩЕ И АЗ

ВЪПРОСНИК

ЗА ЗАВЪРШИЛИТЕ УЧЕНИЦИ

КОЛКО ГОДИНИ УЧИХТЕ В БЪЛГАРСКОТО УЧИЛИЩЕ В СТРАСБУРГ?

Петър Гудиков, 25 г.: Осем-девет години...

Адриан Зъблов, 21 г.: Не си спомням точно колко години прекарах в българското училище, завърших десети клас през 2020 г.

Никола Коеджиков, 24 г.: Учих в Българското училище в Страсбург 7 години (или 6, не се сещам...).

Валентин Николов, 26 г.: Учих седем години и мога да кажа, че съм усетил с времето позитивните последици от инвестицията в това училище.

РАЗЛИЧНО ЛИ БЕШЕ ТОВА УЧИЛИЩЕ ОТ ФРЕНСКОТО И АКО ОТГОВОРЪТ Е "ДА", КАКВО ГО РАЗЛИЧАВАШЕ?

Петър Гудиков, 25 г.: Не беше много различно – освен, че имахме по-забавни упражнения!

Адриан Зъблъв, 21 г.: За мен българското училище беше много различно от френското. Атмосферата в българското училище беше много спокойна и всеки работеше със собственото си темпо. А фактът, че участвахме в събития като представления и други дейности, създадени от учениците, наистина ми хареса.

Никола Коеджиков: О, това училище беше много различно. Най-напред, имах предимството да съм част от първия набор на училището, имам предвид точно когато училището беше открито. Тогава нямаше сграда, сигурно нямаше и достатъчно ученици и учебници. Учихме в хола, вкъщи, както по възрожденско време, за което нашата учителка ни преподаваше. Учихме в хола, и учихме неща, които във френското училище не се учеха. Учебници, ползвани отдавна, се предаваха от Лидия (учителката) и родителите ни, сякаш бяха скъпоценни вещи, предавани от поколение на поколение.

Поне това помня, но със сигурност имаше и по-стабилна структура, когато училището се установи. И може би най-различното е, че учихме в група с деца от приятелски семейства (един от тях ми е до ден днешен близък приятел!), и бяхме приятели с Лидия.

Смехове, шеги и веселба пълнеха нашия хол, а вече по-нататък класната стая беше в Съвета на Европа – френското училище със сигурност не беше в европейска институция! България се беше докарала до центъра на Европа, а това френското училище не го можеше. Макар и на хиляди километри от Страсбург, България беше дошла близо до нас, чрез това неделно училище – със сигурност, нямаше второ като това!

Валентин Николов, 25 г.: Различно е от френското, защото много от българските деца идваха с желание в сряда или в събота, с усмивка и с любов. Имахме чувството, че това беше голямата разлика с френското училище. Чувството ни беше, че позитивните ценности, на които ни учи едно училище: педагогика, желание, тренировка, право на грешка, добра комуникация и право на избор, присъстваха много повече в българското училище. Желанието на Лидия Михова да научи колкото може повече българчета на родния им език беше най-големият фактор за този успех.

КАКВО ВИ МОТИВИРАШЕ ДА ХОДИТЕ НА БЪЛГАРСКО УЧИЛИЩЕ?

Петър Гудиков, 25 г.: За мен беше важно да се науча да чета и пиша на български, както и да знам нашата история и литература.

Адриан Зъблов, 21 г.: В крайна сметка посещаването на това училище беше съвсем естествено. Научих български в семейството си. Но това училище ми беше необходимо, за да науча българската история и граматика (която е много по-лесна от френската).

Никола Коеджиков, 24 г. : Нямах мотивация, но нямах избор с майка, която те кара да четеш "Под игото" на глас в кухнята и най-вече като училището беше в хола ни!

Шегата настрана, училището ми харесваше, така че бях щастлив да ходя.

Валентин Николов, 26 г.: Изучаването на българската култура. Лидия Михова и българските приятели винаги са били причината, за да ходя в българското училище, такова качество и хармония много рядко се срещат.

ПОМАГАТ ЛИ ВИ, КАК И В КАКВО ЗНАНИЯТА ПО БЪЛГАРСКИ ЕЗИК, ЛИТЕРАТУРА И ИСТОРИЯ НА БЪЛГАРИЯ?

Петър Гудиков, 25 г.: Без съмнение! Най-вече когато говоря със семейството си и когато се запознавам с други българи.

Адриан Зъблъв, 21 г.: Помогнаха. Просто за да мога да се изразявам правилно и да мога да пиша правилно на семейството си или на други българи. А що се отнася до историята, бих казал, че дори и да не ми дава нищо конкретно, в крайна сметка, все пак е важно да знам откъде идвам и откъде идва семейството ми.

Никола Коеджиков, 24 г.: Отвъд сложните правила за запетайки и списъка от думи, които се пишат с 'а/ъ' 'о/у' (които така и не запомних), Българското училище ми даде знания за богатата българска история и култура и ми показа, че харесвам креативното писане!

Валентин Николов, 26 г.: Помагат, да, и с редовни упражнения се вижда и прогрес. Срещал съм българи, които изобщо не знаят как се говори и пише на български. Аз лично, винаги съм се интересувал от история и знанията, получени в българското училище, много ми дават.

ТРЯБВА ЛИ ЧОВЕК ДА УЧИ МАТЕРНИЯ ЕЗИК, НЕЗАВИСИМО, ЧЕ ЖИВЕЕ ИЗВЪН СТРАНАТА?

Петър Гудиков, 25 г.: Непременно, иначе се откъсва от неговата история и култура.

Адриан Зъблъв, 21 г.: Независимо дали живеете в чужбина или не, смятам, че е важно да научите родния си език. Това е нещо, с което

можете да се гордеете и което ще ви помогне в даден момент. Бих искал да благодаря на родителите си и на учителите в българското училище, че ме научиха на всичко това, защото днес мога да кажа на френските си приятели, че се гордея да съм българин.

Никола Коеджиков, 24 г.: О, да, много ще ти допринесе: освен да научиш и друг език (няма значение колко хора го говорят), ще опознаеш нова култура и ще научиш повече за историята. Ще изглежда добре в твоето CV, ще направи мозъка ти по-гъвкав и това ще ти помогне във всякакви професии. А и да знаеш български е предимство, защото може да се справиш във всички славянски държави, а и дори отвъд тях – понаучаваш гуми на гръцки, турски, или дори арабски!

Валентин Николов, 26 г.: Определено, всеки език е едно богатство, един друг свят, а когато това е родният език, това усещане е още по-силно.

КАКВО ЩЕ ПОЖЕЛАЕТЕ / КАЖЕТЕ НА СЕГАШНИТЕ УЧЕНИЦИ В БЪЛГАРСКОТО УЧИЛИЩЕ?

Петър Гудиков, 25 г.: Да се радват и да ценят ученето!

Адриан Зъблъв, 21 г.: Не мислете за него като за задължение, защото мама или татко ви принуждават да се събуждате през уикенда. Забавлявайте се и се възползвайте максимално от това, защото времето лети (звуча като старец...).

Никола Коеджиков, 24 г.: Всеки да открие нещо ново за себе си!

Валентин Николов, 26 г.: Бих им казал да се възползват от този огромен шанс. Не може едно дете насила да ходи на българско училище и да учи родния си език, всичко е въпрос на желание. Според мен, всеки си има корени, които познава и други, които не познава. Има много причини и примери, поради които родителите не са искали да изпратят децата си в нашето училище. Това е много жалко, но не съм на тяхното място, за да преценя защо.

Бих им казал да се насладят на този огромен шанс да се възползват от една структура, която само помага да се научи нещо повече от това, което се научава във френското училище. Бъдете щастливи, че има българско училище в Страсбург. Културата и цивилизацията могат да изчезнат за няколко десетилетия. Това, което прави училището и което прави нашата учителка Лидия Михова, е да поддържат българския дух на местно ниво, за да не изчезне тази култура и тази история.

ЗА НАСТОЯЩИ УЧЕНИЦИ

ОТКОГА УЧИТЕ В БЪЛГАРСКОТО УЧИЛИЩЕ?

Даниел Пеков, 18 г. XII клас: Уча в Българското училище в Страсбург от миналата година, когато пристигнах от България, в момента съм в 12. клас и карам втора година в училището.

Михаела Михова, 17 г. XI клас: Уча в българското училище от 6. клас, сега съм в 11. клас.

Христина Мирчева, 17 г. XI клас: В българското училище съм от 2018 година.

Диляна Славейкова, 17 г. XI клас: Започнах да ходя в Българското училище от 2018г., което прави 5 години.

Максим Цветков, 15 г. VIII клас: От учебната 2014–2015.

КАКВО РАЗЛИЧАВА БЪЛГАРСКОТО УЧИЛИЩЕ ОТ ФРЕНСКОТО ИЛИ НЕМСКОТО, КОИТО ПОСЕЩАВАТЕ РЕДОВНО?

Даниел Пеков, 18 г. XII клас: Освен различната програма, българското училище има дискуссионен характер, чрез който уроците биват предавани. Това разбира се дължи на различния характер, както и в не малка част на учителката ми – доц. д-р Михова.

Михаела Михова, 17 г. XI клас: Да, различно е, защото имам повече часове във френското училище, и също така в българското училище говоря с хора, които знаят моя език и моята култура.

Христина Мирчева, 17 г. XI клас: Аз уча в Германия и бих казала, че българското училище е много различно, но същевременно и много близко до немското.

Диляна Славейкова, 17 г. XI клас: Това, което различава българското от немското училище е, че в немското изучаваме повече предмети и нямаме български език, но начинът на учене е същият.

Максим Цветков, 15 г. VIII клас: Да, различно е, защото ходя на училище в свободното си време. Ние с моя брат ходим в събота, седмично имаме 2 часа, в които не учим само български език, но и българска история, география, както и литература.

Благодарение на българското училище мога да чета и да пиша на езика, който говоря, учим също така песни, а за празника на училището подготвяме малък интересен спектакъл.

ПОМАГА ЛИ ВИ, КАК И В КАКВО ИЗУЧАВАНЕТО НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК? КАКВО ВИ МОТИВИРА ДА ХОДИТЕ НА БЪЛГАРСКО УЧИЛИЩЕ?

Даниел Пеков, 18 г. XII клас: На мен това училище ми помага по-скоро с контакта с други българи, който не може да бъде подценен в една чуждоезична обстановка, като тази в Страсбург. Мотивира ме също любопитството, всяка седмица се водят различни по тематика и характер уроци и дискусии, които ми доставят удоволствие, а и ми е приятно да разговарям с другите ученици, които сами по себе си имат интересни истории.

Михаела Михова, 17 г. XI клас: На мен ми помага да не забравя българския език, помага ми за моята обща култура и когато ме питат нещо за България, аз зная какво да отговоря. Мотивира ме това, че мога да науча повече за моята родина, за моя език и култура.

Христина Мирчева, 17 г. XI клас: Да, помага ми в много аспекти. Например в писането, да се изказвам по-добре и по-правилно, но също така и научавам нови неща за историята на велики личности и събития от българската история. За съжаление не присъствам физически много често, но се включвам в уроците виртуално. Мотивира ме това, че имам възможността да говоря с други българи на моята възраст и да поддържам и подобрявам нивото на майчиния си език.

Диляна Славейкова, 17 г. XI клас: Българското училище ми помага в много неща, като да научавам повече за българската история, но най-вече да мога да се изразявам по-добре на български и да го говоря правилно. Нещото, което ме мотивира да ходя на българско училище е, че училището не е натоварващо. Например, като във всяко нормално училище ни дават домашни, но тук не са такива, които да не искам да правя.

Още нещо, което ме мотивира е, че винаги, когато имам въпрос, ми се отговаря с добро обяснение и разбирателство, а не с пренебрежение.

Максим Цветков, 15 г. VIII клас: Помага ми за общуването ми на български език с близки роднини и с приятели, особено при пътуванията ми в България. Всеки път научавам нови неща и усещам, че ставам все по-добър.

ТРЯБВА ЛИ, СПОРЕД ВАС, ЧОВЕК ДА УЧИ МАТЕРНИЯ ЕЗИК, НЕЗАВИСИМО, ЧЕ ЖИВЕЕ ИЗВЪН СТРАНАТА?

Даниел Пеков, 18 г. XII клас: Според мен това зависи от родителите и тяхната ценностна система. В един свят на свободите, където човек може да бъде всичко, да се ограничаваме непременно до език е отживелица. От друга страна, за мен е важно човек да не забравя откъде е дошъл и какви са корените му, защото именно това знание води до изграждането на умението да разбираме и оценяваме другите.

Михаела Михова, 17 г. XI клас: Да, защото едно дете, въпреки че знае матерния си език, ако е в чужда държава, ще го забрави през годините.

Христина Мирчева, 17 г. XI клас: Смятам, че е много важно, точно защото живее в чужбина, да го учи, и защото човек не бива да забравя откъде идва.

Диляна Славейкова, 17 г. XI клас: Според мен един човек винаги трябва да учи матерния си език, дори и да живее извън страната, защото това е един подарък, който може само и единствено да ти помогне в живота, това е един плюс, който може да ти донесе само добро, например да ти помогне да си намериш работа по-бързо.

Максим Цветков, 15 г. VIII клас: Да, защото човек научава за родната си култура.

СМЯТАТЕ ЛИ, ЧЕ БЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИК И ЗНАНИЯТА ПО БЪЛГАРСКА КУЛТУРА ЩЕ ВИ ПОМОГНАТ ЗА БЪДЕЩАТА ВИ ПРОФЕСИОНАЛНА РЕАЛИЗАЦИЯ?

Даниел Пеков, 18 г. XII клас: По всяка вероятност не, но все пак считам знанието, поне на ниво обща култура, за важно.

Михаела Михова, 17 г. XI клас: Да, защото един човек трябва да знае своята култура, откъде е произлязъл. Българският език, както и знанията за България, са важни също, ако решим да се върнем да живеем и работим в родината ни.

Христина Мирчева, 17 г. XI клас: Да знаеш повече езици е нещо, което може само да ти помогне. Лично за мен е много важно да знам откъде идвам и да съм запозната с културата и традициите на родината ми.

Диляна Славейкова, 17 г. XI клас: Смятам, че ще ми помогнат. В Германия живеят много българи, които не знаят немски. Има немски фирми, които търсят клиенти и ще имат нужда от преводач, например.

Максим Цветков, 15 г. VIII клас: Трудно ми е преценя сега, но мисля, че това може да бъде само едно качество, което да покажа и да ме откроява.

КАКВО ЩЕ ПОЖЕЛАЕТЕ НА НАЙ-МАЛКИТЕ УЧЕНИЦИ В БЪЛГАРСКОТО УЧИЛИЩЕ?

Даниел Пеков, 18 г. XII клас: Да са щастливи, това безсъмнено е най-важното, останалото са детайли. Докато един човек е щастлив, дали говори на български или не, няма значение.

Михаела Михова, 17 г. XI клас: Да се гордеят, че са българи и че имаме такава красива родина, и да се стараят в учението.

Христина Мирчева, 17 г. XI клас: Пожелавам им най-вече да се забавляват по време на българското училище, да постигнат много успехи и да намерят верни приятели там.

Диляна Славейкова, 17 г. XI клас: Пожелавам им да бъдат горди, че са българчета и да говорят с горно вдигната глава българския език.

Максим Цветков, 15 г. VIII клас: Дори и да е трудно, защото трябва да отделят от свободното си време, не трябва да пропуснат този шанс, да станат грамотни на матерния си език.

КЪМ БЪЛГАРСКИТЕ КОРЕНИ

Из творческите изяви на учениците в Българското училище в Страсбург

*Българска
Първо издание*

Съставител и редактор: Лидия Михова

Коректор: Борислава Иванова

Дизайн на книжното тяло и предпечат: Йоана Добрева

Подбор на рисунки и произведения на приложното изкуство: Силвия Домусчиева

Формат 70/100/16

Печатни коли 16,375

Тираж 100

Българска академия на науките
Издателски център „Боян Пенев“

e-mail: director@ilit.bas.bg

<http://www.ilit.bas.bg>

www.ilitizda.com

Печат „Дайрект Сървисиз“ ООД